

Πάνος Κολιόπουλος

Η ΤΡΙΑΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΤΑΞΙΔΙΩΝ

Ι - Ταξίδια στο Πουθενά

Midnight Publishing

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΤΑΞΙΔΙΩΝ

I — Ταξίδια στο Πουθενά

Πάνος Κολιόπουλος

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΤΑΞΙΔΙΩΝ

I - Ταξίδια στο Πουθενά

Εικονογράφηση: Πάνος Κολιόπουλος

MIDNIGHT PUBLISHING

ΥΔΡΑ 2011

Οι βινιέτες είναι public domaine

Copyright © 2011 Πάνος Κολιόπουλος
Σοφ. Δούσμανη 44
Κέρκυρα 49100

email: panflynn@otenet.gr

Οι Παροιμίες

1) Κάθε Αρχή.....	11
2) Καινούργιο Κόσκινο.....	35
3) Ουκ εν τω πολλώ το ευ.....	61
4) Της Νύχτας τα Καμώματα.....	91
5) Η Μυλωνού τον Άντρα της.....	117
6) Ασθενής και Οδοιπόρος.....	145
7) Καιρός Φέρνει τα Λάχανα.....	173
8) Όταν ο Διάολος δεν έχει Δουλειά.....	197
9) Μια του Κλέφτη, Δυο του Κλέφτη.....	237

Ο Όμηρος είπε για την Ελένη πως ήταν η ωραιότερη γυναίκα του κόσμου. Καμιά άλλη περιγραφή. Αυτό μόνο. Η ωραιότερη! Χωρίς να επιδέχεται αντίρρηση ή σχολιασμό.

Η δική μου Ελένη λεγόταν Κατερίνα. Ήταν ένα χρόνο μεγαλύτερή μου και φυσικά το ωραιότερο κορίτσι του κόσμου.

Υπήρχε όμως ένα πρόβλημα...

Η Κατερίνα ήταν πρώτη μου ξαδέρφη.

1) Κάθε Αρχή...

Βρεθήκαμε να πηγαίνουμε στην ίδια τάξη, γιατί οι γονείς μου, ένας θεός ξέρει γιατί, μ' έστειλαν σχολείο ένα χρόνο νωρίτερα. Τότε είχα διαολιστεί, όπως αυτό μ' έριχνε στα βάσανα πιο νωρίς από τους άλλους, τώρα όμως βρέθηκα να τους ευγνωμονώ.

Η μετακόμιση στο διαμέρισμα δίπλα σε κείνο του θείου Μιλτιάδη και της θείας Ειρήνης, κάτι που η μάνα μου πάλευε να πετύχει από τότε που χάσαμε τον πατέρα μου, έφερε τα πάνω κάτω στη ζωή μου. Γιατί το ν' αλλάζεις σχολείο στην Τρίτη Λυκείου, όταν έχεις σφυρηλατήσει δεσμούς και φιλίες ετών, δεν είναι βέβαια ότι καλύτερο. Το ότι θα βρισκόμουν στην ίδια τάξη με την Κατερίνα ήταν κάτι που περισσότερο με φόβιζε παρά μ' ευχαριστούσε. Με φόβιζε είπα; Με τρομοκρατούσε θα 'πρεπε να πω. Μου πάγωνε το αίμα κυριολεκτικά.

* * *

Η πρώτη μέρα σ' ένα άγνωστο κι εν πολλοίς εχθρικό περιβάλλον δεν είναι ποτέ καλή. Η δική μου ήταν άθλια.

Δεν γνώριζα κανέναν –εκτός φυσικά από την Κατερίνα– και κανείς δεν με γνώριζε. Όλοι τους ήταν δικτυωμένοι, είχαν τις σχέσεις τους, τις φιλίες τους, το κοινό τους παρελθόν. Εγώ, κούτσουρο. Άβολος, αμήχανος, έψαχνα να βρω

την πιο απόμερη γωνιά για να κρυφτώ, βλαστημώντας από μέσα μου το ριζικό το άτιμο που μ' έριξε σ' αυτή την εξορία.

Ο ξανθομπάμπουρας μ' έσπρωξε μάλλον χωρίς να το θέλει, αλλά αυτό έγινε σε λάθος στιγμή.

—Πρόσεχε πού πας, μαλάκα, του πέταξα.

Στράφηκε και με κοίταξε ξαφνιασμένος.

—Σε μένα μιλάς, φιλάρα; μου κάνει.

—Βλέπεις κανέναν άλλο μαλάκα εδώ γύρω;

Πλακωθήκαμε. Ο τυπάκος ήταν ψωμωμένος, αλλά με τα νεύρα που είχα εγώ την ώρα εκείνη και τον Καρπόζηλο τον ίδιο μπορούσα να δείρω.

Μας κουβάλησαν στο γραφείο του διευθυντή.

—Δεν ξέρω τι συνήθειες είχατε εκεί απ' όπου έρχεσαι, Ιακωβίδη, όμως εδώ τέτοιου είδους συμπεριφορές είναι απαράδεκτες, μου πέταξε ξερά ο διευθυντής. Δεν θέλω να σε ξαναδώ μπροστά μου για παρόμοιο λόγο. Συνεννοηθήκαμε;

Στον ξανθομπάμπουρα κουβέντα. Ήταν δεδομένο πως έφταιγε ο καινούργιος.

Η Κατερίνα με περίμενε στην έξοδο του γραφείου με κείνο το περιπαιχτικό ύφος που γνώριζα ήδη πολύ καλά.

—Με το δεξί βλέπω..., σχολίασε.

Δεν απάντησα.

Με κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω επιτιμητικά.

—Σχισμένο πουκάμισο, σχισμένο φρύδι... Μια χαρά!...

—Πού να δεις και τον άλλο..., μουρμούρισα.

Μου έδωσε μια σπρωξιά.

—Σιγά, ρε αντράκι! Σιγά!...

Κι έφυγε να πάει να βρει τις φίλες της.

* * *

Στην τάξη πήγα να καθίσω στο τελευταίο θρανίο, όπως στο παλιό σχολείο.

—Πιασμένη, μου λέει ο ένοικός του.

Τον αγνόησα και θρονιάστηκα.

—Πιασμένη, μου ξαναλέει.

Γύρισα και τον κοίταξα. Καλό παιδάκι φαινόταν, από κείνα που στο παλιό σχολείο τα 'χαμε για τα θελήματα.

—Πρώτη μέρα πιασμένη θέση δεν υπάρχει, του είπα ξερά. Όποιος έρχεται πρώτος κάθεται.

—Μα, είναι η θέση του Μανώλη, διαμαρτυρήθηκε ο ανυποψίαστος.

—Ο Μανώλης θα βρει να καθίσει αλλού, είπα απλώνοντας τα πόδια μου αναπαυτικά.

Ο τυπάκος κατάλαβε πως μαζί μου δεν θα 'βγαζε άκρη, τα μάζεψε και ρίχνοντάς μου ένα στραβό βλέμμα πήγε να καθίσει αλλού.

Μια ματιά γύρω, για να προσανατολιστώ. Άγνωστες φάτσες παντού. Καλά παιδάκια, από σπίτι. Δεν μου άρεσαν κι ούτε αυτωνών θα τους άρεσα φαντάζομαι. Τα κορίτσια... Καλούτσικα. Δυο-τρεις έως ευπαρουσίαστες... Η Κατερίνα δυο θρανία μπροστά, στη δεξιά πτέρυγα. Ψιλοκουβέντιαζε με τη διπλανή της... Ούτε που γύρισε να με κοιτάξει.

Ο πρώτος καθηγητής ήταν ο Μαθηματικός. Ένας απερίγραπτος λέτσος, αγέλαστος και μονίμως συνοφρυωμένος. Ούτε που με πρόσεξε. Ο επόμενος, ο Φυσικός, το ίδιο...

Διάλειμμα...

Πήγα στις βρύσες να πιω νερό, χωρίς να διψάω. Πώς θα 'βγαινε η χρονιά μέσα σ' αυτή την κόλαση;

Μια ομορφούλα ήρθε για νερό. Της χαμογέλασα και εισέπραξα ένα ουδέτερο βλέμμα. Περίφημα!

Η Κατερίνα;...

Στην άλλη άκρη της αυλής με μια παρέα αγοριών και κοριτσιών –μαζί κι ο δαρμένος ξανθομπάμπουρας.

Μάλιστα.

Κουδούνι... Πίσω στα κελιά μας.

Όπα της!... Νά και μια όμορφη δασκάλα!

Η Φιλόλογος πρέπει μόλις να είχε πάρει πτυχίο. Μέτρια στο ύψος, με καλές αναλογίες, όμορφο πρόσωπο, μεγάλα σκούρα μάτια και καστανά μαλλιά πιασμένα πίσω χαμηλά με κορδέλα.

Ζεστή φωνή. Φιλική.

Νά και κάτι ευχάριστο στη γενική μαυρίλα!

Φαινόταν να 'χει πολύ καλές σχέσεις με τα παιδιά. Τους φώναζε με τα μικρά τους ονόματα.

Εγώ, φυσικά, πάλι στην απέξω.

Όσπου με πήρε είδηση.

—Εσύ, στο τελευταίο... Είσαι καινούργιος; ρώτησε.

—Κελεπούρι! πετάχτηκε η Κατερίνα.

Η δασκάλα χαμογέλασε.

—Το όνομά σου; ρώτησε.

—Ιακωβίδης, μουρμούρισα.

Τα μάτια της πήγαν από μένα στην Κατερίνα και πίσω.

—Είσαστε συγγενείς; ρώτησε.

—Ξάδερφός μου, απάντησε η Κατερίνα. Ο πρώτος αριθμός του λαχείου μιλάμε!

Κάτω από άλλες συνθήκες θα γέλαγα κι εγώ μαζί με την τάξη, όμως, σε μια μέρα που τίποτα δεν μου καθόταν

καλά, βρήκα το αστείο της Κατερίνας απαξιωτικό –ίσως και να με πείραζε η δημόσια αποδοχή της συγγένειας που μας χώριζε. Μας «χώριζε» λέω; Ναι, στο μυαλό μου αυτό συνέβαινε. Βρήκα ωστόσο το κουράγιο να χαμογελάσω και η ώρα πέρασε χωρίς, ευτυχώς, άλλα συμβάντα.

Επέστρεψα σπίτι μόνος μου. Η Κατερίνα έφυγε με τους φίλους της.

Ναι, δεν θα 'ταν εύκολη αυτή η χρονιά. Όχι πως έτρεφα τίποτα αυταπάτες δηλαδή πριν...

Το απόγευμα πήγα να αγοράσω τα βιβλία της λίστας που μας είχαν δώσει και πέρασα την υπόλοιπη μέρα ξεφυλλίζοντάς τα και προσπαθώντας να πείσω τον εαυτό μου πως κάθε αρχή είναι δύσκολη και πως τα πράγματα θα έφτιαχναν σιγά-σιγά... Αλλά δεν το πολυπίστευα.

Δεν την άκουσα να μπαίνει, απορροφημένος από τις μαύρες σκέψεις μου, με το βλέμμα χαμένο στον ήλιο που έδυε πίσω από τις πολυκατοικίες.

—Τι κάνεις εκεί;

Η φωνή της μ' έκανε σχεδόν ν' αναπηδήσω.

—Τίποτα... Έτσι, χάζευα..., μουρμούρισα.

Πλησίασε και κοίταξε έξω από το παράθυρο.

—Χμμμ... πολύ ρομαντικά, είπε χαμογελώντας και πήγε να σωριαστεί στο ντιβάνι μου.

Δεν απάντησα, αλλά φρόντισα ν' απομακρυνθώ από το παράθυρο.

—Λοιπόν; Πώς σου φάνηκε το σχολείο μου;

Το σχολείο της! Μάλιστα.

—Όπως όλα τα σχολεία, είπα. Θρανία, πίνακες, κιμωλίες...

—Δεν σε ρώτησα για τη διακόσμηση. Για την ατμόσφαιρα ρωτάω.

—Α, εξαιρετικά φιλική, είπα σαρκαστικά αγγίζοντας το σπαραντράπ στο αριστερό μου φρύδι. Ίδανική θα 'λεγα!

Γέλασε.

—Αμ, αφού πήγες να δαρθείς από την πρώτη μέρα κιόλας, τι περιμένεις; είπε.

—Είπα εγώ πως περιμένω τίποτα;

—Δεν σου αρέσει δηλαδή;

Υπήρχε πρόκληση στη φωνή της ή μου φάνηκε; Αμ, δε που θα σου κάνω τη χάρη!...

—Θα συνηθίσω, είπα ουδέτερα. Δεν υπάρχει πρόβλημα.

—Με τον Μανώλη γιατί πλακωθήκατε, μου λες; μου πέταξε ξαφνικά.

Και πάλι κάτι στη φωνή της μ' έκανε προσεκτικό.

—Βλακείες..., είπα. Κουτός εκνευρισμός...

Με κοίταξε ερευνητικά.

—Δεν φαντάζομαι να σκοπεύεις να το τραβήξεις αυτό το βιολί έτσι..., είπε μετά.

—Είπαμε... Μια κουταμάρα ήταν.

—Α, μπράβο. Όχι να μας χαλάσεις και την εργολαβία τώρα!...

—Ποια εργολαβία;

—Ε, νά... Έχω την εντύπωση πως του Μανώλη του αρέσω...

Μάλιστα.

—Ωραία.

—Δεν σε βλέπω να ενθουσιάζεσαι...

—Να ενθουσιαστώ που αρέσεις του... Μανώλη;

Γέλασε.

—Άσε, είπε. Αν περίμενα από σένα...

Γιατί, βλέπεις, εγώ είμαι μειωμένης αντίληψης, ε;

—Οι καθηγητές πώς σου φάνηκαν; ρώτησε αλλάζοντας την κουβέντα.

—Σαν όλους τους καθηγητές, είπα σηκώνοντας τους ώμους.

—Και η Βάσω;...

Την κοίταξα απορημένος.

—Ποια Βάσω;

—Η όμορφη, ντε..., γέλασε. Η Φιλόλογος. Νομίζεις πως δεν πρόσεξα πώς την κοίταζες;

—Σιγά μην την κοίταζα!

—Γιατί; Δεν σου αρέσει δηλαδή; Εδώ όλα τ' αγόρια έχουν πάθει ταρακούλο μαζί της.

—Α, μάλιστα.

—Τι μάλιστα;

—Άστους να παθαίνουν ταρακούλο, είπα. Εγώ μπορώ να μη συμμετέχω;

—Ελεύθερα. Αλλά μην μας πουλάς παραμύθι.

—Δεν έχω πει κουβέντα, Κατερίνα.

—Σε ξέρω όμως...

Την κοίταξα για κάμποσο σκεπτικός. Χαμογέλασα αλλά δεν είπα τίποτα.

—Τι; ρώτησε συνοφρυωμένη.

—Που είπες πως με ξέρεις..., είπα.

—Και βέβαια σε ξέρω, απάντησε πεισμωμένη.

Παρέμεινα σιωπηλός.

Διαολίστηκε. Όπως κάθε φορά που δεν είχε απόλυτο

έλεγχο της κατάστασης. Σηκώθηκε απότομα και πήγε προς την πόρτα.

—Αύριο..., μου πέταξε βγαίνοντας.

* * *

Οι επόμενες βδομάδες δεν ήταν καλές. Καμιά προσέγγιση με τους συμμαθητές, που εξακολουθούσαν να με σνομπάρουν, αποκαλώντας με πίσω από την πλάτη μου «ο ξάδερφος» –κακόβουλα και με συνειδητή κακεντρέχεια. Δεν ξέρω αν έφταιγε ο καυγάς με τον εξαιρετικά δημοφιλή ξανθομπάμπουρα ή κάτι στην κοψιά μου που τους απωθούσε, το γεγονός είναι πάντως πως γύρω μου επικρατούσε το απόλυτο κενό.

Στα διαλείμματα έπιανα μια απόμερη γωνιά, κάνοντας πως διαβάζω με ζήλον για το επόμενο μάθημα, ελπίζοντας ενδόμυχα να με θυμόταν κάποια στιγμή η Κατερίνα –αυτή τουλάχιστον– να 'ρθει να μου πει δυο κουβέντες. Κάτι που σπάνιζε απελπιστικά όμως.

Όσο για τους καθηγητάδες... Κι εκεί η κατάσταση δεν ήταν πολύ καλύτερη. Για κάποιο μυστήριο λόγο η συντριπτική τους πλειοψηφία με είχε πάρει με στραβό μάτι. Δεν με πήγαιναν με τίποτα κι αυτό έκανε μπαμ. Οι περισσότεροι με αγνοούσαν εντελώς –αυτό δεν με χάλαγε βέβαια– ενώ οι υπόλοιποι πάσχιζαν να με πιάσουν αδιάβαστο για να με κοπανίσουν στο βαθμό. Είχε πέσει σύρμα φαίνεται «να σπάσει ο τσαμπουκάς του ατίθασου». Για να μην τους κάνω τη χάρη πέρναγα όλο μου τον ελεύθερο χρόνο διαβάζοντας –και θα βλέπαμε ποιος θα 'σπαγε πρώτος.

Δυο εξαιρέσεις σ' αυτή την άκρω παιδαγωγική συμπεριφορά: η Βάσω και η Γαλλικού. Ήταν όμως οι εξαιρέσεις που επιβεβαίωναν τον κανόνα. Στην πραγματικότητα η κατάσταση ήταν αφόρητη και στο μυαλό μου ήδη κλωθογύριζα σχέδια και μηχανοραφίες που θα έπειθαν τη μάνα μου να μου αλλάξει σχολείο. Οπουδήποτε, εκτός απ' αυτό εδώ το κάτεργο.

Με την Κατερίνα δεν είχαμε πολλά-πολλά. Στο σχολείο ήταν πάντα με τη συντροφιά της –και τον ερωτύλο ξανθομπάμπουρα– όσο για εκτός... απλά, δεν βλέπομασταν ποτέ. Λες και μέναμε χιλιόμετρα μακριά... Πολλές φορές έφτασα στο αμήν να κάνω εγώ το πρώτο βήμα, αλλά την τελευταία στιγμή άλλαζα γνώμη κι έκανα πίσω. Το είχα πάρει πια απόφαση. Αυτή η χρονιά ήταν χαμένη. Όσο πιο γρήγορα περνούσε τόσο το καλύτερο. Μετά... ε, μετά τα πράγματα θα παίρναν το δρόμο τους, όποιος κι αν ήταν αυτός. Όσο πιο μακριά, τόσο πιο καλά.

Είχα πέσει σε κατάθλιψη; Μπορεί. Μέρρες ολόκληρες περνούσαν χωρίς ν' ανοίγω το στόμα μου, να πω μια κουβέντα. Διάβασμα, ύπνο... καμιά βόλτα στη γειτονιά... και πάλι ύπνο. Κανονικό φυτό! Το πρόσεξε κανείς; Όχι βέβαια.

Μετά έπεσε κείνη η έκθεση που μας είχε βάλει η Βάσω.

Το σύστημα που είχε ήταν να γράφουμε τη μια μέρα και την επόμενη να συζητάμε τα γραπτά που εκείνη ξεδιάλεγε από τον σωρό. Τη μέρα εκείνη είχα την τιμητική μου.

Ήταν το πρώτο γραπτό που σχολίασε και το 'κανε με κάθε επισημότητα.

—Τίτλος: «Η αξία της φιλίας», διάβασε μεγαλόφωνα.

Μας κοίταξε ένα γύρο και το βλέμμα της ήρθε να σταθεί πάνω μου. Συνέχισε...

—«Ναι, κι εγώ αναρωτιέμαι», διάβασε.

Γέλια στην ομήγυρη. Οι περισσότεροι στράφηκαν προς το μέρος μου.

Η δασκάλα ακούμπησε το χαρτί στην έδρα και σταύρωσε τα χέρια της.

—Τελεία και παύλα, είπε κοιτάζοντάς με. Η πιο σύντομη διατριβή που διάβασα ποτέ. Μήπως θα μπορούσες να μας το εξηγήσεις αυτό, Άρη;

Σήκωσα τους ώμους.

—Αυτό που λέει, μουρμούρισα. Απλά, αναρωτιέμαι.

Άλλα γέλια.

—Για την αξία της φιλίας; ρώτησε η δασκάλα.

Δεν θα ξεμπέρδευα αν δεν έπαιζα το παιχνίδι. Το πήρα απόφαση.

—Αναρωτιέμαι αν τελικά η έννοια της φιλίας δεν είναι κι αυτή υπερτιμημένη, όπως τόσοι άλλοι σύγχρονοι κοινωνικοί μύθοι, είπα.

Είδα την έκφραση του προσώπου της ν' αλλάζει σε έκπληξη. Προφανώς δεν περίμενε τέτοια δομή σκέψης από τον απόκληρο του τελευταίου θρανίου. Αλλά και η τάξη είχε μουδιάσει κάπως τώρα. Μα τι μας λέει, ο άσχετος!...

—Κοινωνικός μύθος, ε; είπε η Βάσω. Ενδιαφέρον... Αμφισβητείς λοιπόν την πραγματικότητα μιας σχέσης για την οποία τόσα έχουν λεχθεί και γραφτεί ανά τους αιώνες;

—Δεν αμφισβητώ τίποτα, απάντησα. Απλά προσπαθώ να τοποθετήσω το συγκεκριμένο φαινόμενο στην πραγματική του βάση. Οι σύγχρονες κοινωνίες έχουν ανάγκη από καταστάσεις κι εργαλεία που θα τους επιτρέψουν να διατηρήσουν την εύθραυστη συνοχή τους. Επινόησαν λοιπόν έννοιες και αξίες όπως η συντροφικότητα, η αλληλεγγύη, η φιλία, ο έρωτας για να εξυπηρετήσουν τον σκοπό αυτό. Μια έξυπνα στημένη μηχανή για την καλύτερη διαχείριση των μαζών... Τίποτα παραπάνω.

Άκουγες το πέταγμα της μύγας τώρα στην τάξη. Με μια τεράστια προσπάθεια κατάφερα να μην κοιτάξω προς το μέρος της Κατερίνας.

Όσο για τη Βάσω... Δεν έκανε πια καμιά προσπάθεια να κρύψει την έκπληξή της.

—Δες δηλαδή πως δεν έχουμε να κάνουμε με αυθόρμητα αισθήματα, που γεννιούνται από τον χαρακτήρα τον ίδιο

του ανθρώπου, αλλά για μια συνειδητή προσπάθεια χειραγώγησης από το Σύστημα; ρώτησε.

—Σοφή μηχανή, γιατί επωφελείται από την ανάγκη μας να πιστέψουμε σε καταστάσεις σαν κι αυτές, απάντησα. Δαγκώνουμε το δηλητηριασμένο μήλο που μας προσφέρεται επειδή μας αρέσει η γεύση του.

—Και γιατί δεν τα 'γραψες όλα αυτά; ρώτησε η δασκάλα χαμογελώντας.

—Γιατί σκέφτηκα πως δεν θα ενδιέφεραν κανέναν, είπα. Και λιγότερο απ' όλους εμένα.

Η Βάσω κούνησε το κεφάλι της χαμογελώντας.

—Νά που κάνεις λάθος, είπε.

Και προχώρησε στον επόμενο.

Όταν χτύπησε κουδούνι για διάλειμμα με φώναξε να μείνω.

—Λοιπόν..., είπε δίνοντας μου το χαρτί. Σου έβαλα 20, αλλά σε παρακαλώ μη με φέρεις ξανά σε δύσκολη θέση. Την επόμενη φορά γράψε αυτά που έχεις να πεις. Δόξα τω θεώ από λεξιλόγιο δεν πάσχεις.

Πόσο όμορφη ήταν τελικά αυτή η κοπέλα!

Κατέβηκα στην αυλή κουβαλώντας το βιβλίο της Φυσικής και πήγα να καθίσω στη συνηθισμένη μου θέση, με την εικόνα του χαμόγελου της δασκάλας ακόμη στο μυαλό μου. Σε μισό λεπτό η Κατερίνα θρονιαζόταν δίπλα μου.

—Καλά, έγραψες! μου λέει σπρώχνοντας με με τον αγκώνα της. Τι ήταν αυτό πάλι; Κανονική διάλεξη!...

—Χαίρομαι που σε διασκέδασα, είπα χαμογελώντας.

—Είπαμε, έγραψες! Ειδικά ο γυναικείος πληθυσμός εντυπωσιάστηκε... Κι όχι μόνο το διδακτικό προσωπικό...

—Μπα;...

—Άμα σου λέω εγώ!... Δεν προφταίνω να δέχομαι συγχαρητήρια.

—Ως τι, να 'χουμε το καλό ρώτημα;

—Ως κηδεμών σου, παιδί μου, γέλασε η Κατερίνα. Ξεχνάς πως σου ρίχνω έναν χρόνο, μικρέ;

—Α, ωραία. Τότε θα χαρείς περισσότερο όταν σου πω πως μου 'βαλε ένα εικοσάρι.

—Για μια σειρά;!!!

—Ουκ εν τω πολλώ το ευ.

Κούνησε το κεφάλι της.

—Αμ, δεν μου το βγάζεις εμένα από το μυαλό, είπε. Δεν μπορεί... Θα της γυάλισες της μορφονιάς. Κείνο που δεν μπορώ να καταλάβω όμως είναι τι σου βρήκε...

Μ' έπιασαν τα γέλια.

—Εκτός από την ομορφάδα μου... μήπως και το μυαλό μου; είπα.

Με κοίταξε χαμογελώντας.

—Κοίτα τον που κάνει χαρές, τον λέτσο! μονολόγησε. Μωρέ, όλοι ίδιοι είσαστε! Έτσι να σας κάνει ένα θηλυκό τρέχετε ζωπίσω του με τη γλώσσα έξω.

—Ο αμείλικτος νόμος της Μητέρας Φύσης, αγαπημένη μου, γέλασα.

Της άρεσε η προσφώνηση.

—Α, τώρα που σου λέω αυτά που θες ν' ακούσεις έγινα ξαφνικά «αγαπημένη»! είπε μ' ένα πλατύ χαμόγελο.

—Εμ, ποιος στραβός δεν θέλει το φως του;

—Ωραία, τώρα πιάσαμε τις παροιμίες, είπε και σηκώθηκε.

Έκανε ένα βήμα και κοντοστάθηκε.

—Πάντως είναι καλό να σε βλέπω να γελάς και πάλι, μου πέταξε.

Δεν είπα τίποτα. Κοιταζόμασταν.

Κάτι πήγε να πει... το μετάνιωσε... Κούνησε το κεφάλι της κι απομακρύνθηκε.

Κι όλο με μιας η μέρα ομόρφηνε.

Ήρθε να με δει νωρίς το απόγευμα.

—Έχουμε διαγώνισμα αύριο στη Γεωμετρία, είπε. Διάβασες;

—Όχι ακόμη...

—Σε πειράζει να διαβάσουμε μαζί; Δεν σκαμπάζω τίποτα.

—Τι δεν καταλαβαίνεις; Δεν μπήκαμε ακόμη στα ζόρικα.

—Δεν ξέρω... Δεν την πάω τη Γεωμετρία, γαμώτο! Εδώ μου κάθεται...

—Πιάσε μια καρέκλα και κάτσε.

Περάσαμε τις επόμενες δυο ώρες σχυμμένοι πάνω στα καταραμένα κιτάπια. Δεν είχαμε πολλή ύλη, αλλά έπρεπε να της εξηγώ το κάθε τι, γιατί, προφανέστατα, όταν γινόταν η παράδοση η ίδια ασχολιόταν με άλλα. Στο τέλος την έκανα ξεφτέρι.

—Τώρα μάλιστα! αναφώνησε. Έτσι τα καταλαβαίνω, όχι όπως τα πασάρει αυτός ο ανεκδιήγητος ο Κουτρούμπας! Πάμε μια βόλτα; Έχει γίνει το κεφάλι μου κουδούνι.

Κατεβήκαμε στο πάρκο. Χαρά θεού!

—Γιατί κάνεις αυτά τα μούτρα στο σχολείο; μου πετάει ξαφνικά σε μια στιγμή.

Αιφνιδιάστηκα.

—Δεν κάνω μούτρα...

—Μούτρα, επέμεινε η Κατερίνα με ύφος που δεν επιδε-
χόταν αντίρρηση. Τρεις βδομάδες και δεν έχεις κάνει ούτε
έναν φίλο.

—Έχω εσένα, λέω χαμογελώντας.

—Βρε, άσε τα σάπια! Σε βλέπω... Δεν μιλάς σε άνθρω-
πο. Σήμερα πρωτακούστηκε η φωνή σου στην τάξη.

—Κάλλιο αργά παρά...

—Μη μου ξαναπείς παροιμία γιατί, μα το θεό, θα σε
βαρέσω, προειδοποίησε.

—Καλά.

—Καλάμια.

Ξαφνικά με άρπαξε από το μπράτσο.

—Πιάσε με από το χέρι, διέταξε επιτακτικά.

Αυτό κι αν δεν το περίμενα!

—Τι...; ξεκίνησα να λέω.

Μου 'δειξε με μια κίνηση του κεφαλιού πεντ'-έξι αγόρια
που έπαιζαν μπάλα πιο πέρα. Ανάμεσά τους κι ο ξανθο-
μπάμπουρας!... Μάλιστα.

—Έλα, παιδάκι μου, ξύπνα! σφύριξε ανάμεσα στα
δόντια της.

Πήρα το χέρι της στο δικό μου.

—Εντάξει;

—Μίλα μου... Μη στέχεσαι σαν κούτσουρο! με πα-
ρότρυνε.

—Να σου απαγγείλω ποίηση μήπως; σάρκασα.

—Ότι σε φωτίσει ο θεός, αγόρι μου, είπε. Κοίτα μόνο
να είσαι φυσικός.

Να είμαι φυσικός κρατώντας την από το χέρι;!!! Ωραία!

Άρχισα να της απαγγέλω τη σκηνή του μπαλκονιού από τον «Cyrano de Bergerac» του Edmond Rostand, όπου ο Συρανό υπαγορεύει στον Κριστιάν την εξομολόγησή του στη Ρωξάνη.

Στράφηκε και με κοίταξε ξαφνιασμένη.

—Τι είναι αυτό; ρώτησε.

Της εξήγησα.

—Δηλαδή, ο Συρανό βρήκε την ευκαιρία να εκφράσει την αγάπη του για τη Ρωξάνη χρησιμοποιώντας αυτόν τον πατάτα τον λιμοκοντόρο; ρώτησε.

—Κάπως έτσι...

—Και το ξέρεις απέξω;

—Μερικά κομμάτια...

Με κοίταξε σκεπτική.

—Σε έχω υποτιμήσει εσένα ή μου φαίνεται; είπε.

—Αυτό μου ήρθε αυτή τη στιγμή, αυτό είπα.

Τα δάχτυλά μας είχαν πλεχτεί χωρίς να το καταλάβουμε. Αν δεν πέθαινα τώρα δεν θα πέθαινα ποτέ! Είχαμε προσπεράσει τους μπαλαδόρους, αλλά εξακολουθούσαμε να κρατιόμαστε από το χέρι.

Ξαφνικά μια γνώριμη φωνή πίσω μας...

—Μπα, μπα! Σαν ερωτευμένο ζευγαράκι είσαστε, χρυσά μου!

Στραφήκαμε και βρεθήκαμε μπροστά στη θεία Ειρήνη που επέστρεφε με τα ψώνια της. Αμέσως το χέρι της Κατερίνας ξεκόλλησε από το δικό μου.

—Έλα, βρε μαμά!... της λέει γελώντας. Πλάκα κάναμε σε κάτι συμμαθητές μας.

—Και ήσασταν πολύ πειστικοί, γέλασε η θεία. Μην αργήσετε, ε;

Απομακρύνθηκε αφήνοντας μας μέσα στην αμηχανία.

—Α, ρε μαμά! Στον κόσμο σου εσύ! μουρμούρισε η Κατερίνα.

Δεν έβγαλα άχνα, ελπίζοντας μόνο να φύγει η κοκκινάδα από τα αυτιά μου πριν το προσέξει.

Προχωρήσαμε λίγο χωρίς να μιλάμε.

—Όστε έτσι ο Συρανό, είπε σε κάποια στιγμή η Κατερίνα. Και γιατί δεν της το 'λεγε ο ίδιος της... πώς την είπαμε;... Ρωξάνη;... να ξεμπερδεύει;

Ξερόβηξα.

—Είχε τους λόγους του, είπα αόριστα.

Αλλά η Κατερίνα δεν ήταν εύκολος αντίπαλος.

—Όπως;

—Πίστευε πως, λόγω της εμφάνισής του, δεν είχε την παραμικρή πιθανότητα, είπα.

—Βλακεία. Οι γυναίκες δεν νοιάζονται για την εμφάνιση του άντρα όσο για το μυαλό και την προσωπικότητά του.

Παρέμεινα σιωπηλός.

—Και τι άλλο; επέμεινε.

Ξερόβηξα να καθαρίσω τον λαιμό μου.

—Η Ρωξάνη ήταν ξαδέρφη του, είπα όσο πιο ουδέτερα μπορούσα.

Σταμάτησε και στράφηκε να με κοιτάξει με τα χέρια στη μέση.

—Με δουλεύεις! αναφώνησε.

—Καθόλου... Έτσι είναι η ιστορία...

Με κοίταξε κάμποση ώρα ερευνητικά, διεισδυτικά, σαν να με ζύγιζε. Μετά, αναπάντεχα, χαμογέλασε πλατιά.

—Όλως τυχαίως αυτό; είπε.

—Ποιο πράγμα;

—Η επιλογή του κομματιού.

—Φυσικά.

Με άδραξε αγκαζέ και γελώντας τρανταχτά με παρέσυρε προς την κατεύθυνση του σπιτιού μας.

* * *

Ήταν σαν να με άγγιξε μια νεράιδα με το μαγικό ραβδί της. Το γκρίζο σύννεφο που με τύλιγε ως τώρα κι έκανε τη ζωή μου αφόρητη πήρε σιγά-σιγά να ξεφτίζει, ώσπου (σχεδόν) διαλύθηκε εντελώς.

Χωρίς να το 'χουμε κανονίσει, τώρα η Κατερίνα κι εγώ, φεύγαμε κάθε πρωί μαζί για το σχολείο. Συνήθως κατέβαινα πρώτος και την περίμενα κάτω, στην είσοδο της πολυκατοικίας.

—Μπα, πάλι εδώ εσύ; μου 'λεγε μ' ένα μισοχαμόγελο αντί για καλημέρα.

—Πειράζει που περιμένω το τρόλεϋ; απαντούσα.

—Ναι, το τρόλεϋ!... Πειράζει να το κάνουμε ποδαράτο;

—Δεν πειράζει.

Και παίρναμε τον δρόμο για το σχολείο, χωρίς να βιαζόμαστε.

—Διάβασες Ιστορία;

—Κάτι φιλά...

—Για λέγε... Δεν άνοιξα βιβλίο...

Της έκανα μια περίληψη.

—Μ' έσωσες πάλι! γελούσε.

—Εμ!...

Εντελώς... Συρανό!

—Ναι, τρομάρα μου!

* * *

Καμιά φορά στα διαλείμματα ερχόταν να με βρει.

—Κοίτα, μου 'λεγε. Δεν κάνεις το καλό να πιάσεις την κουβέντα στη «δικιά σου», γιατί δεν έχει διαβάσει καμιά μας και κλάψε με μάννα κλάψε με, αν κάνει κανένα αστείο και μας σηκώσει;

—Όπου «δικιά μου» η Βάσω βέβαια.

—Μα τι να της πω, διαμαρτυρόμουν. «Αντιγόνη» έχουμε σήμερα.

—Ξέρω 'γώ;... Θα βρεις εσύ... Πες για τα δίκια του Κρέοντα.

—Μα... δεν είχε δίκιο ο Κρέων!...

—Ναι, καλά... Και θα κωλώσεις εσύ σε μια τέτοια μικρολεπτομέρεια!

—Μπορεί να μην κωλώσω, αλλά θα μας καταλάβει στο τέλος.

—Μπα, της αρέσει. Νομίζει πως το μυαλό σου δουλεύει διαφορετικά από εμάς των άλλων κι αυτό την εξιτάρει.

—Έλα, βρε Κατερίνα!...

—Άμα σου λέω εγώ...

Η συμπάθεια που μου 'δειχνε η Βάσω είχε γίνει το αγαπημένο της πείραγμα. Ήξερα πως στο βάθος δεν το πίστευε, αλλά που το χρησιμοποιούσε και μόνο κάπου με κολάκευε.

Και βέβαια εκτελούσα τις εντολές της πιστά. (Και η Βάσω, ανυποψίαστη για τη μηχανή που της στήναμε, την πάταγε πάντα και τσίμπαγε το δόλωμα).

Δεν ήταν όλα ρόδινα βέβαια. Η ιστορία της Κατερίνας με τον ξανθομπάμπουρα έδειχνε να προχωρεί και μένα συχνά με χρησιμοποιούσε για ξεκάρφωμα. Δεν έλεγα τίποτα όμως. Τι μπορούσα να πω; Κι αυτό που είχα πολύ ήταν.

Καμιά φορά μου τηλεφωνούσε μέσα στα άγρια μεσάνυχτα.

—Κοιμάσαι;

—Και να 'θελα να κοιμηθώ, μ' αφήνουν οι διαόλοι;

—Α, μην σου στερήσουμε και τον ύπνο!... Το κλείνω αμέσως αν ενοχλώ.

Ξέροντας από πριν την απάντηση.

—Τώρα που με ξύπνησες δεν πας πουθενά. Λέγε...

Και πιάναμε την κουβέντα με τις ώρες. Τι λέγαμε; Τα πάντα και τίποτα. Ήταν για τη συντροφιά... Την αίσθηση της επαφής και της επικοινωνίας, όταν όλοι γύρω μας κοιμόνταν τον ύπνο του δικαίου.

Ένα απ' αυτά τα βράδια η κουβέντα πήρε τόνο επικίνδυνα προσωπικό.

—Θα σε ρωτήσω κάτι, αλλά θα μου πεις αλήθεια, είπε.

—Πάντα σου λέω αλήθεια, απάντησα.

—Θα δούμε...

—Πες...

—Δεν μου λες;... Είσαι ερωτευμένος;

Πήγε να μου φύγει το ακουστικό από το χέρι.

—Τι εννοείς; ρώτησα προσπαθώντας να κερδίσω χρόνο.

—Έλα, ρε Άρη! αναφώνησε. Τι θες να εννοώ; Φιλολογική ανάλυση να σου κάνω;

Κόμπιασα. Απεγνωσμένα αναζήτησα κάποια διέξοδο, αλλά δεν έβρισκα τίποτα.

—Εσύ; ρώτησα.

—Εγώ ρώτησα πρώτη, με αποπήρε. Μη πας να μου ξεφύγεις. Είναι απλό... Ναι ή όχι.

—Ναι..., είπα διστακτικά.

—Την ξέρω; Δεν θα σε ρωτήσω για όνομα και διεύθυνση... Μην πανικοβάλλεσαι.

Αυτή τη φορά η σιωπή που έπεσε ήταν βαρύτερη.

—Ναι, είπα τέλος.

Έβαλε τα γέλια.

—Έδωσε ο άγιος Ονούφριος! είπε. Με το τσιγκέλι στα βγάζω. Και... δε μου λες... εκείνη το ξέρει;

—Αν δεν το ξέρει είναι πολύ ηλίθια, μου ξέφυγε αυθόρμητα και δαγκώθηκα.

—Α, προχωρημένα πράγματα δηλαδή! ήρθε η φωνή της από την άλλη άκρη της γραμμής. Της το 'χεις πει να υποθέσω;...

—Όχι, απάντησα.

—Δεν της το 'χεις πει;!!!

—Όχι...

—Γιατί;

Προτίμησα να μην απαντήσω.

—Εεε... Κοιμήθηκες;

—Ναι, τελείως, ειρωνεύτηκα. Και ονειρεύομαι.

Ήξερα πως δεν θα γλίτωνα τόσο εύκολα.

—Ξανθιά, μελαχρινή, καστανή;...

—Συμφωνήσαμε να μη ρωτήσεις τίποτ' άλλο, της υπενθύμισα.

—Δεν συμφωνήσαμε τίποτα, απάντησε φουριόζα. Σου είπα μόνο πως δεν θα ρωτήσω για όνομα.

—Κι εγώ αρνούμαι να πω οτιδήποτε άλλο χωρίς την παρουσία του δικηγόρου μου, προσπάθησα ν' αστευτώ.

Γέλασε.

—Δεν φαντάζομαι..., ξεκίνησε και σταμάτησε.

Και μαζί σταμάτησε και η καρδιά μου.

—Σωστά δεν φαντάζεσαι, βιάστηκα να πω.

Με αγνόησε.

—Δεν φαντάζομαι... να είναι αυτή που νομίζω...

—Δεν είναι, είπα ξερά.

—Πού ξέρεις ποια θα 'λεγα;

—Δεν το ξέρω.

—Άρα, μπορεί και να 'ναι.

—Όλα είναι δυνατά σ' αυτόν τον κόσμο, Κατερίνα.

Έπεσε μια μικρή σιωπή.

—Πάντως, αν είναι αυτή που νομίζω, σε κλαίω, κακομοίρη μου, είπε τέλος.

Εγώ να δεις!

—Άλλο τίποτα; ρώτησα.

—Τίποτα. Καληνύχτα, είπε απότομα και μου το 'κλείσε.

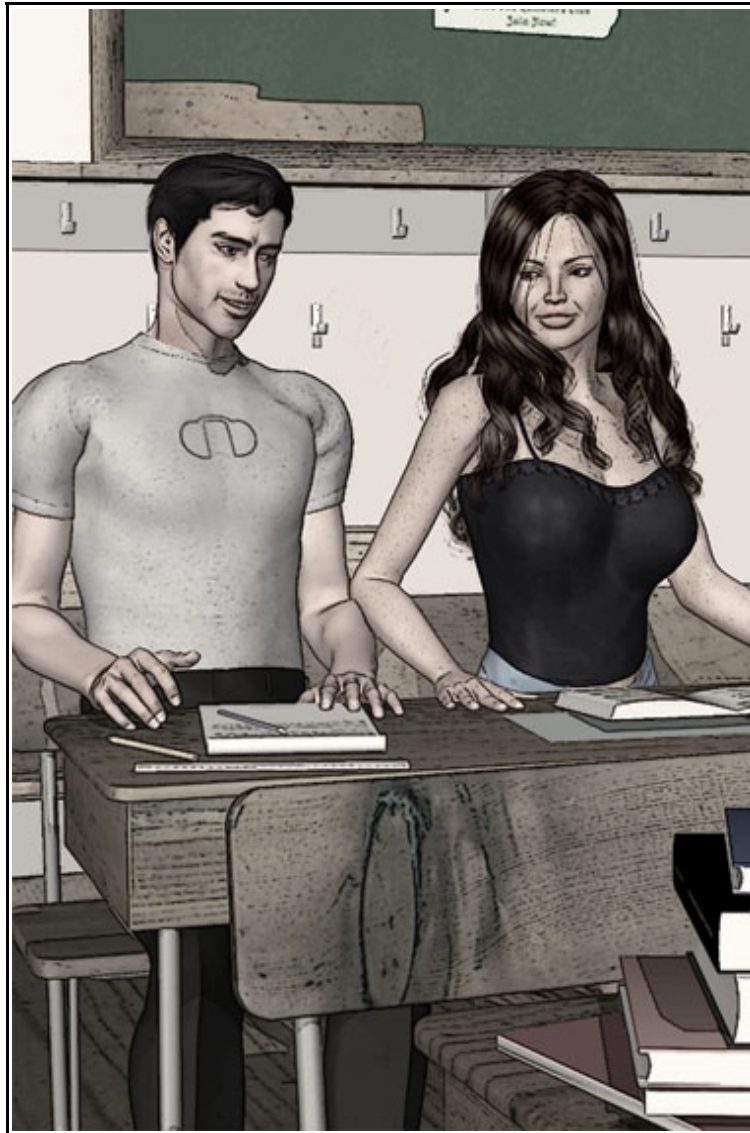
Δεν αναφέρθηκε ξανά στο θέμα αυτό για μέρες. Δεν είχα αυταπάτες όμως. Αργά ή γρήγορα θα το έβγαζε και πάλι από το συρτάρι. Και τότε θα 'πρεπε να 'μαι έτοιμος να την αντιμετωπίσω.

Ωστόσο υπήρχε πάντα το ερώτημα που με τυραννούσε. Γιατί να θίξει ένα τόσο λεπτό και προσωπικό θέμα ξαφνικά; Ήταν αυτό μια απλή γυναικεία περιέργεια ή κάτι άλλο; Και γιατί στο τέλος διαολίστηκε; Επειδή δεν έπαιρνε τις

απαντήσεις που ήθελε ή για άλλον, ανεξιχνίαστο λόγο; Και μετά... Τι ακριβώς ήξερε; Τι μάντευε; Και τι διαισθανόταν;

Ναι, αυτό το ενδιαφέρον της μ' έκανε να νιώθω καλά, αλλά συγχρόνως ήμουν ανήσυχος. Κάτι δεν πήγαινε καλά σ' αυτή την ιστορία, αλλά τι;

2) Καινούργιο Κόσμινο...

Έτσι είχε η κατάσταση στη ζωή μας όταν ήρθε στην τάξη η καινούργια.

Ήταν ένα όμορφο κορίτσι με σκούρα μαλλιά και μάτια κι ένα χαμόγελο που ήταν δύσκολο ν' αγνοήσεις. Ήρθε να καθίσει δίπλα μου, μιας κι αυτή ήταν η μοναδική ελεύθερη θέση στην τάξη. Η Κατερίνα δεν παρέλειψε να μου κλείσει το μάτι με σημασία.

—Άρης, της συστήθηκα προτείνοντας το χέρι μου αδέξια.

Μου το 'σφιξε σε μια αντρίκια χειραψία. Καμιά σχέση με τα ξέφυχα που συνηθίζουν τα κορίτσια.

—Μυρτώ, είπε χαμογελώντας.

Αυτές ήταν όλες κι όλες οι κουβέντες που ανταλλάξαμε την ώρα αυτή. Στο διάλειμμα έπεσαν από δίπλα της οι άλλες κυράτσες κι έτσι η γνωριμία μας παρέμεινε ελλιπής.

Έχοντας μείνει τόσο καιρό χωρίς σύντροφο στο θρανίο ένιωθα τώρα μάλλον άβολα. Το ότι η συγγάτοικος ήταν κορίτσι δεν βοηθούσε καθόλου. Δεν ήξερα πώς να συμπεριφερθώ, από φόβο μήπως αν έδειχνα οικειότητα παρεξηγιόμουν κι αν παρέμενα αδιάφορος και τυπικός με πέρναγε για γαϊδούρι. Προτίμησα λοιπόν να περιοριστώ σε μια ευγενική, αλλά πολύ φοβάμαι, κάπως απόμακρη στάση, περιορίζοντας την επικοινωνία μας στα απολύτως απαραίτητα.

Στο τέλος της ημέρας είχα την εντύπωση πως η κοπέλα βλαστημούσε την τύχη που την έριξε να καθίσει δίπλα μου.

—Ωραίο κομμάτι η καινούργια, σχολίασε το ίδιο απόγευμα η Κατερίνα. Έλα πάλι, σου 'φέξε!

—Ναι, ακριβώς ότι χρειαζόμουν, ξεφύσησα.

—Γιατί; απόρησε εκείνη. Δεν σ' αρέσει;

—Μια χαρά κοπέλα είναι, μουρμούρισα. Αλλά, βρε παιδί μου, είχα συνηθίσει μόνος μου...

—Τελείως ακοινωνήτος! γέλασε η Κατερίνα. Σωστή αρκούδα! Έλεος! Σου πέφτει ένα τέτοιο λαχείο και γκρινιάζεις που... χάνεις τη βολή σου;!!! Τι άνθρωπος είσαι συ;

—Άσε με, βρε Κατερίνα...

—Εγώ σ' αφήνω, αλλά να δούμε που θα πας έτσι. Δεν τολμάει να σου μιλήσει άνθρωπος!

—Ε, όχι δα!

—Γιατί, ψέματα είναι; Πες μου πόσους φίλους έχεις σ' αυτό το ρημαδοσχολείο;

—Σιγά-σιγά, χαμογέλασα. Βρίσκομαι σε περίοδο προσαρμογής, μην το ξεχνάς.

Μου έριξε μια λοξή ματιά.

—Δεν φαντάζομαι να της κάνεις τη ζωή μαύρη αυτής της κακομοίρας..., είπε.

—Δεν έχω καμιά τέτοια πρόθεση.

—Δεν σας είδα να μιλάτε και τόσο πολύ σήμερα, παρατήρησε.

—Μα, μόλις ήρθε το κορίτσι! διαμαρτυρήθηκα.

—Ε, μα τώρα είναι που χρειάζεται συμπάρασταση, φώναξε η Κατερίνα. Πότε σκοπεύεις να της μιλήσεις, το Πάσχα;

—Καλά, καλά... θα της μιλήσω αύριο..., μουρμούρισα.

—Να δούμε.

* * *

Την επομένη ήμουν και πάλι ο άψογος πλην απόμακρος οικοδεσπότης της πρώτης ημέρας. Δεν μου 'βγαινε οικειότητα, πώς να το κάνουμε! Τελικά η λύση δόθηκε από την ίδια τη μουσαφίρισα, όταν χτύπησε το κουδούνι για το πρώτο διάλειμμα.

—Κοίτα, μου είπε. Δεν θέλω να ενοχλώ. Αν προτιμάς ν' αλλάξω θέση με κάποιον άλλο δεν έχω κανένα πρόβλημα.

Ντράπηκα.

—Όχι, καθόλου, απάντησα κοκκινίζοντας. Δεν ενοχλείς καθόλου, αντίθετα χαίρομαι που θα 'χω παρέα εδώ, στο τέλος του κόσμου.

Χαμογέλασε. Είχε υπέροχο χαμόγελο.

—Σίγουρα; Γιατί, αλήθεια, δεν με πειράζει...

—Σίγουρα, είπα. Συγγνώμη αν σου έδωσα λάθος εντύπωση... Δεν είμαι και πολύ εκδηλωτικός...

—Όχι, δεν είναι από σένα, απάντησε. Εσύ είσαι πολύ ευγενικός... Όμως, σκέφτηκα πως εσείς οι παλιοί έχετε τις παρέες σας, τις συνήθειές σας...

Γέλασα.

—Μα δεν είμαι από τους «παλιούς», είπα. Κι εγώ φέτος πρωτοήρθα, οπότε είμαστε στο ίδιο τσουβάλι.

Με κοίταξε για λίγο με κείνα τα όμορφα μάτια... Υπέροχα μάτια!

—Εντάξει, είπε. Όμως, αν αλλάξεις γνώμη μη διαστάσεις να μου το πεις.

Κατεβήκαμε μαζί στην αυλή. Εξακολουθούσα να νιώθω άβολα και η αίσθηση πως το βλέμμα της Κατερίνας μας

ακολουθούσε σαν κάμερα ασφαλείας δεν έκανε τα πράγματα πιο εύκολα.

—Από πού μας έρχεσαι; ρώτησα για να πω κάτι.

—Από την Κέρκυρα, είπε. Ο μπαμπάς μου είναι αρχιτέκτων κι οι δουλειές του τον υποχρεώνουν να βρίσκεται στην Αθήνα αυτή την εποχή. Οπότε...

—Λένε πως η Κέρκυρα είναι άλλο πράγμα, είπα.

—Ω, ναι! απάντησε μ' ενθουσιασμό. Το πιο όμορφο μέρος του κόσμου!

—Θα σου λείπει, ε;

—Πάρα πολύ. Ξέρεις το ανέκδοτο με τον Κερκυραίο που πάει στην Ηγουμενίτσα για δουλειές και στρέφεται αναστενάζοντας προς το νησί καθώς το φέρρου απομακρύνεται... «Αχ, ξενιτεία!».

Η ομιλία της είχε μια υποψία επτανήσιας προφοράς, όχι την υπερβολή που σερβίρουν στις τηλεοπτικές σειρές, αλλά κάτι το τραγουδιστό, το ανάλαφρο που χαϊδευε τ' αυτιά του ακροατή. Κι αυτός εδώ ο ακροατής ήταν ήδη, περιττό να το κρύψουμε, μαγεμένος.

—Καλωσόρισες λοιπόν στην ξενιτεία, Μυρτώ, είπα.

Γέλασε.

—Καλώς σας βρήκα.

Ο πάγος είχε σπάσει. Καθίσαμε στο πεζούλι μου και πιάσαμε την κουβέντα σαν παλιοί, καλοί φίλοι. Και κάτι μου έλεγε πως αυτό ακριβώς θα γινόμασταν πολύ σύντομα: φίλοι. Εκτός κι αν...

Η μέρα πέρασε σαν σε όνειρο. Όλος μου ο κόσμος το κορίτσι από την Κέρκυρα. Την Κατερίνα τη θυμήθηκα όταν έσκασε στο δωμάτιό μου το απόγευμα.

—Λοιπόν; μου πέταξε περιπαιχτικά ενώ σωριαζόταν στο ντιβάνι μου. Βλέπω είχαμε εξελίξεις με τη μικρά εκ Κερκύρας...

—Εσύ δεν με προτρέπεις να είμαι κοινωνικός; απάντησα. Ε, αυτό ακριβώς κάνω.

—Άλλο κοινωνικός κι άλλο να τρέχουν τα σάλια στο πάτωμα, μόρφασε. Εντάξει, κι εμείς αγαπήσαμε, αλλά δεν κάνουμε έτσι! Για λέει... για λέει...

—Τι να πω;

—Πώς σου φαίνεται; Θα πέσει;... Θα πέσει;

—Έλα, βρε Κατερίνα, με τα παντρολογήματα σου, γέλασα.

—Εμ, έναν ξάδερφο έχουμε, να μην τον φροντίσουμε;

—Ευχαριστώ πολύ, μπορώ να φροντίσω μια χαρά τον εαυτό μου.

—Αμ, δεν το βλέπω; Για πες τώρα... τι λέει η μικρή;

—Τι να πει; Της λείπει το νησί της.

—Ε, θα την παρηγορήσεις εσύ..., δεν μπορεί!

—Το κατά δύναμη...

—Α, γιατί σου γυάλισε το ζωτικό πτηνό, πουλάκι μου!

—Ε, είναι πολύ όμορφο κορίτσι, δεν μπορείς να πεις, την τσίγκλισα.

Έκανε έναν μορφασμό.

—Εντάξει, έχει μια κάποια βουκολική γοητεία, είπε. Δεν είναι και καμιά θεά... Μην τρελαθούμε!...

—Δεν τρελαινόμαστε.

—Όχι, για να βάλουμε τα πράγματα στη θέση τους δηλαδή.

—Μα, ναι... Αλίμονο!

Τεντώθηκε στο ντιβάνι νωχελικά.

—Σου έχω νέα... Τάξε μου, είπε χαμογελώντας συνωμοτικά.

—Ότι θες... Για λέγε...

—Ποια είναι η πιο γκομενάρα στο σχολείο;

Χαμογέλασα.

—Για να δούμε..., είπα. Εσύ;...

Μου πέταξε ένα μαξιλάρι γελώντας.

—Βρε, άσε τα σάπια... Μη σηκωθώ και σε περιλάβω...

—Εντάξει... Δεν μου 'ρχεται τώρα κάποια πρόχειρα.

—Η Ιφιγένεια, δαγκωτό, ανακοίνωσε η Κατερίνα με ύφος που δεν επιδεχόταν αντίρρηση.

Η Ιφιγένεια ήταν μια από τις θεές του Πρακτικού. Ψηλή, με κορμί όλο καμπύλες, μακριά πόδια και ευμεγέθη μπαλκόνια, ήταν σίγουρα η κρυφή φαντασίωση κάθε αρσενικού (και μερικών θηλυκών) σ' ολόκληρο το σχολείο.

—Εντάξει, συμφώνησα. Και λοιπόν;

—Σήμερα στη Γυμναστική με ρώταγε για σένα.

—Για μένα!

Η έκπληξή μου ήταν πέρα για πέρα ειλικρινής.

—Ε, ναι... «Τι ωραίο παιδί ο ξάδερφος σου... τι ξεχωριστός χαρακτήρας...»... Τέτοια σάπια. Μπλιάχ!

Με είχε προσέξει εμένα, τον Τίποτα, η... Ιφιγένεια;!!!

Προσπάθησα να κάνω τον αδιάφορο, γιατί η Κατερίνα δεν ήθελε και πολύ να με πάρει στο ψιλό.

—Μπα, μάλλον δεν θα βλέπει καλά το κορίτσι, μουρμούρισα.

—Αυτό ακριβώς της είπα κι εγώ! αναφώνησε η Κατερίνα γελώντας.

—Α, ευχαριστώ πολύ.

—Έλα, βρε... Πλάκα σου κάνω. Τα καλύτερότερα είπα.

—Καλοσύνη σου.

—Τίποτα. Αν δεν φροντίσουμε την οικογένεια ποιον θα φροντίσουμε;

Δεν μπόρεσα να μην χαμογελάσω.

—Αύριο έχουμε πρόχειρο στην Ιστορία, είπα αλλάζοντας τεχνηέντως την κουβέντα. Διάβασες;

Με κοίταξε σαστισμένη.

—Μη μου πεις πως δεν ενδιαφέρεσαι! Έκανε.

—Διάβασες; επέμεινα.

Κούνησε το κεφάλι της.

—Α, κατάλαβα, είπε. Η «άλλη» που λέγαμε... Όχι, δεν διάβασα.

Πήρα το βιβλίο και πήγα να καθίσω στο πάτωμα, με την πλάτη στο ντιβάνι. Αρχισα να της διαβάζω τα επίμαχα σημεία κι εκείνη άκουγε, ξαπλωμένη, χωρίς να μιλάει. Σε λίγο ένιωσα τα δάχτυλά της να παίζουν μηχανικά με τα μαλλιά μου. Από τις σπάνιες εκδηλώσεις τρυφερότητας προς το άτομό μου. Αμφιβάλω αν συνειδητοποιούσε τι έκανε.

* * *

Το διαγώνισμα της Ιστορίας γινόταν υπό μορφή ερωτήσεων. Μας μοιράστηκε ένα έντυπο με τρεις επιλογές σε κάθε ερώτηση κι εμείς θα 'πρεπε να τσεκάρουμε τη σωστή στο διπλανό τετραγωνάκι. Αρχισα να τσεκάρω τις απαντήσεις τη μια πίσω από την άλλη.

Σε μια στιγμή συνειδητοποίησα πως η Μυρτώ είχε κολλήσει. Κοίταξε το έντυπο στριφογυρίζοντας το μολύβι στα μακριά της δάχτυλα με μια έκφραση πανικού στο όμορφο πρόσωπό της.

Της κάνω νόημα «τι γίνεται;» και μου απαντάει σηκώνοντας τα φρύδια με απελπισία. Tabula rasa! Της κάνω και πάλι νόημα να περιμένει.

Τελειώνω το έντυπο, μια ματιά στον Στρούφουλα για να σιγουρευτώ πως κοιτάζε αλλού και με μια γρήγορη κίνηση σπρώχνω τα συμπληρωμένα χαρτιά στη Μυρτώ και παίρνω τα δικά της. Δέκα λεπτά αργότερα παραδίδαμε και οι δυο τα έντυπα συμπληρωμένα στην εντέλεια και βγαίναμε από τους πρώτους.

—Δεν ξέρω πώς να σ' ευχαριστήσω, μου λέει αρπάζοντας με αυθόρμητα από το μπράτσο. Δεν ήξερα τίποτα. Τιπο-τα! Δεν πρόλαβα να διαβάσω χθες κι αν δεν ήσουν εσύ πήγαινα τσιφ για μηδενικό.

—Νά σε τι χρειάζονται οι συγκάτοικοι, απάντησα γελώντας.

—Σε τι χρειάζονται; Μπορούμε να μάθουμε κι εμείς;

Η Κατερίνα μας ατένιζε με το γνωστό περιπαιχτικό της ύφος.

—Ο Άρης μου πάσαρε την κόλλα του, της εξήγησε η Μυρτώ. Μιλάμε... με έσωσε!

Η Κατερίνα έχανε έναν μορφασμό.

—Αυτός είναι ο Άρης, λέει. Ειδικότης του να σώζει δεσποσύνες που κινδυνεύουν. Σωστός Ζορρό, παιδί μου!

Τα δυο κορίτσια γέλασαν.

—Πάντως εμένα μ' έσωσε, είπε η Μυρτώ.

—Μωρέ ας ήσουνα καμιά πατσούρω και σου 'λεγα εγώ αν σ' έσωζε, γέλασε η Κατερίνα κι απομακρύνθηκε.

Κοιταχτήχαμε. Γελάσαμε.

—Ξαδέρφη σου δεν είναι; ρώτησε η Μυρτώ.

—Ναι, αναστέναξα. Και κηδεμών μου, όπως δηλώνει.

Γέλασε.

—Έχει χαρακτήρα, δεν μπορείς να πεις, είπε.

—Όσο γι' αυτό!...

—Είσαστε φίλοι όμως...

Δίστασα. Ήμασταν;

—Η αλήθεια είναι πως της έχω αδυναμία, ομολόγησα.

—Ναι, αυτό φαίνεται, χαμογέλασε η Μυρτώ. Και το ξέρει.

* * *

Το περιστατικό του διαγωνίσματος μας έφερε πιο κοντά με τη συγκάτοικο. Η συγκρατημένη ευγένεια των πρώτων ημερών έδωσε τη θέση της σε μια σχέση συντροφικότητας που γινόταν όλο και πιο δυνατή. Συχνά στην τάξη ανταλλάσσαμε σημειώματα, όταν δεν μπορούσαμε να μιλήσουμε και κάποιες φορές ένα φευγαλέο άγγιγμα του χεριού πρόδι-
δε την οικειότητα που ένιωθε ο ένας για τον άλλο. Μετά αρχίσαμε να φεύγουμε μαζί στο σχολασμα. Τη συνόδευα στο σπίτι της, που βρισκόταν αρκετά κοντά στο δικό μας, και η διαδρομή, που δεν ήταν πάνω από τέταρτο, συχνά μας έπαιρνε ολόκληρη ώρα καθώς ξεχνιόμασταν με την κουβέντα.

Ναι, είχα αρχίσει να νιώθω ένα δέσιμο με το κορίτσι από την Κέρκυρα. Μου άρεσε να την κοιτάζω, μου άρεσε να την ακούω να μιλάει, μου άρεσε το γέλιο της. Όχι, δεν ήταν έρωτας, αλλά, αν κάποιος μου 'λεγε πως θα την έχανα θα 'πεφτα σε μαύρη απελπισία. Η Μυρτώ είχε αρχίσει να μου γίνεται απαραίτητη.

Και βέβαια, η πρώτη που το κατάλαβε ήταν η Κατερίνα.

—Τι τρέχει με τη μικρή; μου πέταξε ένα βράδυ σ' ένα από τα μεταμεσονύχτια τηλεφωνήματά της. Δεν έχετε ξεκολλημό πια εσείς οι δυο!

—Η αλήθεια είναι πως μου αρέσει η συντροφιά της, ομολόγησα. Δεν ξέρω πώς να στο πω... Με γαληνεύει, βρε παιδί μου!

—Έτσι, ε;

—Ναι... Νιώθω καλά μαζί της. Δεν χρειάζεται να προσέχω τι θα πω, μην και το πάρει στραβά, δεν χρειάζεται να προσποιηθώ πως είμαι κάτι άλλο για να την εντυπωσιάσω... Όλα είναι απλά... φυσιολογικά...

—Το αντίθετο απ' ότι με μένα δηλαδή.

—Εσύ είσαι άλλο.

—Α, μπα! Και τι είμαι δηλαδή;

—Εσύ είσαι Ιδέα, είπα γελώντας.

—Ε, άει στο διάολο, Άρη, νυχτιάτικα...

—Για καλό το είπα...

—Άσε, δεν χρειάζομαι τις καλοσύνες σου.

—Μάλιστα.

—Και δε μου λες... Το προχωρήσατε το πράγμα ή ακόμη;

—Μα τι μου λες τώρα! διαμαρτυρήθηκα. Τόση ώρα που μιλάμε αυτό κατάλαβες; Φίλοι είμαστε και φίλοι θα παραμείνουμε.

—Α, «φίλοι»... Κι αν εμφανιστεί κανείς από δίπλα και σου την αρπάξει μέσα από τα χέρια, εσύ θα εξακολουθείς να είσαι «φίλος»;

Αυτό δεν το είχα σκεφτεί. Και δεν μου άρεσε καθόλου σαν ιδέα. Μα καθόλου. Αλλά δεν γινόταν να το ομολογήσω.

—Φυσικά, είπα με μισή καρδιά. Εμείς οι δυο πώς είμαστε;

—Εμείς είμαστε άλλο, ήρθε η κοφτή απάντηση.

Μάλιστα.

* * *

Μετά έγινε κάτι που μπέρδεψε τα πράγματα ακόμη

περισσότερο. Απόγευμα και να σου η Κατερίνα σε μια από τις συνηθισμένες της καταδρομές.

—Πάλι διαβάζεις, βρε φυτό; μου λέει αντί χαιρετισμού. Άστα και πάμε.

—Πού...;

—Απόψε θα σε περπατήσω σε στέκια πονηρά, μου λέει γελώντας.

—Μπορούμε να το 'χουμε αυτό σε λιανά;

—Νά, μωρέ... Μαζεύονται τα παιδιά στα Goody's και με πήραν να μου πουν... Είσαι;

—Ποια «παιδιά»; ρωτάω με επιφύλαξη.

—Από την τάξη, μωρέ... Η Λένα, ο Κώστας, η Έφη... η παλιοπαρέα.

Η δική της παλιοπαρέα.

—Ο Μανώλης..., τη βοηθάω εγώ.

Γέλασε.

—Εντάξει... κι ο Μανώλης, παραδέχτηκε. Αλλά θα 'ναι κι η δικιά σου.

—Ποια δικιά μου;

—Η Μυρτώ, ντε...

Η Μυρτώ! Όμως, το μεσημέρι που γυρίζαμε μαζί δεν μου 'πε τίποτα.

—Α, μάλιστα.

—Άντε, πάμε...

Προσπάθησα να ελιχθώ.

—Εδώ που τα λέμε..., άρχισα.

—Εδώ που τα λέμε τίποτα, μ' έκοψε. Δεν θα μ' αφήσεις να τρέχω στους δρόμους μόνη μου.

—Δεν γίνεται, ε;

—Δεν γίνεται.

Κι έτσι βρεθήκαμε στα Goody's με την «παλιοπαρέα».

Και ναι, η Μυρτώ ήταν εκεί, καθισμένη δίπλα στον Κώστα τον Βαρδάρη, κολλητό του ξανθομπάμπουρα, που ήταν όλο τσαλίμια και περιποιήσεις. Η Κατερίνα πήγε βέβαια να θρονιαστεί δίπλα στον «δικό της», ο οποίος την αγχάλιασε κτητικά από τους ώμους. Πάλι καλά που περίσσευε θέση σε μια άκρη και βολεύτηκα κι εγώ.

Κοίταξα τη Μυρτώ απέναντι..., μου χαμογέλασε.

Πάρα πολύ ωραία!

Ήρθαν τα φαγητά, οι κοκακόλες, η ατμόσφαιρα άψογη. Καλαμπούρια, πλάκες, κουβέντες, πειράγματα κι εγώ να σκυλοβαριέμαι του θανατά. Και η ώρα να κυλάει αργά... απελπιστικά αργά.

Σε μια στιγμή κάποιος έριξε την ιδέα να μεταφέρουμε τη σύναξη σε μια γειτονική ντίσκο, που είχε ανοίξει τελευταία και γνώριζε πιένες. Σε λίγο στο τραπέζι είχα απομείνει μόνο εγώ. Εντάξει... συνηθισμένα τα βουνά... Αναστενάζοντας έβγαλα από την τσέπη μου ένα βιβλίο, που είχα ευτυχώς προνοήσει να κουβαλήσω μαζί, για κάθε ενδεχόμενο, παράγγειλα καφέ κι αφέθηκα ν' αρμενίζω.

Πάει κι η Μυρτώ. Για την Κατερίνα δεν το συζητάμε... Αλλά η Μυρτώ;... Με πειράξε; Ίσως... Λίγο. Δηλαδή αρκετά... έως πολύ. Όμως, μήπως δεν το περίμενα; Το περίμενα κι ας μην ήθελα να το παραδεχτώ. Ε, ναι... Θα γινόταν αυτό αργά ή γρήγορα. Είχα όλες τις ευκαιρίες του κόσμου και τις άφησα να περάσουν... Γιατί; Για την «άλλη», που θα 'λεγε κι η Κατερίνα. Τώρα ποιος μου φταίει; Κανείς. Το κεφάλι μου το στραβό.

Σχάσε λοιπόν, λέτσο, και κολύμπα.

* * *

—Κύριε Ιακωβίδη;...

Σήκωσα το κεφάλι μου ξαφνιασμένος κι αντίκρισα τη Βάσω να στέκεται μπροστά στο τραπέζι κρατώντας ένα δίσκο. Χαμογελούσε.

—Επιτρέπετε;

Σηκώθηκα μουδιασμένος και τράβηξα πίσω για κείνη τη διπλανή καρέκλα. Κάθισε πάντα χαμογελώντας.

—Πάντα κύριος! σχολίασε μισο-πειραχτικά.

Της χαμογέλασα κουτά, μην ξέροντας τι να πω.

—Ελπίζω να μη σας ενοχλώ...

—Παρακαλώ, δεσποινίς... Χαρά μου.

Κούνησε το κεφάλι της.

—Εξαιρετικά ευγενής, είπε πάλι.

—Καθόλου, απάντησα. Αλήθεια χαίρομαι που σας βλέπω.

Ανακάτεψε τη σαλάτα της.

—Τι διαβάζεις; ρώτησε περνώντας στον ενικό που χρησιμοποιούσε στην τάξη για όλους.

—Α, τίποτα το σπουδαίο..., είπα κοκκινίζοντας. Τον «Hassan» του James Elroy Flecker...

Την είδα να σηκώνει τα φρύδια της. Τι όμορφη που ήταν αυτή η γυναίκα! Και τι κατάρα μ' έδερνε να περιστοιχίζομαι από όμορφες, που όμως ήταν όλες off limits για μένα!

—Στο πρωτότυπο; ρώτησε.

—Ε, ναι..., είπα σχεδόν απολογητικά.

Πήρε το βιβλίο και το ξεφύλλισε.

—Το 'χεις ξαναδιαβάσει, ε; παρατήρησε.

—Ναι... μερικές φορές...

Χαμογέλασε.

—«Μερικές φορές», επανέλαβε.

Γύρισε σελίδα και διάβασε. Η αγγλική προφορά της ήταν άψογη.

*«The morning light is clear and cold,
I dare not in that light behold
A deeper light, a deeper gold
a glory too far shed, Yasmin.»*

Χωρίς να το συνειδητοποιήσω συμπλήρωσα μηχανικά...

*«But when the deep red eye of day
is level with the lone highway,
And some to Mecca turn to pray,
and I toward thy bed, Yasmin...»*

Με κοίταξε πάνω από το βιβλίο και χαμογέλασε.

—Νά ένας ακόμη ανικανοποίητος έρωτας που έγινε Ποίηση και Τέχνη, είπε.

—Το έχετε διαβάσει; απόρησα.

Γέλασε.

—Όσο κι αν σου φαίνεται περίεργο, υπήρξα κι εγώ έφηβη κάποτε, είπε.

—Δεν εννοούσα...

—Ξέρω. Σε πειράζω.

Ακούμπησε το βιβλίο στη φορμάικα και τσιμπολόγησε από τη σαλάτα της. Δεν είχα ξαναδεί γυναίκα να τρώει με τέτοια φινέτσα.

—Γιατί «Hassan»; ρώτησε σε κάποια στιγμή.

—Τυχαία έπεσε στα χέρια μου, απάντησα. Μου άρεσε. Έχει έναν τρόπο μοναδικό να κάνει το συναίσθημα εικόνες.

Κατένευσε.

—Σε τραβάει η καλή λογοτεχνία, έτσι δεν είναι; ρώτησε.

—Ναι... Μ' αρέσει να διαβάζω.

—Το σκέφτεσαι και για μετά; Όταν τελειώσεις με το σχολείο;

—Ίσως... Δεν ξέρω ακόμα...

—Ναι, έχεις καιρό..

—Εσείς;

Σήκωσε το κεφάλι της από το πιάτο και με κοίταξε ξαφνιασμένη.

—Εγώ, τι;

—Πώς βρεθήκατε να διδάσκετε; ρώτησα.

—Ο πατέρας μου ήταν φιλόλογος. Βρέθηκα από μικρή ανάμεσα σε βιβλία... Είναι κολλητική συνήθεια φαίνεται.

—Δεν θα προτιμούσατε να γράφετε αντί να διδάσκετε; ρώτησα.

Χαμογέλασε.

—Ίσως... Αλλά κάπως πρέπει να ζήσει κανείς, ε; Και να διοριστώ αμέσως μόλις πήρα το πτυχίο μου ήταν μεγάλη τύχη, όταν άλλοι περιμένουν τη σειρά τους χρόνια.

—Σωστά.

Έσπρωξε ό,τι είχε απομείνει από τη σαλάτα και ήπιε μια γουλιά νερό.

—Πώς και δεν είσαι με τους φίλους σου; ρώτησε.

—Ήμουν, αλλά αποφάσισαν να πάνε να χορέψουν και δεν είχα διάθεση.

—Δεν σου αρέσει να χορεύεις;

—Πολύ, αλλά όχι κατά παραγγελία.

—Ναι, έτσι είναι, είπε.

Καθίσαμε κάμποση ώρα να κουβεντιάσουμε σαν τίποτα παλιόφιλοι και μετά σηκώθηκε. Τη μιμήθηκα.

—Προς τα πού πηγαίνεις; ρώτησε όταν βρεθήκαμε στο πεζοδρόμιο.

—Αν μου επιτρέπετε να σας συνοδεύσω θα το θεωρήσω μεγάλη μου τιμή, είπα μισοσοβαρά-μισοαστεία.

Έβαλε τα γέλια και με πήρε αγκαζέ.

—Ο τέλειος τζέντλεμαν! είπε. Ωραία λοιπόν, συνόδευσε με...

Δεν έμενε μακριά, δυστυχώς, και η ώρα με την κουβέντα πέρασε πολύ πιο γρήγορα απ' ό τι θα 'θελα.

Έξω από την πολυκατοικία της σταματήσαμε.

—Ευχαριστώ για την όμορφη βραδιά, είπε.

Έσκυψε και με φίλησε αυθόρμητα στο μάγουλο. Πριν μπει στην είσοδο στράφηκε και μου χαμογέλασε. Μαγική βραδιά!

* * *

Η Κατερίνα τηλεφώνησε γύρω στη μία.

—Τι έγινες εσύ; ρώτησε. Γιατί εξαφανίστηκες;

Α, το πρόσεξε!

—Δεν είχα κέφι, είπε. Περάσατε καλά;

—Τέλεια ήταν! Τώρα, πριν από λίγο γύρισα... Κοίτα... αν ρωτήσει η μάνα μου... ήμασταν μαζί, έτσι;

—Εννοείται.

—Εσύ τι έκανες;

—Τίποτα. Διάβασα λίγο... Με πήρε ο ύπνος...

—Μου ακούγεσαι περίεργα ή μου φαίνεται; ήρθε υποψιασμένη η φωνή της.

—Μπα... Από τον ύπνο...

—Ελπίζω να μην διέκοψα τίποτα ενδιαφέροντα όνειρα;

—Μπα... Αρμενίζα...

—Σαν πολύ δεν αρμενίζεις τελευταία;

Γέλασα.

—Κακό είναι κι αυτό;

—Εξαρτάται... Η «δικιά σου» σ' έψαχνε.

Η Μυρτώ!

—Με βρήκε;

—Τον κακό σου τον καιρό! Ενδιαφέρεται λέμε το παιδί.

—Α, καλά...

—Εγώ πάντως σου το είπα. Μην πεις μετά ότι δεν σου το είπα...

—Αλίμονο! Γι' αχάριστο μ' έχεις;

—Τον κακό σου τον καιρό. Καληνύχτα.

* * *

Η Μυρτώ με υποδέχτηκε την επομένη με την απορία ζωγραφισμένη στο όμορφο πρόσωπό της.

—Τι έγινες εσύ χθες βράδυ; ρώτησε. Ξαφνικά σε έχασα.

Με «έχασε»!... Χα χα χα...

—Δεν ήρθα, νύσταζα, είπα. Πέρασατε καλά;

—Ήταν θαύμα! Κρίμα που δεν ήρθες...

—Άλλη φορά...

Με κοίταξε ερευνητικά.

—Σε πείραξε κάτι μήπως; ρώτησε.

—Όχι, το φαγητό ήταν μια χαρά, είπα.

Μου έδωσε μια ελαφριά σκουντιά.

—Δεν λέω για το φαγητό, για την παρέα μιλάω.

—Τι είχε η παρέα; έκανα εγώ τον απορημένο.

Μια χαρά παρέα! Με τον ένα λέχρο να πασπατεύει εσένα και τον άλλο την Κατερίνα. Εξαιρετική ατμόσφαιρα. Ε, ρε γλέντια!

—Λέω μήπως σε πείραξε που ήταν κι ο Μανώλης, είπε. Έχω την εντύπωση πως δεν τον πας.

—Ότι δεν τον πάω, δεν τον πάω, αλλά δεν ήταν αυτός ο λόγος, απάντησα. Απλά νύσταζα.

Με κοίταξε και πάλι δύσπιστα.

—Σίγουρα;

—Σιγουρότατα.

—Αν ήταν κάτι άλλο θα μου το 'λεγες;

Της χαμογέλασα.

—Όχι βέβαια...

Μου 'δωσε άλλη μια σκουντιά.

—Είσαι απαίσιος! είπε γελώντας.

* * *

Τη δεύτερη ώρα είχαμε «Οδύσσεια», με τη Βάσω. Το σύνολο της «παρέας» στράφηκε προς το μέρος μου κάνοντάς μου απεγνωσμένα νοήματα να της πιάσω κουβέντα. Για μια φορά δεν χρειαζόμουν παρακάλια. Είχα έμπνευση.

Όταν η Βάσω ρώτησε ποιος θυμόταν τους πρώτους στίχους με τους οποίους άνοιγε ο ποιητής το έπος σήκωσα το χέρι μου.

—Για να σας ακούσουμε, κύριε Ιακωβίδη, να απαγγέλετε, μου είπε χαμογελώντας.

Άρχισα...

«Ήλιε μου μεγάλε ανατολίτη μου, χρουσό σκουφί του νου μου, αρέσει μου στραβά να σε φορώ, πεθύμησα να παίξω.»

Η Βάσω με κοίταξε κατάπληκτη.

—Τι είναι αυτό πάλι; έκανε.

—Η αρχή της «Οδύσσειας», απάντησα εγώ ατάραχος.

—Μπα;!!!

—Του Καζαντζάκη, όχι του Ομήρου, διευκρίνισα. Ωστόσο ο ήρωας είναι ο ίδιος.

Με κοίταξε σαστισμένη.

—Και πώς σου ήρθε αυτό, έτσι ξαφνικά, παρακαλώ; ρώτησε.

—Και οι δυο επικοί ποιητές, ο αρχαίος και ο σύγχρονος, ξεκινούν με επίκληση ζητώντας έμπνευση και αρωγή, εξήγησα. Ο ένας από την ανώνυμη μούσα και ο άλλος από τον ήλιο. Το ενδιαφέρον είναι πως ενώ ο πρώτος παρουσιάζει —μάλλον αυθαίρετα— τον ήρωά του να έχει μόνο μια σκέψη κι επιθυμία, την επιστροφή στην πατρογονική εστία, ο δεύτερος —που ασχολείται μαζί του από την επιστροφή και μετά— πηγαίνει πιο βαθιά, διερευνώντας την ανήσυχη ψυχή του, που ονειρεύεται, την επόμενη κιόλας του γυρισμού, το φευγικό και την περιπέτεια.

—Ενδιαφέρον, μουρμούρισε η Βάσω.

—Και οι δυο μιλούν για τον ίδιο άνθρωπο βέβαια, πασχίζοντας να σκιαγραφήσουν ένα αρχέτυπο Έλληνα, συνέχισα. Όμως εκεί που ο Όμηρος δεν μπορεί να αποφύγει τον πειρασμό της διδαχής, υπερτονίζοντας το θέμα της νόστου, ο Καζαντζάκης αποκαλύπτει τον πραγματικό χαρακτήρα ενός ανθρώπου, εντελώς ξεχωριστού, που δεν θα ήταν δυνατόν να χωρέσει στις συμβατικότητες και τα πεζά, καθημερινά ιδανικά κι επιδιώξεις της ασφυκτικά κλειστής κοινωνίας των ανθρώπων.

—Εσένα δεν σε πείθει δηλαδή ο Όμηρος;...

—Μα δεν είναι κάπως δύσκολο —κι απογοητευτικό— να φανταστεί κανείς εκείνον που «επεί Τροίης ιερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα και νόον ἔγνω», να βάζει τις παντούφλες του και να περιμένει τον Χάρο να τον πάρει, δίπλα στο παραγώνι;

—Ναι, αλλά περιπλανήθηκε επί δέκα ολόκληρα χρόνια, μην ξεχνάς...

—Εκ των οποίων τα εννιά τα πέρασε στην αγκαλιά της Καλυψώς, της θύμισα μ' ένα αυτάρεσκο χαμόγελο.

—Κι αυτό αποδεικνύει τι ακριβώς;

—Ότι δεν βιαζόταν και τόσο να επιστρέψει, είπα.

—Δεν είναι και πολύ κολακευτική η εικόνα για το αρχέτυπο αυτό του Έλληνα, παρατήρησε η Βάσω με ένα χαμόγελο.

—Από την άλλη μεριά, έχοντας να διαλέξει κανείς ανάμεσα στον φιλήσυχο νοικοκύρη και τον κουρσάρο, ποιον θα διάλεγε; Εσείς ποιον θα διαλέγατε;

Η δασκάλα με κοίταξε σαστισμένη. Δεν την άφησα να απαντήσει. Είχα πάρει φόρα.

—Ο Καζαντζάκης βάζει τον παππού του Οδυσσέα να λέει στον μικρό του εγγονό:

«Ο κύρης σου ο ζευγάς αποδυμάει ξωμάχο να σε κάνει και σε κουνάει στ' αμπέλια του και σε κυλάει στ' αυλάκια, κι εγώ σε βουτακώ στα κύματα, να μου γενείς κουρσάρος».

Η φωνή μου τσάκισε λίγο στον τελευταίο στίχο, όπως κάθε που τον απάγγειλα στον εαυτό μου, αλλά δεν νομίζω πως το πρόσεξε κανείς, εκτός ίσως από τη Βάσω.

Με κοίταξε για λίγο σκεπτική.

—Έχεις διαβάσει την «Οδύσεια» του Καζαντζάκη; ρώτησε μετά και υπήρχε στη φωνή της μια υποψία δέους (ή μου φάνηκε);

Δεν εμπιστευόμουν ακόμη τη σταθερότητα της φωνής μου κι έτσι αρκέστηκα να κουνήσω το κεφάλι μου καταφατικά.

—Τριάντα τρεις χιλιάδες τριακόσιους τριάντα τρεις στίχους; Ξαναρώτησε η δασκάλα, ανοιχτά έκπληκτη τώρα.

Έκανα και πάλι «ναι».

—Μη σας κάνει εντύπωση, δεσποινίς, πετάχτηκε η Κατερίνα. Τέτοιος φύτουλας που είναι τόσους κι άλλους τόσους είναι ικανός να έχει διαβάσει.

Η τάξη ξέσπασε σε γέλια και η ένταση έπεσε.

Η Βάσω κούνησε το κεφάλι της χαμογελώντας.

—Κύριε Ιακωβίδη, δεν παύετε να με εκπλήσσετε, είπε. Αλλά γιατί προτιμάς την Καζαντζάχεια —αρκετά αυθαίρετη μπορώ να πω— ερμηνεία του χαρακτήρα του Οδυσσέα από κείνη του Ομήρου;

—Επειδή μου ακούγεται πιο πειστική, απάντησα. Τι σκοπό έχει όταν ξαναφεύγει από την Ιθάκη; Πάει να κλέψει —ξανά— την Ελένη της Σπάρτης! Τη μοναδική θνητή γυναίκα που βρίσκεται στο επίπεδο το δικό του. Αυτό που θα 'κανε ο κουρσάρος, όχι ο νοικοκύρης.

—Τι κρίμα όμως για σας που εμείς είμαστε υποχρεωμένοι να μελετήσουμε την Ομηρική «Οδύσεια» κι όχι την Καζαντζάχεια, είπε η Βάσω χαμογελώντας.

—Κρίμα πράγματι, αν και η μουσικότητα της αιολικής γλώσσας μας αποζημιώνει, απάντησα.

—Πολύ σωστά. Να που συμφωνούμε σε κάτι...

Το κουδούνι χτύπησε διάλειμμα και οι συμμαθητές ξεχύθηκαν έξω ανακουφισμένοι που τη γλίτωσαν για μια ακόμη φορά —τη ευγενή μου χορηγία. Ετοιμαζόμουν να τους ακολουθήσω αλλά η Βάσω μου έκανε νόημα να πάω κοντά της.

Πλησίασα την έδρα ανήσυχος. Να είχε καταλάβει άραγε πως μ' έβαλαν οι άλλοι να της πιάσω κουβέντα και ήθελε να μου τα ψάλλει;

Με κοίταξε σκεφτική.

—Πες μου αλήθεια, είπε. Έχεις πράγματι διαβάσει την «Οδύσσεια» του Καζαντζάκη;

—Ναι, είπα ανακουφισμένος. Δεν είναι μια συναρπαστική διήγηση;

Χαμογέλασε.

—Ειλικρινά, δεν ξέρω να σου πω, είπε. Σκόρπια κομμάτια έτυχε να διαβάσω κι αυτά επί τροχάδην. Δεν είχα το κουράγιο. Όμως ομολογώ πως με πιασ από έκπληξη σε έκπληξη. Χθες ο James Elroy Flecker, σήμερα ο Καζαντζάκης... άύριο τι;

—Όπως είπε η Κατερίνα, είμαι φύτουλας, είπα. Μην έχοντας τίποτα καλύτερο να κάνω... διαβάζω.

Η Βάσω έβαλε τα γέλια.

—Δεν νομίζω πως η Κατερίνα το έλεγε σοβαρά, είπε. Κι ούτε μου φαίνεσαι για... «φύτουλας». Απλά, μου κάνει εντύπωση που ένα παιδί στην ηλικία σου ενδιαφέρεται για τόσα διαφορετικά μεταξύ τους πράγματα. Μην σε κρατάω άλλο όμως...

Πηγαίνοντας προς την πόρτα κοντοστάθηκα.

—Κουρσάρος ή νοικοκύρης; τη ρώτησα μ' ένα χαμόγελο.

Μου το ανταπέδωσε και ήταν το δικό της πολύ ζεστό.

—Κουρσάρος, είπε.

Κούνησα το κεφάλι μου και πήγα να βγω. Με σταμάτησε η φωνή της.

—Πηνελόπη ή Ελένη; ρώτησε.

Στράφηκα και της χαμογέλασα.

—Ελένη βέβαια, είπα.

* * *

Σχεδόν η ίδια στιχομυθία επαναλήφθηκε με τη Μυρτώ το μεσημέρι που φύγαμε μαζί.

—Καλά, πότε τα διαβάζεις όλα αυτά; με ρώτησε παραξενεμένη. Αντίθετα με το χωρατό της Κατερίνας εμένα δεν μου δίνεις την εντύπωση «σοφολογιότατου».

—Μερικά πράγματα σε βοηθάνε να ταξιδεύεις, είπα.

—Σ' αρέσει να ταξιδεύεις;

—Έτσι ναι.

Χαμογέλασε.

—Αμ, γι' αυτό είσαι τόσο φευγάτος, είπε.

Και δεν είχε ιδέα πόσο μέσα έπεφτε σ' αυτό.

3) Ουκ εν τω πολλώ το ευ...

Στο παλιό σχολείο έπαιζα μπάσκετ. Δηλαδή, για να 'μαστε ακριβοδίκαιοι, με είχε φάει ο πάγκος. Με συμπεριέλαβαν στην ομάδα, κυρίως λόγω ύψους, αλλά, για κακή μου τύχη, εκεί υπήρχαν ένα σωρό τσακάλια που έκαναν τη συμμετοχή μου στους αγώνες ελάχιστη –για να το θέσω κομψά. Το ότι ήμουν εξαιρετικά εύστοχος δεν βοήθησε πολύ, γιατί για ν' αποδείξεις πόσο καλός είσαι σε κάτι θα πρέπει να σου δίνεται η ευκαιρία να το κάνεις, και τα δυο, τρία λεφτά με το ζόρι, που έπαιζα δεν λογίζονται σαν ευκαιρία νομίζω.

Μ' αυτές τις εμπειρίες και παραστάσεις λοιπόν είχα ξεγράψει το κεφάλαιο μπάσκετ στο καινούργιο σχολείο, όπου, έτσι κι αλλιώς, οι συνθήκες για μένα κάθε άλλο παρά ευνοϊκές ήταν, ευθύς εξ' αρχής. Αφήνω τα υπαρκτικά που μου 'καναν τη ζωή ακόμα πιο δύσκολη.

Έλα όμως που η ειμαρμένη, για μια ακόμη φορά, χτύπησε την πόρτα μου τελείως απροσκάλεστη!

Σχεδόν σε κάθε διάλειμμα τον τελευταίο καιρό ο ξανθομπάμπουρας και η παρέα του, μαζί με κάτι ντερέκια της Δευτέρας, παίρναν μια μπάλα κι έδιναν τη φιγουρατζιδιχη παράσταση τους στην αυλή –προπόνηση δήθεν της ομάδας, αλλά στην πραγματικότητα επιχείρηση εντυπωσιασμού του θήλεος πληθυσμού. Και να δει που έπιανε!

Δεν μου είχε περάσει από το μυαλό να ζητήσω να παίξω μαζί τους, αλλά καμιά φορά καθόμουν και τους χάζευα, με το έμπειρο και κριτικό μάτι του βετεράνου. Κι αυτό που έβλεπα δεν μπορώ να πω πως μ' εντυπωσίαζε. Η ασχετίλα προσωποποιημένη! Αν εξαιρέσει κανείς έναν ψηλέα της Δευτέρας και τον δικό μας τον Κώστα τον Βαρδάρη –ναι, τον λιμοκοντόρο που την έπεφτε στη Μυρτώ– που κάτι φιλοσκάμπαζαν, οι άλλοι ήταν για τα μπάζα. Αν ετούτοι εδώ τύχαινε να παίζουν με τις ρεζέρβες τις δικές μας –του παλιού σχολείου λέμε– θα τους παίρναμε τα σώβρακα.

Τώρα, κοίτα να δεις πώς τα φέρνει καμιά φορά ο διάλογος!...

Γυμναστική κάναμε χωριστά τ' αγόρια από τα κορίτσια. Εμείς στην αυλή, εκείνες στην αίθουσα εκδηλώσεων. Γυμναστής μας ήταν ο κύριος Κόλλιας, ένας απίθανος τεμπέλης που βαριόταν τη ζωή του. Όλη κι όλη η «γυμναστική» που μας έκανε ήταν δυο στροφές τροχαδάκι στην αυλή, μερικές εκτάσεις, ανατάσεις, αναπηδήσεις και μετά μας έδινε μπάλες και πήγαινε ν' αράξει στην καρέκλα του να μελετήσει την «Αθλητική».

Κείνο το πρωί αυτή ακριβώς η διαδικασία τηρήθηκε. Οι αθληταράδες χωρίστηκαν σε δυο ομάδες κι άρχισαν να τυραννούν τη μπάλα, που αρνιόταν πεισματικά, η πόρνη, να τους κάνει τα χατίρια.

Είχα ακουμπήσει σε μια κολόνα και τους χάζευα, προσπαθώντας να μην βάλω τα γέλια, όταν σε μια στιγμή η μπάλα τους ξεφεύγει κι έρχεται συστημένη στα χέρια μου. Θεσ από ρεφλέξ, θεσ επειδή σκυλοβαριόμουν, σουτάρω από κει που ήμουν –πάνω από εννιά μέτρα– και τη στέλνω σούμπιτη στο καλάθι, χωρίς μάλιστα ν' αγγίξει στεφάνι. Οι τύποι γύρισαν να με κοιτάξουν παραξενεμένοι. «Κωλοφαρδία», είπε ένας τους.

Όμως, έτυχε ο κύριος Κόλλιας να γυρίζει τη στιγμή εκείνη τη σελίδα της εφημερίδας του και είδε το συμβάν.

—Για δώσε τη μπάλα αυτού του λέχρου, φωνάζει σ' αυτόν που τη μάζεψε.

Ο «λέχρος» ήμουν εγώ.

Μου πετάνε τη μπάλα.

—Για ξανακάντο να σε δούμε..., διατάζει ο γυμναστής.

Σουτάρω ξανά εγώ... Ίδιο αποτέλεσμα.

Ο Κόλλιας παράτησε την εφημερίδα και σηκώθηκε.

—Παίζεις μπάσκετ, ρε; με ρωτάει δύσπιστα.

—Έπαιζα στο παλιό σχολείο, μουρμούρισα.

—Για σούταρε ξανά...

Το ίδιο! Η μπάλα, η άτιμη, με ήθελε! Κ όταν σε θέλει η μπάλα όλα είναι μαγικά.

—Μπες μέσα να παίζεις, διατάζει ο τεμπέλης.

—Μα...

—Βρε ουστ!

Μπήκα να παίξω, τι να 'κανα; Είχα καιρό να το κάνω, αλλά είπαμε, σήμερα η μπάλα με είχε ερωτευθεί. Ότι και να επιχειρούσα έπιανε. Ο κύριος Κόλλιας έτριβε τα μάτια του.

—Γιατί δεν είπες, βρε λεχρίτη, ότι παίζεις μπάσκετ; με αποπήρε στο τέλος.

—Δεν με ρώτησε κανείς, απάντησα.

—Ναι, δεν ξέραμε να σου στείλουμε ιδιαίτερη πρόσκληση!... Άκου... τ' απόγευμα στις τέσσερις εδώ για προπόνηση με την ομάδα. Γκέγκε;

—Ναι, αλλά...

—Δεν έχει «αλλά». Είπαμε, στις τέσσερις.

Κι επέστρεψε ανακουφισμένος στην εφημερίδα του.

Έτσι, από ένα καπρίτσιο της μοίρας, βρέθηκα στην ομάδα του σχολείου.

Η Κατερίνα δεν εντυπωσιάστηκε όταν της το είπα.

—Σιγά την ομάδα! είπε. Κάθε χρόνο ένα-δυο παιχνίδια παίζει στο Περιφερειακό κι αποκλείεται. Υπάρχει παράδοση. Όλοι άχρηστοι σου λέω.

—Δεν είναι όμως αυτό ένα θετικό βήμα στην προσπάθειά μου να ενταχθώ στην κοινωνία; την πείραξα.

—Ό,τι σε κάνει να βγεις από το καβούκι σου καλό είναι, απάντησε. Μούχλα, ε, μούχλα!

—Βρε μανία να θες, σώνει και καλά, να με σώσεις! γέλασα. Με ρώτησες εμένα αν θέλω να σωθώ;

—Μπα, εσύ παιδί μου δεν σώζεσαι με τίποτα...

—Θα το δούμε.

Με κοίταξε περιπαιχτικά.

—Γιατί, έχεις τίποτα υπόψη σου; ρώτησε.

—Κι αν είχα θα στο 'λεγα;

—Δεν θα χρειαζόταν. Θα το καταλάβαινα.

Μ' έπιασαν τα γέλια.

—Τώρα μάλιστα!

Διαολίστηκε.

—Προς τι αυτή η ξαφνική θυμηδία; είπε.

—Τίποτα... Κάτι σκέφτηκα...

—Να το μάθουμε κι εμείς να γελάσουμε;

—Μπα...

—Μπάξι.

Ήταν έτοιμη ν' αρπαχτεί πάλι.

—Δεν μου λες..., της κάνω. Έτσι απότομη είσαι και με τους άλλους;

- Απότομη;... Εγώ;!!!
- Α, δεν το καταλαβαίνεις;
- Δεν φταίω εγώ αν είσαι εσύ κομπλεξικός.
- Νά, είδες;... Αρπάζεσαι πάλι...
- Εσύ μου το βγάζεις.
- Εγώ;!!!
- Ναι, εσύ. Ώρες-ώρες μου 'ρχεται να σε πιάσω στα χαστούκια...
- Πήγα κοντά της, την αγκάλιασα και της έδωσα ένα φιλί στο μάγουλο. Μαλάκωσε ως δια μαγείας.
- Τι ήταν αυτό τώρα; μουρμούρισε.
- Τίποτα. Ο τρόπος μου να σου δείξω πως σ' αγαπάω.
- Την είδα να σαστίζει. Δεν την είχα συνηθίσει σε τέτοιες τρυφερότητες.
- Καλά..., μουρμούρισε. Σιγά τα ωά!
- Νά, είδες πώς είσαι; Σου κάνω αγάπες, διαολίζεσαι, δεν σου κάνω, πάλι διαολίζεσαι. Μα δεν παίζεσαι πια!
- Μισοχαμογέλασε.
- Ε, δεν εισπράττω τρυφερότητες από εσένα και κάθε μέρα, είπε.
- Μπα, έχουμε παράπονα; αστειεύτηκα. Μέχρι χέρι-
-χέρι στο πάρκο σε πήγα... Ξεχνάμε;
- Μου έριξε ένα λοξό βλέμμα. Ήταν και πάλι έτοιμη ν' αρπαχτεί.
- Δεν μπορείς αν δεν το ρίξεις το καρφί σου, είπε.
- Ε, τι... ψέματα λέω;
- Άει χάσου.
- Θα σου λείψω όμως.

—Πότε;

—Αν χανόμουν.

Με κοίταξε για λίγο συνοφρυωμένη. Μετά, αναπάντεχα, χαμογέλασε.

—Ναι, είπε. Η αλήθεια είναι πως θα μου έλειπες.

Κι αυτή ήταν η πιο τρυφερή κουβέντα που άκουσα ποτέ από κείνη.

* * *

Οι πρώτες προπονήσεις της ομάδας δεν πήγαν και τόσο καλά. Κανείς δεν μου 'δινε μπάλα και κάθε φορά που κοντραριζόμασταν λες και ήθελαν να με ξεκάνουν. Ειδικά ο ξανθομπάμπουρας έβγαζε το άχτι του. Κατάλαβα πως στον αγώνα, αν έπαιζα, δεν ήταν να υπολογίζω σε δαύτους. Κάποια στιγμή το πρόσεξε μέχρι κι ο Κόλλιας.

—Θα παίζετε, ρε λεχρίτες, σαν ομάδα καμιά φορά; έβαλε τις φωνές. Τι θα γίνει δηλαδή; Ο καθένας για την πάρτη του θα παίζει; Ποιοι νομίζετε πως είσαστε, ρε τσόλια, μπατζανάκηδες του Μάικλ Τζόρνταν; Για να βλέπω πάσες...

Κι έβλεπε πάσες, μόνο που αυτές δεν έφταναν ποτέ σε μένα. Αν παίζαμε έτσι στον αγώνα με το Κολέγιο θα μας έπαιρναν τα σώβρακα, δεν τη γλιτώναμε.

* * *

Μια μέρα πριν το παιχνίδι βγήκα για πρώτη φορά με τη Μυρτώ. Δεν ξέρω πώς μου ήρθε, αλλά της το πρότεινα την ώρα των Γαλλικών.

—Στο «Παλλάς» παίζει ένα ασπρόμαυρο κλασσικό, την «Casablanca», της ψιθύρισα. Θες να πάμε μαζί απόψε;

Με κοίταξε ξαφνιασμένη.

—Απόψε;...

—Ναι... αλλά αν έχεις να κάνεις κάτι καλύτερο δεν πειράζει καθόλου, βιάστηκα να διευκρινίσω.

—Όχι, όχι... Απλά, με ξάφνιασες...

—Καλά... Είπαμε... αν...

—Τι ώρα;

—Στις οχτώ.

—Ωραία.

Κι έτσι βρεθήκαμε οι δυο μας, για πρώτη φορά εκτός σχολείου, δίπλα-δίπλα στην σκοτεινή αίθουσα. Ένωθα άβολα, γιατί για μένα τούτο εδώ ήταν ένα τεράστιο βήμα. Η αλήθεια ήταν πως δεν περίμενα να δεχτεί και τώρα με είχε πιάσει άγχος μην κάνω κάτι που θα το 'παιρνε στραβά.

Κι όπως γίνεται συνήθως σ' αυτές τις περιπτώσεις, έκανα ακριβώς αυτό που φοβόμουν.

Μια, δυο φορές οι αγκώνες μας σκούνηξαν στο μπράτσο της πολυθρόνας. Εκεί, αντί να τραβηχτώ, έκανα το ακριβώς αντίθετο. Πήρα το χέρι της στο δικό μου! Με κοίταξε και χαμογέλασε.

—Καλύτερα έτσι; μουρμούρισα.

—Πολύ καλύτερα, απάντησε πλέκοντας τα δάχτυλά της στα δικά μου.

Κάποιος εκεί πάνω με πήγαινε!

Ήταν από τις ελάχιστες αληθινά ευτυχισμένες στιγμές αυτής της μίζερης χρονιάς. Κρατημένος από το χέρι μ' ένα όμορφο κορίτσι, να ταξιδεύω ανάμεσα στη μαγεία της οθόνης κι αυτή του τώρα και να μην ξέρω πού να σταθώ. Όταν τα φώτα άναψαν άφησα το χέρι της —ενστικτωδώς. Δεν ξέρω γιατί. Ίσως να ήθελα να την προφυλάξω από ενδεχόμενα αδιάκριτα μάτια. Κοιταχτήκαμε... χαμογέλασε.

—Το 'χεις ξαναδεί, ε; ρώτησε.

—Ναι, αλλά κάθε φορά ανακαλύπτω καινούργια πράγματα.

—Και ταυτίζεσαι;

Γέλασα νευρικά.

—Μα, αν δεν ταυτιστείς με το παληκάρι και δεν ερωτευθείς το κορίτσι, τι έργο είναι αυτό; είπα.

—Και ποιο είναι το κορίτσι;

Μαγκώθηκα. Της έριξα μια φευγαλέα ματιά. Εξακολουθούσε να μου χαμογελά.

—Δεν ξέρω..., μουρμούρισα.

Είχε τη λεπτότητα να μην επιμείνει.

Όταν η σάλα σκοτεινίασε δίστασα να της πάρω και πάλι το χέρι στο δικό μου. Το έκανε εκείνη με μια φυσικότητα αφοπλιστική. Ναι, αυτό το κορίτσι δεν ήταν από τα συνηθισμένα. Ήμουν πολύ τυχερός που βρέθηκε στο δρόμο μου. Όμως...

Η ωδή αυτή στον μοναδικό έρωτα και την αυτοθυσία πήρε κάποτε τέλος κι εμείς βρεθήκαμε να περπατάμε στη νυχτωμένη πόλη χέρι-χέρι.

—Καλά, αυτό το τελευταίο: «*You know, Louie, I think this is the beginning of a beautiful friendship*» ήταν όλα τα λεφτά, μου είπε γελώντας. Να 'χει το κουράγιο να αυτοσαρκάζεται μετά απ' όλα αυτά!

—Ναι, συμφώνησα. Κατά κάποιον τρόπο, είναι όλη η ταινία.

Με κοίταξε και χαμογέλασε.

—Εσένα σε φαντάζομαι να το κάνεις, είπε.

—Τι πράγμα;

—Μαύρο χιούμορ στα δύσκολα. Είναι στον χαρακτήρα σου.

—Μπα, μάλλον θα έκλαιγα που έχασα το κορίτσι, αστείευτηκα.

—Νάτο, βλέπεις; είπε θριαμβευτικά. Το κάνεις. Μόλις δυσκολεύουν τα πράγματα δραπετεύεις στον αυτοσαρκασμό.

—Δεν το βλέπω, διαμαρτυρήθηκα.

—Το βλέπω εγώ, απάντησε σφίγγοντας μου το χέρι.
Πεινάς;

—Σαν λύκος.

—Goody's;

—Goody's.

Σε λίγο καταβροχθίζαμε τα χάμπουργκερ μας σ' ένα απόμερο τραπεζάκι σχολιάζοντας την ταινία. Η Μυρτώ δεν μπορούσε να καταλάβει την τελική επιλογή της ηρωίδας.

—Έστω κι αν ο Ρικ έκανε τη μεγαλειώδη χειρονομία, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί αυτή δέχτηκε ν' αφήσει τον μεγάλο της έρωτα και να φύγει με τον λαπά, είπε.

—Χμμμ... Ξέρεις οι γυναίκες δεν φημίζονται για την κρίση τους όταν διαλέγουν άντρες, αστειεύτηκα.

Σήκωσε το κεφάλι και με κοίταξε χαμογελώντας, μετά η ματιά της ταξίδεψε πάνω από τον ώμο μου.

—Κατά φωνή..., ψιθύρισε.

Στράφηκα κι ακολούθησα το βλέμμα της. Στην άλλη άκρη της αίθουσας η Κατερίνα μ' ένα τύπο, που δεν είχα ξαναδεί, σε φάση «μην ξεράσω»! Όχι, δεν ήταν ο άθλιος ξανθομπάμπουρας, ούτε κανένας από το σχολείο. Τούτος εδώ ήταν σαφώς μεγαλύτερος, τουλάχιστον τριαντάρης, με αραιά μαλλιά, καθ' οδόν για φαλάκρα, και μούρη μπετατζή.

—Ποιος είναι αυτός; μου ξέφυγε.

Η Μυρτώ ξαφνιάστηκε.

—Α, δεν ξέρεις;..., είπε.

—Τι να ξέρω;

—Νόμιζα πως στο είχε πει... Εεε... το καινούργιο φλερτ... Ηλεκτρολόγος. Έχει μαγαζί στη γειτονιά σας...

Καινούργιο φλερτ!... Ηλεκτρολόγος!...

—Κι ο ξανθομπάμπουρας;...

—Ο... ποιος;...

—Ο Μανώλης... πώς τον λένε;...

—Α, μα με τον Μανώλη δεν είχαν τίποτα... Απλά χαζολογούσαν.

«Απλά» χαζολογούσαν!...

Ο γλίτσας της κράταγε τα χέρια μ' έναν εμετικό τρόπο κι η Κατερίνα ήταν πια μέσα στην τσαχπινιά. Γύρισα την πλάτη μου, να μην βλέπω.

Η Μυρτώ με κοιτούσε χαμογελώντας.

—Να μπορούσες να δεις την έκφραση σου τη στιγμή αυτή! είπε.

—Αηδία να υποθέσω, γρύλισα.

Έβαλε τα γέλια.

—Ου, ένα σωρό πράγματα!... Νόμιζα πως ήξερες.

—Νά που δεν ήξερα, είπα. Όπως ο παροιμιώδης σύζυγος.

Γέλασε και πάλι.

—Ήμουν σίγουρη πως στο 'χε πει, είπε. Είσαστε πολύ κοντά εσείς οι δυο, έτσι δεν είναι;

—Γεωγραφικά μιλώντας, ναι, απάντησα. Για το άλλο, έχω μερικές αμφιβολίες.

Άπλωσε το χέρι της πάνω στο τραπέζι και άγγιξε το δικό μου.

—Το κάνεις πάλι..., είπε μαλακά.

—Όπως ο Μπόγκυ, στην «Casablanca», ε;

—Ακριβώς.

Αναπάντεχα μ' έπιασαν τα γέλια.

—Το σκέφτεσαι; είπα. Να σηκωθώ, να πάω στο τραπέζι της και να της πω: «*We both know you belong with him. You're part of his work, the thing that keeps him going. If that plane leaves the ground and you're not with him, you'll regret it. Maybe not today. Maybe not tomorrow, but soon and for the rest of your life*». Φαντάσου την έκφραση του τυπάκου —που δεν θα καταλάβει Χριστό!

—Οπότε η Κατερίνα παίρνει τη θέση του κοριτσιού; ρώτησε η Μυρτώ μαλακά.

Η έκφρασή της δεν άλλαξε κι ούτε άφησε το χέρι μου, αλλά κάτι στον τόνο της φωνής της μου έλεγε να μην το παρατραβήξω.

—Όχι βέβαια, είπα. Απλά, μεταθέτω γνωστές καταστάσεις στην υπόθεση του έργου.

—Όπου η Κατερίνα παίζει το ρόλο του κοριτσιού, επέμεινε μ' ένα πλατύ χαμόγελο.

Ναι, αυτό το κορίτσι ήταν ξεχωριστό.

Ένιωσα ξαφνικά ένα κύμα ευδαιμονίας να με τυλίγει. Της κράτησα το χέρι τρυφερά στο δικό μου και της χαμογέλασα.

—Μυρτώ, είπα. Δεν φαντάζεσαι πόσο καλά νιώθω που είμαι μαζί σου απόψε.

—Και για να επιστρέψουμε στην αγαπημένη μας ταινία... Πώς θα το 'λεγες;

—«*Here's looking at you, kid*», είπα.

Βάλαμε τα γέλια και τα σύννεφα διαλύθηκαν.

Μείναμε ώσπου να φύγουν οι ερωτύλοι του τραπεζιού στο βάθος και μετά τη συνόδευσα σπίτι της.

—Πέρασα θαύμα, μου είπε πριν χωριστούμε.

—Να το ξανακάνουμε τότε.

—Το συντομότερο.

Πλησίασε και μου έδωσε ένα απαλό φιλί στα χείλη.
Ένα φιλί που έμεινε μαζί μου ολόκληρη αυτή τη νύχτα.

* * *

—Σας είδα, μου πέταξε η Κατερίνα την επομένη όπως
βαδίζαμε για το σχολείο.

—Μας είδες; Ποιους; Έκανα εγώ τον ανήξερο.

—Εσένα και τη Μυρτώ. Στα Goody's... Πιασμένους
από το χεράκι, όλο μέλια και σορόπια... Μην ξεράσω!

Αν μιλάμε για θράσος!

—Α, είχαμε πάει σινεμά, είπα.

—Μπα; Σε ποιο;

—Στην «Casablanca»...

—Και γιατί δεν μου το 'πες; Ήθελα κι εγώ να το δω.

—Σκέφτηκα μήπως και ήσουν απασχολημένη αλλού,
είπα, τελείως roker face εγώ.

Με κοίταξε υποψiάρικα.

—Δεν λες καλύτερα πως με άδειασες για να ξεμονα-
χιάσεις το μελαχρινό;

Αυτό δεν ήταν θράσος, ήταν κάτι που δεν υπάρχει
ακόμα στο λεξικό!

—Αν το έκανα, σίγουρα δεν το 'κανα συνειδητά, είπα
χαμογελώντας.

—Τις δικολαβίες αυτές καλύτερα να τις κρατήσεις για
τη Βάσω σου, να γλιτώσουμε και κανένα μάθημα, είπε κο-
φτά.

—Τη Βάσω μου!!!

—Ε, ναι... Κοντεύουμε να χάσουμε τον λογαριασμό πια με σένα. Μια γυναίκα σε κάθε λιμάνι. Ούτε λοστρόμος να 'σουν! Έλεος!

—Βλέπεις; είπα γελώντας. Τα σιγανά ποτάμια να φοβάσαι. Είναι να μην ξυπνήσουν. Έτσι και ξυπνήσουν, άντε μάζευτα μετά!...

—Τώρα, αν σου πω καμιά χοντράδα θα φταίω;

—Έλα, βρε γλυκιά μου Κατερίνα, αναφώνησα. Εσύ δεν μου 'χεις φάει τ' αυτιά να βγω από το καβούκι μου και να γίνω πιο κοινωνικός;

Χαμογέλασε.

—Άλλο κοινωνικός κι άλλο ο πηδήκουλας της γειτονιάς. Για λέει... πώς είναι η μικρά;

—Μια χαρά κορίτσι, είπα. Για να πω την αλήθεια, τελείως εξαιρετική περίπτωση κοριτσιού. Τελείως!

—Α, τόσο πολύ!

—Τι να σου πω... Έχει έναν τρόπο να σε κάνει να νιώθεις καλά μαζί της.

Δεν φάνηκε να εντυπωσιάζεται.

—Μπράβο, μπράβο, μουρμούρισε. Άντε, και καλά στέφανα...

—Σιγά-σιγά, αναστέναξα θεατρικά. Όλα στην ώρα τους.

—Ε, άει στο γέρο διάολο, πρωί-πρωί, Άρη!...

Και νομίζω πως το εννοούσε.

* * *

Κάναμε μόνο τις δυο πρώτες ώρες κείνο το πρωί γιατί μετά είχαμε τον αγώνα.

Όλο το σχολείο μαζεμένο στο Γυμναστήριο, παιδιά, καθηγητάδες και μερικοί αργόσχολοι γονείς, έτοιμοι να υποστούν μια ακόμη ταπείνωση στη μακραίωνη αθλητική ιστορία του εξαιρετικού μας εκπαιδευτηρίου.

Οι αντίπαλοι μπήκαν μέσα με τσίφτικες εμφανίσεις, μπλε με κίτρινες ρίγες στα ρεβέρ της φανέλας και του σορτς, με αριθμούς στην πλάτη και πατούμενα ομοιόμορφα All-stars για όλους. Μπροστά τους εμείς, με τα φτηνιάρικα άσπρα και τις ελβιέλες, φαντάζαμε σαν τζομπαναραίοι.

Ο κύριος Κόλλιας, στις δόξες του, ανακοίνωσε την αρχική πεντάδα. Καμιά έκπληξη να βρεθώ, για μια ακόμη φορά, στον αγαπημένο μου πάγκο.

Από τα πρώτα λεπτά του παιχνιδιού τα «αμερικανάκια» έδειξαν πως έκαναν ότι ήθελαν. Χάθηκε η μπάλα! Στο πρώτο πεντάλεπτο το σκορ ήταν 13-2, μαντέψτε υπέρ ποιων...

Στα δέκα λεπτά ο Κόλλιας έκανε κάτι αλλαγές, αλλά το σκορ ανέβαινε κι ανέβαινε και σταματημό δεν είχε. Αρχισα να τον λυπάμαι τον φουκαρά βλέποντας τον να πελαγώνει. Ήταν φως φανάρι ότι από μπάσχετ δεν είχε ιδέα.

Σηκώθηκα και πήγα κοντά του.

—Μας παίρνουν όλα τα ριμπάουντ, παρατήρησα.

—Αφού πηδάνε πιο ψηλά, τα τσογλάνια!...

—Αν παίζαμε με δυο σέντερς;...

—Τι πράγμα;...

Του εξήγησα.

—Βρε, καλά λες! αναφώνησε ο ανθρωπάκος κι έριξε μέσα τους δυο ψηλούς της Δευτέρας.

Τώρα παίρναμε ριμπάουντ, αλλά δεν σκοράραμε, γιατί οι αντίπαλοι έκαναν ζώνη ψηλά κι έκλεβαν τη μπάλα όποτε ήθελαν.

Ο κύριος Κόλλιας με κοίταξε με προσδοκία.

—Πρέπει να σουτάρουμε από την περιφέρεια, μέχρι να σπάσουμε τη ζώνη, του ψιθύρισα στο αυτί. Βάλτε με μέσα.

Δεν χρειαζόταν παρακάλια.

Μπήκα και μέχρι να με πάρουν είδηση τα αμερικανάκια, να με μαρκάρουν, τους είχα βάλει τέσσερα τρίποντα στη σειρά. Η κερκίδα ζωήρεψε.

Επιτέλους, έπαιζα! Και είχα όρεξη... Και ρέντα!...

Και να δεις που κοντά σε μένα άρχισαν να ξυπνούν και οι άλλοι! Στο ημίχρονο χάναμε βέβαια, αλλά μ' ένα αξιοπρεπές 39-22. Αξιοπρεπές για τα δεδομένα τα δικά μας εννοείται.

Ο κύριος Κόλλιας πανευτυχής.

—Έτσι μπράβο, λεβέντες μου, μας ενθάρρυνε. Να χάσουμε, αλλά όχι και να εξευτελιστούμε!

Τον πήρα παράμερα.

—Αν βάλουμε μέσα τους κοντούς θα γίνουμε πιο γρήγοροι, του σφύριξα. Οπότε θα βγάζουμε πιο εύκολα αιφνιδιασμό.

—Και τα... ριμπάουντ;

—Θα τους φορτώσουμε με φάουλ, εξήγησα. Μετά βάζουμε τους ψηλούς και καθαρίζουμε.

—Λες;...

—Εμ...

Κι αυτό ακριβώς έγινε. Η ταχύτητά μας ανέβηκε, οι καλοί οι δικοί τους άρχισαν να βγαίνουν ένας-ένας με πέντε φάουλ κι έτσι, πέντε λεπτά πριν από τη λήξη βρέθηκαν να παίζουν με τους κατιμάδες. Οπότε, από κει και πέρα κάναμε ότι θέλαμε. Πήραμε το παιχνίδι 62-59. Πρώτη φορά στα χρονικά! Όσο για την αφεντιά μου... Έβαλα πάνω από τους μισούς πόντους και είχα αμέτρητες ασίστ.

Μας αποθέωσαν! Πρώτο χειροκρότημα και για μένα. Μου άρεσε. Έψαξα με τα μάτια την κερκίδα. Η Κατερίνα, η Μυρτώ και η μοιραία Ιφιγένεια στέκονταν δίπλα-δίπλα. Και οι τρεις τους έστελναν φιλιά με τα δυο χέρια. Ζήτω ο αθλητισμός!

Ο κύριος Κόλλιας με πήρε παράμερα.

—Εσύ πού έμαθες μπάσκετ, βρε άχρηστε; με ρώτησε με φωνή που παλλόταν από ενθουσιασμό.

«Στον πάγκο» πήγα να πω, αλλά συγκρατήθηκα.

—Στο παλιό σχολείο, απάντησα.

—Κι έμαθες και τα συστήματα, ε;

—Το κατά δύναμη, είπα σεμνά.

—Κοίτα... Σε θέλω δίπλα μου, ανακοίνωσε με στόμφο ο άσχετος. Με τέτοια αρχή που κάναμε θα σκίσουμε φέτος στο πρωτάθλημα.

Ονειρευόταν κιόλας κύπελλα και δάφνες, ο ερίφης!

* * *

Η Κατερίνα ήταν η πρώτη που έφτασε κοντά μου. Με φίλησε σταυρωτά και με παρέσυρε από το μπράτσο μακριά από τις «άλλες».

—Ήρωά μου! αναφώνησε γελώντας. Καμάρι μου! Αμ, το 'ξερα εγώ πως είχες κρυφά χαρίσματα. Δεν μπορεί να ήσουν τόσο φυτό πια, μια χαρά παλικάρι!

—Α, ώστε είμαι μια χαρά τώρα;

Με αγνόησε.

—Δεν είχα ιδέα ότι έπαιζες μπάσκετ, είπε. Και μάλιστα τέτοιο μπάσκετ!

—Ναι, λες και είναι το μόνο που δεν ξέρεις για μένα, γέλασα.

—Μπα; Έχουμε κι άλλες εκπλήξεις;

—Μερικές...

Τη στιχομυθία διέκοψε η εμφάνιση της Μυρτώ που μ' αγκάλιασε και με φίλησε ενθουσιασμένη.

—Το θρανίο μας εκπροσωπήθηκε επάξια σήμερα, είπε.

—Ναι, να το σημαιοστολίσουμε, σάρκασε η Κατερίνα.

Λίγο αργότερα ήρθε να με βρει ο ξανθομπάμπουρας. Μου 'δωσε το χέρι του.

—Μεγάλε, μπορεί να είχαμε τις διαφορές μας, αλλά τώρα περασμένα-ξεχασμένα, έτσι; είπε.

Ανταλλάξαμε θερμή χειραψία, όπως οι πολιτικοί μπροστά στις κάμερες της τηλεόρασης.

—Κοίτα, μου λέει. Για να γιορτάσουμε αυτή την και γαμώ τις νίκες, ρίχνω απόψε ένα πάρτυ σπίτι μου κι έχω καλέσει όλο τον κόσμο. Πάρε τη δικιά σου κι ελάτε.

Τη «δικιά μου»! Αυτή ήταν, να υποθέσω, η Μυρτώ;

Πήγα να της το πω.

—Δεύτερη σερί βραδιά μαζί; γέλασε. Θα μας βγει το όνομα!

—Μας έχει βγει ήδη.

—Ω, καημένε μου! Σε έχω εκθέσει, ε;

—Τώρα ποιος κάνει νούμερα; γέλασα.

—Ήμουν με πολύ καλό δάσκαλο, είπε.

* * *

Το σπίτι του ξανθομπάμπουρα ήταν ένα διώροφο νεοκλασικό που ο φραγκάτος πατέρας εργολάβος είχε ανακαινίσει —εντάξει, με γούστο συζητήσιμο. Όταν φτάσαμε με τη Μυρτώ το πάρτυ ήταν ήδη στο φόρτε του. Σχεδόν όλα τα παιδιά της Δευτέρας και της Τρίτης βρίσκονταν εκεί. Η μουσική στη διαπασών, τα ποτά εν αφθονία, οι γονείς άφαντοι. Ιδανικές προϋποθέσεις κραιπάλης μ' άλλα λόγια.

Η Μυρτώ πήγε να βρει τις φίλες της κι εγώ επωφεληθήκα της ευκαιρίας να ξετρυπώσω μια ήσυχη γωνιά, ν' αράξω απαρατήρητος, γιατί η ένταση της μουσικής και η γενική βαβούρα του πλήθους που ξεφάντωνε δεν ήταν ό,τι καλύτερο για μένα τη στιγμή εκείνη –αλλά κι όλες τις στιγμές, για να πω την αλήθεια.

«Κύμβαλα αλαλάζοντα...»

Η Κατερίνα; Πουθενά ακόμα. Ίσως και να μην ερχόταν... Ποιος ξέρει... Θα 'ταν λίγο σόλοικο να εμφανιστεί στον πρώην με το καινούργιο κελεπούρι. Τον ηλεκτρολόγο της γειτονιάς! Πώς να τον λέγαν άραγε; Μαστρο-Μήτσο;

Ένα κακεντρεχέστατο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στην ταλαιπωρημένη από τα ντεσιμπέλ πρόσοψη μου. Μαστρο-Μήτσος! Γεια σου Μητσάρα, μερακλή! Λεβέντη και καρραμπουζουκλή!

—Μόνος σου γελάς εσύ;

Τινάχτηκα σαν να με τσίμπησε ντάβανος.

Μπροστά μου η Κατερίνα! Α, ναι... κι ο μαστρο-Μήτσος! Γραβατωμένος(!), σενιαρισμένος στην πένα, λες και πήγαινε σε βαφτίσια στα Σούρμενα.

Σηκώθηκα προσπαθώντας να κρατήσω το σοβαρό μου. Δεν ήταν εύκολο.

—Μπαρτσουγιαννόπουλος Μάκης, συστήθηκε ο μαστρο-Μήτσος τείνοντάς μου το χέρι. Εσύ πρέπει να είσαι ο Άρης. Έχω ακούσει για την πάρτη σου πολλά.

—Όλα καλά ελπίζω, μουρμούρισα ανταλλάσσοντας χειραψία.

—Τα καλύτερα! με διαβεβαίωσε ο μάστορας. Το Κατινάκι από 'δώ σου πλέκει το εγκώμιο ανελλιπώς, να 'ούμ'.

Το... Κατινάκι!...

—Το Κατινάκι υπερβάλει, απάντησα προσπαθώντας να μην ξεσπάσω σε τρανταχτά γέλια.

Δεν τολμούσα να την κοιτάξω, αλλά μάντευα την έκφραση που είχε πάρει.

Ο ηλεκτρολόγος έβγαλε το πακέτο με τα τσιγάρα, μου πρόσφερε, αρνήθηκα, επέμεινε, ξανα-αρνήθηκα και τέλος πήρε ένα για τον εαυτό του, το χτύπησε στο νύχι κι άναψε μ' έναν Ronson, που μάλλον θα πρέπει να προοριζόταν για εξαγωγή στη Σαουδική Αραβία. Μετά έριξε γύρω μια ματιά έμπειρου γλεντζέ και φύσηξε τον καπνό από τη μύτη.

—Τι έχουμε εδώ; ρώτησε. Πεθαμένα πράγματα βλέπω. Πότε θα βάλουν καμιά ζεϊμπεκιά, να ρίξουμε τις βόλτες μας;

—Δεν νομίζω να βάλουν ζεϊμπεκιές, είπα ρίχνοντας με τη σειρά μου μια ματιά ολόγυρα.

Πρόλαβα να διακρίνω με την άκρη του ματιού μου πως η Κατερίνα είχε γίνει κόκκινη σαν ασταχός.

—Φλωρίστικα πράγματα, σχολίασε περιφρονητικά ο μάστορας. Και σου 'λεγα, ρε μωρό, έλα να σε περπατήσω κατά παραλία μεριά, να 'φχαριστηθείς πενιές... Τίποτις εσύ. Εκεί... Να πάμε στο πάρτυ!

—Δεν πας να βρεις τίποτα να πιούμε; τον παρότρυνε η Κατερίνα, που αν την έπιανες από τη μύτη θα 'σκαγε.

—Να πάω..., αλλά σάματις θα 'χει τίποτις της προκοπής; Για *Johnny Walker* πάντως, που είναι η μάρκα μου, δεν το βλέπω...

Κι απομακρύνθηκε αράθυμος και μεγαλοπρεπής.

Η Κατερίνα με άρπαξε από το μανίκι να μου το ξεσπίσει.

—Μην τολμήσεις να πεις τίποτα, καχομοίρη μου, προειδοποίησε (και το εννοούσε).

—Εγώ;!!! Τι να πω; Απλά χαίρομαι που σε βλέπω, είπα όσο πιο σοβαρά μπορούσα. Για μια στιγμή πίστεψα πως δεν θα ερχόσουν.

—Νά που ήρθα.

—Ωραία. Χαίρομαι.

—Εσύ; Ήρθες με τη Μυρτώ;

—Ναι, κάπου εδώ γύρω είναι...

—Και γιατί έτσι απόμερα;...

—Πολλή η φασαρία για μένα. Δεν την αντέχω...

—Σε λίγο θα βάλουν slow, μην ανησυχείς.

—Οπότε θα σε χορέψω;...

Χαμογέλασε.

—Αν μου το ζητήσεις ευγενικά...

—Ξέρεις ότι δεν έχουμε χορέψει ποτέ μαζί; της είπα.

Με κοίταξε ξαφνιασμένη.

—Ναι, δίκιο έχεις, είπε μετά. Δεν έτυχε...

Ακόμα αυτό να τύχαινε!...

Η Μυρτώ πλησίασε κρατώντας δυο ποτήρια.

—Κρύβεσαι εσύ; με ρώτησε χαμογελώντας και δίνοντας μου το ένα.

—Εγώ τον κρύβω, για να μην τον ματιάσουν, είπε η Κατερίνα.

Τα δυο κορίτσια γέλασαν.

Εκεί πάνω νά σου τον και τον μαστρο-Μάκη, κι αυτός κομιστής δυο ποτηριών.

—Δεν βρήκα *Johnny*, ρε μανάρι, λέει της Κατερίνας καθώς της έβαζε στο χέρι το ένα. Βολέψου με τούτο εδώ το... πώς το λέτε στα φλώρικα;

—Σανγκρία, τον βοηθάει η Μυρτώ.

—Μπράβο γειάσου, απ' αυτό, επικροτεί κοιτάζοντας την μ' ενδιαφέρον ο μαστορας. Η μανδαμίτσα;...

—Μυρτώ, συστήνεται το κορίτσι σαστισμένο.

—Μάκης, αν έχετε ακουστά, ακκίζεται ο λέχρος.

Και δείχνοντας με με μια κίνηση του κεφαλιού...

—Του...;

Η Μυρτώ τα 'χει παίζει τελείως τώρα. Εγώ να μην μπορώ να αρθρώσω λέξη, φοβούμενος τα χειρότερα.

—Ορίστε;

—Εννοώ του Αρούλη μας, επεξηγεί ο μαστρο-Μάκης τρίβοντας τους δείκτες των χεριών του μεταξύ τους, «πίτσι-πίτσι», για να εικονογραφήσει το όλο σκηνικό.

—Στο κάργα, δικέ μου, καταφέρνω να πω εγώ. Στο κάργα!

Ο τυπάκος σκάει χαμόγελο.

—Α, είπα κι εγώ, λέει τσαχπίνικα. Καθότι τέτοιο πράγμα δεν είναι δυνατόν να είναι ελεύθερης βοσκής.

Σε δυο λεπτά η Κατερίνα τον είχε απομακρύνει σε απόσταση ασφαλείας. Η Μυρτώ με κοίταζε με μάτια πελώρια.

—Μωρ' τι 'ναι τούτος;!!! αναφώνησε.

Μ' έπιασαν τα γέλια μέχρι που μου ήρθαν δάκρυα.

—Το αμόρε της Κατερίνας, είπα όταν μπόρεσα να μιλήσω ξανά.

—Πωπώ!

—Ακριβώς όπως τα λες.

Με κοίταξε μ' ένα βλέμμα απροσδιόριστο.

—Στενοχωριέσαι, ε; ψιθύρισε.

Είπαμε, αυτό το κορίτσι ξεχώριζε.

—Μπα...

Κούνησε το κεφάλι της.

—Ας ελπίσουμε πως θα ξυπνήσει σύντομα, είπε.

—Ας το ελπίσουμε...

Είχαν αρχίσει να πέφτουν τα πρώτα slow.

—Θες να φύγουμε καλύτερα; με ρώτησε.

—Θες να χορέψουμε καλύτερα; απάντησα.

—*Here's looking at you kid*, είπε γελώντας και μ' αγκάλιασε.

Ήταν όμορφα στην αγκαλιά της. Είχα ξεχάσει πώς είναι να είσαι μ' έναν άνθρωπο που σου ταιριάζει. Σε λίγο η Κατερίνα, ο μαστρο-Μάκης κι όλα τα άλλα δυσάρεστα ξέφτισαν και χάθηκαν. Η Μυρτώ κι εγώ... Δεν υπήρχε τίποτ' άλλο...

Αλλά...

Ξαφνικά μια γνώριμη (πλέον) φωνή ακούγεται πάνω από τη μουσική.

—Τι θα γίνει, ρε μάγκες; Θα ρίξουμε καμιά ζειμπεκιά ή θ' αποκοιμηθούμε;

—Αχ, όχι πάλι! ακούω τη Μυρτώ να μουρμουρίζει.

Η μουσική σταμάτησε, κάποιος βρήκε ένα δίσκο και οι διπλοπενιές του Μενιδιάτη έσβησαν τη μνήμη του Φρανκ Σινάτρα από την αίθουσα.

Ο μαστρο-Μάκης, ενθουσιασμένος, πετάει το σακάκι, χαλαρώνει τη γραβάτα και μ' έναν πήδουκλο μπαίνει στη μέση του κύκλου που είχαν σχηματίσει τα παιδιά, που είχαν μυριστεί το νούμερο και το γλεντούσαν.

Και δώστου τσακίσματα ο μόρτης, και «σσοσσοσζς», και δώστου πήδουκλους, και κάτω στα γόνατα, και όρθιος, και σκυφτός, κι ανάσκελα, και δεξιά, και ζερβά, και χτύπημα με την παλάμη στο σκαρπίνι... μόνο τραπέζι δεν σήκωσε με τα δόντια.

—Άλα της!...

—Να καούν τα κάρβουνα, μάγκα!

Ο τυπάκος είχε γίνει το κλου της βραδιάς. Δαγκώθηκα. Κοιτάζω γύρω... η Κατερίνα πουθενά.

Η Μυρτώ κατάλαβε.

—Την είδα να φεύγει πριν από λίγο, είπε. Λυπάμαι, ρε γαμώτο!...

Ένωσα το στομάχι μου ν' ανακατεύεται. Χρειαζόταν τώρα αυτό; Μια τέτοια βραδιά...

Στράφηκα στη Μυρτώ. Με κοίταξε και είδα στα μάτια της πως καταλάβαινε.

—Πήγαινε να τη βρεις, ψιθύρισε. Θα είναι χάλια.

Δίστασα.

—Κι εγώ αυτό θα 'κανα, είπε. Πήγαινε...

* * *

Μισή ώρα αργότερα μου άνοιγε η θεία Ειρήνη.

—Τι πάθατε εσείς, μαλώσατε; ρώτησε πριν προλάβω να πω κάτι.

—Όχι...

—Τότε τι έχει αυτό το παρλιακό; Γύρισε κλαμένη και κλείστηκε στο δωμάτιο της.

—Θα τσακώθηκε με καμιά φίλη της, μουρμούρισα.

Η θεία με κοίταξε λοξά. Σιγά μην την ξεγελούσα!

—Να πάω να τη δω; ρώτησα διστακτικά.

—Το καλύτερο απ' όλα, συμφώνησε η θεία. Θα σας φτιάξω ζεστή σοκολάτα.

—Ναι, μια χαρά, είπα και προχώρησα προς το δωμάτιο της Κατερίνας.

Μπήκα χωρίς να χτυπήσω. Ήταν μπρούμυτα στο ντιβάνι της κι ακούγοντας το τρίξιμο της πόρτας τινάχτηκε έτοιμη να βάλει τις φωνές. Μόλις με είδε αφέθηκε να ξαναπέσει.

—Α, εσύ είσαι; μουρμούρισε.

Πλησίασα και κάθισα στην άκρη του ντιβανιού.

—Μην πεις τίποτα, ήρθε η φωνή της μέσα από έναν πνιχτό λυγμό. Σε παρακαλώ...

Ένωσα τα μάτια μου να θολώνουν.

Άπλωσα το χέρι μου ν' αγγίξω τον ώμο της και ξαφνικά ανασηκώθηκε και χώθηκε στην αγκαλιά μου ξεσπώντας σε αναφιλητά. Η καρδιά μου έγινε κομμάτια.

Την άφησα να κλάψει, να βγάλει το βάρος από πάνω της κρατώντας την σφιχτά, χαϊδεύοντας τα μαλλιά της και ψιθυρίζοντας ασυνάρτητα λόγια στα οποία απαντούσε το ίδιο ασυνάρτητα μέσα από το κλάμα της. Πόση ώρα κράτησε αυτό; Δεν έχω ιδέα... Κάποια στιγμή την ένωσα σιγά-σιγά να ηρεμεί.

Σήκωσε το πρόσωπό της και με κοίταξε απορημένη μέσα στο μισοσκόταδο, σαν μόλις τώρα να είχε συνειδητοποιήσει πως ήμουν εκεί.

—Κλαις κι εσύ; την άκουσα να ψιθυρίζει.

Και μόλις τη στιγμή εκείνη κατάλαβα πως το πρόσωπό μου ήταν μουσκεμένο. Ντράπηκα όσο ποτέ άλλοτε σ' αυτή την άχαρη ζωή.

—Δικά σου δάκρυα είναι, είπα με φωνή καθόλου σταθερή.

Δεν είπε τίποτα. Ρούφηξε τη μύτη της με θόρυβο κι έκρυψε πάλι το πρόσωπό της στον ώμο μου.

Η μητέρα της μας βρήκε έτσι όταν έφερε τη ζεστή σοκολάτα. Μου έκανε νόημα να μην κουνηθώ κι ακουμπώντας

τις κούπες στο κομοδίνο ξαναβγήκε στην άκρη των ποδιών της.

—Έγινα ρεζίλι πάλι...

Η φωνή της ήταν βραχνή, σπασμένη από το κλάμα.

Φίλησα τα μαλλιά της και την κράτησα κοντά μου κουτώντας την απαλά, όπως ένα μωρό.

—Μη λες κουταμάρες. Σ' έχω ξαναδεί να κλαις, είπα χαμηλόφωνα.

—Δεν λέω γι' αυτό... Το ξέρεις πολύ καλά.

Άρχισε να κλαίει πάλι. Σιγανά, με παράπονο.

—Όλοι θα γελάνε μαζί μου τώρα... Μ' αυτόν τον χοντροκοπιά που κουβάλησα.

—Κανείς δεν πρόκειται να γελάσει.

—Ναι, δεν τους είδες πώς τον δούλευαν;...

Εξακολούθουσα να της χαϊδεύω τα μαλλιά.

—Άστο αυτό τώρα... Ηρέμησε... Είμαι εδώ.

Με κοίταξε ξανά.

—Σου χάλασα και τη δική σου βραδιά, είπε. Ήσουν τόσο καλά με τη Μυρτώ!...

—Δεν μπορώ να είμαι καλά αν εσύ δεν είσαι καλά, είπα μαλακά.

Με κοίταξε και τα δάκρυα άρχισαν να τρέχουν πάλι.

—Είσαι τόσο καλός!... έλεγε και ξανάλεγε. Τόσο καλός!... Κι εγώ τόσο στριμμένη!...

—Ας είσαι ότι θες, της ψιθύρισα. Εγώ σ' αγαπάω.

—Πες μου πως μ' αγαπάς, έλεγε ανάμεσα στ' αναφιλητά της. Πες μου...

—Σ' αγαπώ... σ' αγαπώ... σ' αγαπώ...

Πήρε και πάλι να ηρεμεί σιγά-σιγά, σαν να 'χαν αυτά τα χιλιοειπωμένα λόγια κάποια μαγική δύναμη.

Της σκούπισα το πρόσωπο με το μαντήλι μου και τη φίλησα και στα δυο μάτια.

—Καλύτερα τώρα; ρώτησα μαλακά.

Έκανε «ναι» με το κεφάλι.

—Πρέπει να φαίνομαι τελείως χάλια, μουρμούρισε, με την κοκεταρία της ξαφνικά να επιστρέφει.

—Όπως θα 'λεγε κι ο Όμηρος για την Ελένη: η ωραιότερη γυναίκα του κόσμου, είπα χαμογελώντας.

Χαμογέλασε.

—Μια Ελένη με πρησμένα μάτια, είπε.

—Εμάς έτσι μας αρέσουν, αστειεύτηκα.

Πήγα να τραβηχτώ... Τσιτώθηκε.

—Πού πας;

—Να σου δώσω λίγη σοκολάτα, είπα.

—Πού βρέθηκε η σοκολάτα εδώ;

—Την έφερε η μαμά σου πριν.

—Ω, θεέ μου! Με είδε έτσι;

—Άστο αυτό σε μένα.

—Τι θα της πεις;

—Ότι τσακώθηκες με μια φίλη σου.

—Θα σε πιστέψει;

—Όχι βέβαια.

Γέλασε.

—Μη με κάνεις και γελάω...

Της έδωσα να πει σοκολάτα.

—Κι εσύ, είπε σπρώχνοντας το χέρι μου που κράταγε την κούπα προς εμένα.

—Θα μάθω τα μυστικά σου όμως...

Θόλωσε πάλι.

—Ναι, γιατί έχει μείνει τίποτα μυστικό!...

—Ωπ, τη σταμάτησα. Όχι πάλι τα ίδια...

Με κοίταξε με μάτια γεμάτα απελπισία.

—Νιώθω χάλια, Άρη, είπε. Χάλια...

Την πήρα στην αγκαλιά μου κι άρχισε να κλαίει πάλι.

—Το ξέρω, γλυκιά μου, ψιθύρισα. Το ξέρω...

—Όμως, εσύ μ' αγαπάς;...

—Ναι, ψυχή μου, σ' αγαπώ...

—Θα μ' αγαπάς πάντα, ναι; Ό,τι βλακεία κι αν κάνω;

—Ναι, θα σ' αγαπώ πάντα.

Σε λίγο άρχισε να βυθίζεται σ' έναν ευεργετικό λήθαργο. Ακούμπησα την πλάτη μου στον τοίχο και την κράτησα κοντά μου.

—Μη φύγεις..., μουρμούρισε μισοκοιμισμένη. Κράτα με... Ναι;...

—Δεν θα φύγω, γλυκιά μου. Κοιμήσου...

—Μ' αγαπάς, ναι;

—Ναι.

—Κι εγώ... Πάρα πολύ...

Η θεία ήρθε αργότερα να μας σκεπάσει με μια κουβέρτα.

—Κοιμήθηκε; με ρώτησε ψιθυριστά.

—Ναι...

Μου χάρειψε το μάγουλο τρυφερά.

—Είπα στη μαμά σου πως θα μείνεις εδώ, είπε.

—Ευχαριστώ, θεία.

Μου έστειλε ένα φιλί και βγήκε από το δωμάτιο ακροπατώντας.

Δεν έκλεισα μάτι όλη νύχτα. Στην αγκαλιά μου κρατούσα ένα κορίτσι που ήθελε να το αγαπώ για πάντα. Μόνο που δεν είχε ιδέα πόσο επώδυνη μπορεί να είναι η αγάπη καμιά φορά.

* * *

Η υπόθεση του μάστορα τακτοποιήθηκε την επομένη. Έπιασα τον ξανθομπάμπουρα και του ζήτησα συγγνώμη «που κουβάλησα αυτό το φαινόμενο χωρίς να τον ρωτήσω».

—Α, δικός σου ήταν; είπε γελώντας. Κι αναρωτιόμασταν από πού ξεφύτρωσε. Κανένα πρόβλημα, μεγάλε. Ο άνθρωπος έδωσε κανονική παράσταση μιλάμε. Καλά, το απόλυτο σούργελο! Μεγάλη επιτυχία. Περάσαμε τζίνικα λέμε.

Στη θεία είχα πασάρει πιο πριν την ιστορία για αγρίους με τον τσακωμό των φιλενάδων. Δεν νομίζω πως το 'χαψε, αλλά δεν θέλησε να με φέρει σε δύσκολη θέση.

—Εκείνο που ξέρω εγώ είναι πως η Κατερίνα είναι πολύ τυχερή που έχει εσένα, είπε μόνο.

Και η Μυρτώ;

Η Μυρτώ δεν ρώτησε τίποτα. Είπαμε...

4) Της Νύχτας τα Καμώματα...

Η Κατερίνα ήρθε να με βρει στο τελευταίο διάλειμμα. Τα μάτια της ήταν ακόμα πρησμένα από το κλάμα, αλλά πέρα απ' αυτό δεν της φαινόταν σε τίποτα η ταλαιπωρία της περασμένης νύχτας. Άλλωστε εκείνη τουλάχιστον είχε κοιμηθεί.

Ακούμπησε δίπλα μου στον τοίχο, οι ώμοι μας να αγγίζουν, και στράφηκε να με κοιτάξει. Χαμογελούσε και πάλι. Δόξα τω θεώ η μπόρα είχε περάσει —για κείνη.

—Φαίνεται πως περάσαμε τη νύχτα αγκαλιά, είπε πειραχτικά.

—Ναι, αλλά σεβάσου την υπόληψή μου και μην το διαδίδεις, απάντησα στον ίδιο τόνο.

Γέλασε. Έγινε μια μικρή σιωπή.

—Ευχαριστώ, είπε μετά.

Κούνησα το κεφάλι μου.

—Μη λες βλακείες, μουρμούρισα. Δεν έκανα τίποτα.

—Με κράτησες αγκαλιά όλη νύχτα και με παρηγορούσες, είπε. Τίποτα είναι αυτό;

—Άλλοι θα σκότωναν για να βρεθούν στη θέση μου, απάντησα γελώντας.

Μου έδωσε μια σκουντιά με τον ώμο της.

—Μου κάνεις πολύ καλό, μουρμούρισε. Δεν ξέρω πώς θα το άντεχα αυτό το ρεζιλίκι χωρίς εσένα.

Παρέμεινα σιωπηλός.

—Τελικά είσαι πολύ πιο τρυφερός απ' ό τι θέλεις να δείχνεις, συνέχισε χαμογελώντας. Ίσως είναι αυτό που μου αρέσει περισσότερο σε σένα.

—Ναι, καλά...

Άπλωσε το χέρι της και μου χαϊδέψε το μάγουλο.

—Τα χάλια σου έχεις, μουρμούρισε. Δεν κοιμήθηκες καθόλου εσύ;

—Και να χάσω τη μοναδική ευκαιρία που μου δόθηκε να σ' έχω επί ώρες ήσυχη και γαλήνια; Ποτέ.

Πήγε ν' απομακρυνθεί, αλλά σαν να θυμήθηκε κάτι, κοντοστάθηκε.

—Όλος ο κόσμος νομίζει πως εσύ τον έφερες τον... (απέφυγε να τον ονομάσει), είπε. Ότι ήταν, λέει, δικός σου φίλος που ήρθε από την επαρχία. Ξέρεις τίποτα εσύ γι' αυτό;

Σήκωσα τα χέρια ψηλά σε μια κίνηση υπέρτατης άγνοιας.

—Εγώ;! Τι να ξέρω;... Δεν έχω ιδέα.

Το βλέμμα της έγινε τώρα τρυφερό.

—Είπες πως θα το τακτοποιούσες και το 'κανες, είπε σιγανά. Τι να πω;... Πάλι ευχαριστώ;...

Το κουδούνι με έσωσε από τα περαιτέρω.

* * *

Έφυγα στο σχολασμα με τη Μυρτώ. Ήταν ασυνήθιστα σιωπηλή. Νόμισα πως είχε να κάνει με τα χθεσινοβραδινά.

—Μυρτώ μου, συγγνώμη για χθες, της είπα σε μια στιγμή. Σε άφησα σύζυγη εκεί πέρα, αλλά...

—Μην το ξαναπείς, απάντησε. Εγώ δεν σου είπα να πας;

—Ναι, αλλά...

—Δεν έχει αλλά. Άλλωστε θα με ξαναπάς σε πάρτυ, δεν θα με ξαναπάς;

Γελούσε.

—Εννοείται...

—Ε, τότε όλα εντάξει.

Περπατήσαμε για λίγο σιωπηλοί.

—Την αγαπάς πολύ, έτσι δεν είναι;

Το ρώτησε απολύτως φυσικά, αλλά μου φάνηκε σαν να υπήρχαν κρυμμένες στην ερώτηση αυτή χίλιες άλλες.

—Ναι, είπα. Πολύ.

Κούνησε το κεφάλι της, αλλά δεν είπε τίποτ' άλλο.

* * *

Αυτή η τόσο ξεχωριστή νύχτα του ξεσπάσματος της Κατερίνας μας έφερε, χωρίς καμιά αμφιβολία, πολύ πιο κοντά. Νομίζω πως είχε καταλάβει επιτέλους πόσο σημαντική ήταν για μένα κι αυτό την έκανε, θέλοντας και μη, να με βλέπει διαφορετικά. Κάθε απόγευμα ερχόταν τώρα να διαβάσει μαζί μου και συχνά μέναμε κουβεντιάζοντας μέχρι να επέμβουν οι μανάδες, να μας στείλουν για ύπνο. Όπως ο καιρός ψύχραινε σιγά-σιγά δεν μας έκανε και τόσο διάθεση να ξεπορτίζουμε, οπότε πιάναμε τους καναπέδες όταν τελειώναμε τα μαθήματα και ή βλέπαμε καμιά παλιά ταινία στην τηλεόραση ή φλυαρούσαμε.

Πάντα είχαμε μια ιδιαίτερη φυσική επαφή, αλλά τώρα αυτό είχε γίνει ακόμα πιο έντονο. Ήταν σαν να επιζητού-

σαμε επιτακτικά ο ένας το άγγιγμα και τη ζεστασιά του άλλου, κάτι που σε άλλες, πιο πονηρεμένες από τη δική μας, οικογένειες μπορεί να δημιουργούσε υπόνοιες κι ανησυχίες. Ευτυχώς όμως δικοί μας δεν είχαν τέτοια μυαλά και ήταν αντίθετα πανευτυχείς να μας βλέπουν τόσο μονοιασμένους κι αγαπημένους.

Καθόμουν, ας πούμε, στη μια άκρη του καναπέ κι η Κατερίνα στην άλλη. Σε λίγο είχε έρθει στη μεριά μου και λίγο αργότερα κουλουριαζόταν σαν γατί πάνω μου. Ναι, είχαμε και οι δυο ανάγκη αυτή την επαφή, που μας γαλήνευε και μας έκανε να νιώθουμε τόσο καλά. Τόσο καλά που να μας κάνει να παραμελούμε ένα σωρό άλλες ανάγκες που χαρακτηρίζουν τη ζωή των εφήβων –την αναζήτηση ερωτικού συντρόφου, για παράδειγμα. Η Κατερίνα το έθεσε πρώτη αυτό σε λόγια, ένα βράδυ που μισοκοιμόμασταν αγκαλιασμένοι στον αγαπημένο μας καναπέ με την τηλεόραση απέναντι, χαμηλωμένη στο μίνιμουμ, να μας νανουρίζει σαν Ανδριώτισσα παραμάνα.

—Έτσι που το πάμε μας βλέπω να γεροντοκορευούμε αμφοτέρω, είπε σε μια στιγμή.

—Και είναι αυτό κακό; ρώτησα ζαβλακωμένος.

—Ε, δεν είναι;

—Δεν ξέρω... Εγώ είμαι μια χαρά έτσι...

—Κι εγώ. Γι' αυτό σου λέω...

Διόρθωσε τη θέση της στην αγκαλιά μου.

—Παραείναι βολικό, μουρμούρισε.

—Ναι, δεν πειράζει...

—Δεν θα προτιμούσες δηλαδή να 'σουν τώρα με τη Μυρτώ; ρώτησε.

Έκανα πως το σκέφτομαι.

—Μπα, είπα τέλος. Έχω συνηθίσει εσένα.

—Αλλά εγώ δεν είμαι... αγαπητικιά...

—Δεν πειράζει. Καλή είσαι κι έτσι...

—Γι' αυτό σου λέω... Είναι παγίδα... Έχουμε βουλευτεί κι αφήνουμε όλα τ' άλλα απέξω... Καλό είναι αυτό;

—Δεν είναι;

—Μα τι σου λέω τόση ώρα, παιδί μου; Γεροντοκορεύουμε.

—Εμένα μ' αρέσει.

—Α, μα δεν παίζεσαι! Να στο πω αλλιώς... Η Μυρτώ σ' αρέσει, δεν σ' αρέσει;

—Μ' αρέσει.

—Πολύ.

—Εντάξει, πολύ.

—Ωραία. Γιατί δεν την βγάζεις τότε, αντί ν' αποκοιμιέσαι εδώ μαζί μου, σαν συνταξιούχος, στον ρημαδοκαναπέ;

—Θα τη βγάλω... Άλλη φορά...

Γέλασε.

—Βλέπεις; Βολεύεσαι. Έχεις εμένα, που υποκαθιστώ τις συναισθηματικές σου ανάγκες —και λιμνάζεις.

—Μ' αρέσει να λιμνάζω...

—Ναι, αλλά...

—Να σου πω!... Θα μ' αφήσεις να λιμνάσω με την ησυχία μου, που σ' έπιασε το φιλοσοφικό σου μέσα στην άγρια νύχτα; Άντε μπράβο...

—Καλά... Κι εγώ νυστάζω...

Έγειρε στον ώμο μου κι έκλεισε τα μάτια της.

—Είναι τόσο ωραία έτσι!... αναστέναξε.

— Σουτ!... Κοιμήσου...

—Μ' αγαπάς;... ήρθε η μισοκοιμισμένη της φωνή.

—Σε λατρεύω. Κοιμήσου...

Η ανάγκη επιβεβαίωσης των αισθημάτων των άλλων για κείνη ήταν κάτι καινούργιο για την Κατερίνα. Ποτέ πριν δεν θυμάμαι να ρωτούσε αν την αγαπούν, ακόμα και σε στιγμές που οι αντιστάσεις της ήταν χαμηλές. Τώρα...

Με άγγιζε πάντα ως τα κατάβαθα της ψυχής μου κάθε που με ρωτούσε. Με άγγιζε και με μπέρδευε. Ποιος να ήταν που ζητούσε επιβεβαίωση άραγε, το μικρό παιδί ή η γυναίκα;

Ναι, ήμασταν καλά οι δυο μας και μακάρι να κράταγε αυτό για πάντα, όμως δεν είχα ψευδαισθήσεις. Ήξερα πως, αργά ή γρήγορα, η Κατερίνα θα ξεπερνούσε το σοκ που της δημιούργησε η σχέση με τον μαστρο-Μάκη και τότε θα 'πρεπε να είμαι έτοιμος να το αντιμετωπίσω. Δεν θα ήταν εύκολο —κι αυτό το ήξερα— αλλά δεν γινόταν αλλιώς. Αυτοί ήταν οι νόμοι της Φύσης, οι αδυσώπητοι, και μ' αυτούς θα 'πρεπε να πορευτούμε. Εκτός... εκτός κι αν γινόταν κάποιο θαύμα.

* * *

Από την άλλη μεριά, στο σχολείο, έβλεπα πως ο Κώστας ο Βαρδάρης, που πάντα είχε τον νου του στη Μυρτώ, κέρδιζε σταθερά έδαφος, έχοντας πολλαπλασιάσει τις κυκλωτικές του κινήσεις. Η Μυρτώ φαινόταν ν' ανταποκρίνεται. Κάπου με πείραζε αυτό, αλλά από την άλλη το καταλάβαινα. Σιγά μην περίμενε το κορίτσι εμένα, τότε θα αποφάσιζα να ξεκαθαρίσω τη θέση μου!...

Το πρόσεξε βέβαια και η Κατερίνα.

—Δεν μου λες..., μου είπε ένα βράδυ απ' αυτά του καναπέ. Το ξέρεις πως η δικιά σου βγαίνει με τον Κώστα;

—Ποια «δικιά μου» πάλι; ρώτησα τεμπέλικα (δήθεν).

—Η Μυρτώ.

—Α, εντάξει. Μια χαρά.

—Τι, δεν σε πειράζει;

—Και να με πειράζε τι θες να κάνω; Να μπω εμπόδιο στην ευτυχία του ζευγαριού;

—Μη λες βλακείες, με αποπήρε. Είχα την εντύπωση πως σου άρεσε η Μυρτώ.

—Μου αρέσει, αλλά δεν θα της πω εγώ τι να κάνει με τη ζωή της.

—Ναι, αλλά θα μας τη φάει ο άλλος.

—Ε, τι να κάνουμε; Δεν μπορούμε τα 'χουμε όλα...

—Α, ωραία νοοτροπία! Πολύ προχωρημένη!

—Έτσι είμαι εγώ —προχωρημένος.

Με κοίταξε ερευνητικά.

—Είσαι σίγουρος πως δεν το παρακάνεις με το να με νταντεύεις; είπε. Δεν χρειάζομαι ντάντεμα ξέρεις.

—Άσε μας, βρε Κατερίνα, που σε νταντεύω, είπα. Μ' αρέσει να 'μαι μαζί σου. Πώς να σου το βάλω αυτό στο ξερό σου το κεφάλι;

—Όμως..., ιδού τα αποτελέσματα!

Την πήρα από τους ώμους και ήρθε να βουλευτεί στην αγκαλιά μου. Μείναμε για λίγο χωρίς να μιλάμε, αλλά την «άκουγα» να σκέφτεται.

—Μου άρεσε η Μυρτώ για σένα, είπε ξαφνικά. Ήσαν μια χαρά μαζί.

—Δεν πάψαμε να είμαστε φίλοι, απάντησα.

—Ξέρεις τι θέλω να πω, μη με διαολίζεις, μουρμούρισε.

—Ξέρω, αλλά δεν πειράζει σου λέω. Άσε το κορίτσι να βρει τον δρόμο του.

—Κι εσύ; Πότε θα βρεις τον δικό σου;
—Εγώ τον βρήκα, γέλασα. Δεν είπαμε; Έχω εσένα.
Χαμογέλασε, αλλά δεν απάντησε αυτή τη φορά.

* * *

Και βέβαια, όπως το περίμενα, αυτή η ιδανική κατάσταση δεν κράτησε για πολύ. Ξαφνικά η Κατερίνα άρχισε ν' αραιώνει τις απογευματινές της επισκέψεις ενώ τα «γεροντοκορίστια» βραδινά μας «επί του καναπέως» όλο και λιγότευαν. Στο σχολείο πρόσεξα πως υπήρχε μια σαφής επαναπροσέγγιση με τον ξανθομπάμπουρα Μανώλη και δεν χρειαζόταν να είναι κανείς ιδιαίτερα ευφυής για να κάνει την απαραίτητη πρόσθεση και να βγάλει συμπέρασμα.

Εντάξει, ήμουν προετοιμασμένος γι' αυτό το ενδεχόμενο, αλλά όχι τόσο γρήγορα. Μου στοίχισε; Ναι. Περισσότερο απ' όσο φανταζόμουν, και το χειρότερο... δεν μπορούσα καν αν στραφώ στη Μυρτώ τώρα για παρηγοριά. Βλέπεις, το ειδύλλιο με τον κύριο Βαρδάρη είχε ανθίσει και κατά συνέπεια είχε γίνει ακριβοθώρητη. Εξακολουθούσαμε βέβαια να μοιραζόμαστε το ίδιο θρανίο, αλλά κι αυτό ήταν ζήτημα χρόνου ν' αλλάξει. Έτσι, μιας και φαινόταν κάτι το αναπόφευκτο αποφάσισα να κάνω εγώ την κίνηση. Άρχοντας!

—Κοίτα..., της ψιθύρισα κείνο το πρωί στην ώρα των μαθηματικών. Αν θέλεις ν' αλλάξουμε θέσεις δεν έχω κανένα πρόβλημα. Έρχεται εδώ ο Κώστας και πάω εγώ στο δικό του θρανίο.

Με κοίταξε αμήχανη.

—Δεν σε πειράζει; ρώτησε.

—Καθόλου. Θ' αλλάξουμε στο διάλειμμα, απάντησα.

Λίγο αργότερα έσπρωχνε ένα σημείωμα προς το μέρος μου.

«Ευχαριστώ!»

Παρακαλώ. Αλίμονο!

Στο διάλειμμα αλλάξαμε θέσεις με τον Κώστα. Η Κατερίνα με παρακολούθησε να εγκαθίσταμαι δίπλα στον χοντρο-Σωτήρη με σκοτεινό βλέμμα. Μου έκανε νόημα σηκώνοντας τα φρύδια, αλλά της χαμογέλασα κλείνοντας της το μάτι και φροντίζοντας να εξαφανιστώ το συντομότερο.

Σόλο και πάλι –παλιά μου τέχνη κόσκινο!

Ήταν τόσο γελοία η κατάσταση μου ώστε ούτε να στενοχωρηθώ της προκοπής δεν κατάφερα. Χθες βράδυ τα 'χα όλα. Σήμερα το πρωί τίποτα. Τα 'παιξα όλα σ' ένα νούμερο της ρουλέτας και ήρθε να καθίσει η μπίλια στο μηδέν. Τα μάζεψε όλα η μπάνκα!

Merci pour les employés...

Φιλοδώρημα στον θυρωρό –έξοδος. Άρχοντας!

* * *

Μεσολάβησε στο μεταξύ κι ο δεύτερος αγώνας για το περιφερειακό του μπάσκετ –τον χάσαμε. Εκτός έδρας παίζαμε έτσι κι αλλιώς, οπότε λίγοι στο σχολείο το πήραν χαμπάρι. Ο επόμενος θα παιζόταν εντός –αν κερδίζαμε προκρινόμασταν. Δεν με πολυένοιαζε, έτσι που είχαν έρθει τα πράγματα... Αλλά είχα βρει στην προπόνηση διέξοδο κι αποκούμπι, να γεμίζω τις άδειες ώρες μου. Κάθε απόγευμα πήγαινα στο σχολείο κι εκεί, μόνος, ταλαιπωρούσα τη μπάλα, πολλές φορές ώσπου να σκοτεινιάσει και να με διώξει ο Κιτσάρας, ο επιστάτης.

Μετά επέστρεφα στο σπίτι, διάβαζα ανόρεχτα κι έπεφτα για ύπνο. Την άλλη μέρα τα ίδια...

* * *

Δεν ήταν η πρώτη φορά που δοκιμαζόμουν από τη μοναξιά, όμως τώρα το ηθικό μου βρισκόταν κοντά στο μηδέν

και κάθε μορφής αντίδραση, προκειμένου να βγω και πάλι στην επιφάνεια, μου φαινόταν περιττή και άχρηστη. Να σκάσω μύτη έξω από το νερό δηλαδή και μετά τι; Γύρω-γύρω ο απέραντος ωκεανός, γη πουθενά, ούτε για δείγμα. Τι κάνουμε; Κολυμπάμε στον βρόντο; Μέχρι να πάμε φούντο ξανά; Δεν είχε νόημα.

Το μόνο που προσπαθούσα και πάλευα ακόμη ήταν να μην το δείχνω. Να μην αφήνω να βγαίνει προς τα έξω η μαύρη κατάσταση στην οποία βρισκόμουν. Ζήτημα περηφάνιας. Αυτή δεν την είχα χάσει ακόμα τουλάχιστον.

Κάτι φορές ήταν δύσκολο, στο σχολείο ειδικά, όπου τα ευτυχισμένα ζευγάρια μου υπενθύμιζαν καθημερινά τη δική μου μιζέρια. Αλλά τα κατάφερα. Στην τάξη έκανα πως αφοσιωνόμουν στο μάθημα, απορροφημένος από τις βαρετές κοτσάνες που μας ξεφούρνιζαν –κατά το πρόγραμμα– οι μουχλιασμένοι κι αδιάφοροι καθηγητές. Στην πραγματικότητα ταξίδευα. Έφευγα κανονικά και πήγαινα σε κόσμους όπου όλα εξελίσσονταν όπως τα ήθελα. Κάθε φορά και πιο μακριά, κάθε φορά και πιο δύσκολο να επιστρέψω. Είχα μάθει βλέπεις να δημιουργώ μια εναλλακτική –ανύπαρκτη για όλους τους άλλους– πραγματικότητα κι εκεί ζούσα και κινιόμουν. Κανείς δεν το είχε πάρει χαμπάρι αυτό –ή τουλάχιστον έτσι νόμιζα.

Στα διαλείμματα είχα βρει τον τρόπο να εξαφανίζομαι αριστοτεχνικά. Ξεγλιστρώντας της προσοχής του άγρυπνου επιστάτη ανέβαινα στην ταρατσα –που αποτελούσε απαγορευμένη περιοχή για τους μαθητές– κι εκεί κούρνιαζα σε μια απάγκια γωνιά, γιατί είχε αρχίσει να βάζει κρύο, περιμένοντας υπομονετικά το χτύπημα του κουδουνιού για την επιστροφή στην τάξη.

Στο σχόλασμα είχα αποκτήσει ειδικότητα στο να την κάνω απαρατήρητος και να χάνομαι στα δρομάκια γύρω από το σχολείο πριν καλά-καλά οι άλλοι βγουν από το κτίριο. Όσο για το πρωί, δεν είχα να ασχοληθώ, μιας και η

Κατερίνα έφευγε τώρα με τον καλό της, τον ξανθο-μπάμπουρα. Δεν είχα παρά να παραμονέψω τον δρόμο από το παράθυρο του δωματίου μου για να κατέβω κι εγώ μετά, ακολουθώντας διαδρομές προς το σχολείο που ήξερα πως θα με προφύλασσαν από τα απρόοπτα συναπαντήματα.

Η τέλεια απομόνωση δηλαδή! Μια κατάσταση στην οποία βυθιζόμουν όλο και πιο βαθιά, όλο και πιο ηδονικά, αναρωτώμενος κάπου-κάπου πότε επιτέλους θα πιάσω πάτο. Κι όλα αυτά χωρίς να πάρει είδηση κανείς! Τα είχα καταφέρει περίφημα. Να εξαφανιστώ εν μέσω πλήθους ανθρωπών. Αόρατος! Απλά, δεν υπήρχα.

Το δύσκολο ήταν να φαίνομαι φυσιολογικός τις σπάνιες φορές που είχα ν' αντιμετωπίσω την Κατερίνα. Όμως, τότε ειδικά, ήταν που έβαζα τα δυνατά μου και πάντα —μα πάντα— έβγαινα νικητής και τροπαιούχος. Αν κάποιος της έλεγε τι πέραγα την εποχή αυτή, δεν θα τον πίστευε. Εκείνη μ' έβλεπε —όταν μ' έβλεπε— να είμαι μια χαρά.

Ναι, όλα τα είχα υπό έλεγχο. Θα μπορούσα να βουλιάξω με την ησυχία μου σε ότι βάθος ήθελα, χωρίς κανείς να υποπτευθεί το παραμικρό. Κανείς εκτός από έναν —μία μάλλον.

Η δεσποινίς Βάσω με σταμάτησε πριν καταφέρω να ξεγλιστρήσω από την τάξη στο μεγάλο διάλειμμα. Περίμενε να βγουν όλοι έξω και μετά στράφηκε να με κοιτάξει με κείνα τα μεγάλα, πανέμορφα μάτια της, που συχνά ονειρευόμουν.

—Κάτι δεν πάει καλά, Άρη. Έτσι δεν είναι;

Δεν με ρώταγε, μου έλεγε.

—Κάθε άλλο, δεσποινίς, διαμαρτυρήθηκα. Όλα είναι μια χαρά.

Κούνησε το κεφάλι της, ψάρεψε ένα τετράδιο από τη στοίβα στην έδρα της και το ξεφύλλισε.

—Εκθέσεις αγγαρείας, σχολίασε. Με το ζόρι μια σελίδα κάθε φορά κι αυτή απρόσωπη, άχρωμη κι άοσμη. Καμιά σχέση με τα κείμενα που μας είχες συνηθίσει.

—Ίσως ο συγγραφέας να αντιμετωπίζει προβλήματα έμπνευσης, δοκίμασα ν' αστείευτώ.

Χαμογέλασε.

—Ο συγγραφέας τα 'χει φορτώσει στον κόκορα μου φαίνεται, είπε αφήνοντας το τετράδιο κάτω. Τι διαβάζεις αυτή την εποχή; Εξωσχολικά εννοώ βέβαια.

Κόμπιασα.

—Τίποτα το συγκεκριμένο, απάντησα αόριστα. Σκόρπια πράγματα...

—Σκόρπια πράγματα..., επανέλαβε η Βάσω. Από την «Οδύσσεια» του Καζαντζάκη στα «σκόρπια πράγματα»...

—Συμβαίνει καμιά φορά, μουρμούρισα. Χρειάζεται και το μυαλό ξεκούραση.

Με κοίταξε για κάμποσο σκεφτική. Κάτι πήγε να πει, αλλά φάνηκε να το μετανιώνει.

—Εντάξει, είπε τέλος. Εσύ ξέρεις.

Έκανα μια προσπάθεια να χαμογελάσω. Τα κατάφερα.

—Μπορώ να πηγαίνω; ρώτησα.

Κούνησε το κεφάλι της.

Στράφηκα φύγω.

—Μια στιγμή, Άρη...

Την είδα να σημειώνει κάτι σ' ένα κομμάτι χαρτί. Μου το έτεινε.

—Το τηλέφωνο του σπιτιού μου, είπε. Αν νιώσεις την ανάγκη να μιλήσεις με κάποιον, για οτιδήποτε, οποιαδήποτε ώρα, σε παρακαλώ μη διστάσεις.

Με άγγιξε αυτό. Κανείς τόσον καιρό τώρα δεν είχε σκεφτεί να με πλησιάσει και νά που μια ξένη...

—Ευχαριστώ, δεσποινίς, είπα βάζοντας το χαρτί στην τσέπη. Αλλά, ειλικρινά, δεν έχω κάτι...

Χαμογέλασε.

—Δεν λέω πως έχεις, είπε. Όμως, αν θελήσεις να πεις δυο κουβέντες με κάποιον θα χαρώ να το κάνεις με μένα.

Μάλιστα.

Η Κατερίνα με περίμενε στο διάδρομο. Αυτό κι αν ήταν έκπληξη!

—Τι σε ήθελε αυτή; ρώτησε διερευνητικά.

—Α, τίποτα... Κάποια διευκρίνηση για το γραπτό μου...

—Διευκρίνηση!!!

—Ναι.

Προχώρησε μαζί μου προς την έξοδο.

—Δεν σε ρώτησε αν σου συμβαίνει τίποτα; πέταξε ξαφνικά.

Έμεινα με το στόμα ανοιχτό.

—Γιατί να με ρωτήσει τέτοιο πράγμα; έκανα εγώ τον απορημένο.

—Γιατί αυτό ακριβώς με ρώτησε και μένα.

—Αν σου συμβαίνει κάτι;

—Αν σ' εσένα συμβαίνει κάτι, είπε ρίχνοντάς μου μια λοξή ματιά. Σου συμβαίνει;

—Δεν είμαστε καλά! Διαμαρτυρήθηκα. Δείχνω να μου συμβαίνει κάτι;

—Τότε τι λείπει έτσι;

Ανασήκωσα τους ώμους μου.

—Πού να ξέρω; είπα. Σε μένα πάντως δεν είπε τίποτα.

Και το πράγμα έμεινε εδώ.

Τις μέρες που ακολούθησαν μπήκα πολλές φορές στον πειρασμό να τηλεφωνήσω στη Βάσω. Να της πω όμως τι;

«Γεια σας, εγώ είμαι, ο Άρης... Παρακαλώ βοηθήστε με γιατί χάνεται ο κόσμος κάτω από τα πόδια μου και δεν ξέρω πώς ν' αντιδράσω...»;

Το άφηνα λοιπόν για αργότερα, όμως δεν μπορούσα κιόλας να το βγάλω από το μυαλό μου.

Προσπάθησα να βάλω τα δυνατά μου στην επόμενη έκθεση, αλλά ήξερα πως δεν ήμουν καθόλου πειστικός. Δεν θα την ξεγελούσα τώρα που της είχε καρφωθεί η ιδέα στο μυαλό. Ούτε η ιδιαίτερη επιμέλεια που φρόντιζα να δείχνω στα αρχαία δεν θα την έπειθε. Με είχε καταλάβει.

Μια-δυο φορές κατέβηκα στα Goody's με την ελπίδα να τη βρω εκεί, όπως την άλλη φορά. Έτσι ίσως κατάφερνα να την καθησυχάσω, να την ξεγελάσω. Θα ήταν πιο εύκολο και πιο φυσικό απ' ότι στο τηλέφωνο. Καμιά τύχη όμως. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά έπεσα και πάνω στη Μυρτώ και τον Κώστα και χρειάστηκε να παίξω πάλι την μπλόφα του «δεν τρέχει τίποτα, όλα μια χαρά και πολύ χαίρομαι να σας βλέπω μαζί».

Τελευταία είχα ανακαλύψει στη γειτονιά ένα καφέ από-μερο. Εκεί σύχναζαν κυρίως μεγάλοι άνθρωποι που πίναν το τίλιο τους αναπολώντας τον παλιό, καλό καιρό. Καθόλου το στέκι όπου θα κινδύνευα να πέσω πάνω στα παιδιά του σχολείου. Πάρα πολύ βολικό. Είχα βρει ένα τραπεζάκι στην άκρη της τζαμαρίας κι εκεί κατέφευγα κάθε που μ' έπνιγαν οι τοίχοι του σπιτιού κι ένιωθα την ανάγκη να βρεθώ με άλλους ανθρώπους, μ' ένα βιβλίο και μια κούπα ζεστό καφέ κι αφηνόμενοι ν' αρμενίζω ανενόχλητος, χαζεύοντας άλλοτε τους απόμαχους κι άλλοτε τους περαστικούς στο δρόμο.

Ένα απ' αυτά τα βράδια είδα τη Βάσω να περνάει απέξω. Χωρίς να καταλάβω τι κάνω χτύπησα με το χέρι μου το τζάμι. Στράφηκε, με είδε και χαμογέλασε πλατιά. Μπήκε στο καφέ της γερουσίας και ήρθε στο τραπέζι μου. Σηκώθηκα να την υποδεχτώ.

—Σας είδα και..., ξεκίνησα απολογητικά.

—Πολύ καλά έκανες, με έκοψε καθίζοντας απέναντί μου. Κι ότι μου χρειαζόταν ένας καφές.

Παράγγειλα καφέ για τους δυο μας. Η δασκάλα έριξε μια ματιά γύρω της, στους απόμαχους του Μακεδονικού Αγώνα.

—Καινούργιο στέκι; ρώτησε χαμογελώντας.

—Εεε... Είναι ήσυχα εδώ, απολογήθηκα αδέξια.

—Ναι, γέλασε εκείνη. Κι όλοι συνομήλικοι σου!

Ήρθε ο καφές, με γλίτωσε από την απάντηση.

Περίμενα να μου πει για το τηλεφώνημα που δεν της έκανα, αλλά διαψεύστηκα. Αντίθετα, μου έπιασε την κουβέντα για τελείως άσχετα θέματα.

Θεέ μου! Ήταν τόσο όμορφη αυτή η κοπέλα! Σου σφιγγόταν η καρδιά να την κοιτάζεις, ξέροντας, φυσικά, πως δεν ήταν για σένα. Να είχε άραγε φίλο; Αρραβωνιαστικό; Κάτι;... Και βέβαια θα είχε. Ήταν ποτέ δυνατόν, ένα τέτοιο πλάσμα να είναι μόνο του με τόσα αρπακτικά να караδοκούν τριγύρω; Ο συνειρμός με πήγε, αναπόφευκτα, στη Μυρτώ και την Κατερίνα... Συνέφιασα. Ένιωσα και πάλι αυτή την άτιμη άορατη δύναμη να με τραβάει προς τα κάτω.

Δεν το κατάλαβε —ευτυχώς.

Μείναμε να κουβεντιάζουμε για αρκετή ώρα και μετά τη συνόδευσα στο σπίτι της. Στην εξώπορτα άπλωσε το χέρι της σε μια αυθόρμητη κίνηση και μου χαϊδεψε το μάγουλο απαλά.

—Πέρασα θαύμα, είπε. Ευχαριστώ για τον καφέ και τη συντροφιά.

—Κι εγώ, ομολόγησα. Όπως πάντα μαζί σας.

Επιστρέφοντας στο σπίτι μου φάνηκε πως τα πόδια μου είχαν ελαφρύνει απίστευτα. Αν δεν πρόσεχα θα πετούσα πάνω από τις πλάκες του πεζοδρόμιου. Απλά και μόνο για τη λίγη ώρα που μοιράστηκα μ' ένα όμορφο κορίτσι!

Κοιμήθηκα περίεργα κείνο το βράδυ. Τα μάτια, το χαμόγελο της δασκάλας με στοίχειωναν. Κάθε τόσο ξυπνούσα αλαφιασμένος... μετά βυθιζόμουν και πάλι σε κείνον τον μυστήριο λήθαργο, τον γεμάτο εικόνες, λέξεις, μυρωδιές κι αισθήματα. Για πρώτη φορά εδώ και καιρό το πρωί δεν ένιωθα χάλια στην ιδέα πως θα 'πρεπε να πάω σχολείο. Για πρώτη φορά μ' έπιασα να χαμογελάω και πάλι στον εαυτό μου.

Τώρα κατέβαινα στο καφενείο των απομάχων κάθε βράδυ, με την ελπίδα... Την τρίτη βραδιά ήρθε ξανά.

—Τι τύχη! είπε. Ήλπιζα να σε βρω εδώ. Έκανα μια βόλτα στα βιβλιοπωλεία αυτό το απόγευμα και πέτυχα μερικά βιβλία που έφαχνα καιρό. Δες...

Ξεδίπλωσε το δέμα που είχε ακουμπήσει στο τραπεζάκι και βαλθήκαμε να ξεφυλλίζουμε τους θησαυρούς της, σχολιάζοντας και φλυαρώντας ασταμάτητα, σαν δυο παιδιά που τους χάρισαν καινούργια παιχνίδια.

Για λίγο ξέχασα πως απέναντί μου βρισκόταν η καθηγήτρια μου κι όχι ένα απλό κορίτσι από την τάξη μου. Και κείνη το ίδιο νομίζω.

Ξαφνικά η υφή του χώρου και του χρόνου άλλαξε. Και μαζί τους η σκοτεινή μου διάθεση. Τώρα, σ' αυτό το μυστήριο εναλλακτικό σύμπαν, όπου είχα μάθει να ζω, είχε τρυπώσει και κάποιος άλλος. Μια γυναίκα που ένιωθα να ερωτεύομαι με κάθε μέρα που περνούσε, που ήξερα πως δεν θα είχα να ελπίζω από κείνη σε τέτοιου είδους ανταπόκριση,

μα που —παραδόξως— δεν μ' ένοιαζε κιόλας να έχω. Μου αρκούσε η παρουσία της, η ζεστασιά, το γέλιο της, το βλέμμα, που όταν έπεφτε πάνω μου μ' έκανε να νιώθω σαν θεός. Έφτανε το ότι έδειχνε ν' απολαμβάνει και ίσως να επιδιώκει τη συντροφιά μου, όσο αλλόκοτο κι αν φαινόταν αυτό σε πρώτη ματιά.

Γιατί το έκανε όμως; Ήταν στιγμές που το ερώτημα τρύπωνε ύπουλα στο μυαλό μου, προσπαθώντας να καταστρέψει τα πάντα μέσα από μια διαδικασία ορθολογικής ανάλυσης μιας κατάστασης που ήταν, έτσι κι αλλιώς, παραμυθένια. Ήταν άραγε επειδή είχε μαντέψει πως το ηθικό μου βρισκόταν την εποχή εκείνη επικίνδυνα χαμηλά; Ο φόβος για το πώς μπορεί ν' αντιδράσει ένας ευαίσθητος έφηβος σπρωγμένος στην απελπισία; Αυτοκτονίες παιδιών δεν ήταν τώρα πια σπάνιο φαινόμενο... Ή να 'ταν άραγε το ότι πίστευε στις ικανότητές μου και νόμιζε πως με λίγο σπρώξιμο θα μπορούσα να τις εκμεταλλευτώ με τον καλύτερο δυνατό τρόπο;

Ίσως όλα αυτά μαζί. Δεν ξέρω κι ούτε θέλω να μάθω. Το σημαντικό ήταν πως ασχολιόταν μαζί μου και πως το πλησίασμα της αυτό είχε ανοίξει για μένα έναν κόσμο μαγικό, σε μια εποχή που το είχα απελπιστικά ανάγκη.

Φτάσαμε να συναντιόμαστε τώρα κάθε βράδυ. Χωρίς προηγούμενη συνεννόηση. Είχαμε γίνει τακτικοί θαμώνες. Ακόμα και οι μόνιμοι εκ των συνταξιούχων μας είχαν εντοπίσει και μας χαιρετούσαν κάθε φορά εγκάρδια.

—Ποιος ξέρει τι θα περνάει το μυαλό τους, είτε γελώντας ένα βράδυ η Βάσω. Πιθανότατα πως είμαστε ένα ερωτευμένο ζευγαράκι.

Ήταν η πρώτη φορά που η κουβέντα έπαιρνε τέτοια κατεύθυνση, έστω και υπό μορφή αστεϊσμού.

—Ναι, της παλιάς σχολής, χαμογέλασα. Με τον πληθυντικό μας και όλα τα καθώς πρέπει μας.

Η Βάσω με κοίταξε ξαφνιασμένη σαν να το συνειδητοποιούσε μόλις τη στιγμή εκείνη.

—Ω! αναφώνησε. Δίκιο έχεις. Μου μιλάς ακόμα στον πληθυντικό!

—Ως αρμόζει, αστειεύτηκα.

Χαμογέλασε.

—Κοίτα..., είπε. Όταν είμαστε οι δυο μας δεν βλέπω τον λόγο... Έτσι;

—Μα, δεσποινίς!... αστειεύτηκα πάλι. Δεν θα τολμούσα ποτέ!...

—Να τολμήσετε, νεαρέ μου, είπε γελώντας. Να τολμήσετε. Το απαιτώ.

—Θα προσπαθήσω.

—Οπωσδήποτε.

Κι έτσι ήρθαμε ακόμα πιο κοντά.

Εννοείται πως στο σχολείο η στάση μου ήταν άψογη. Όσο κι αν ένιωθα την ανάγκη να επικοινωνήσω μαζί της σ' εκείνο το άλλο επίπεδο που ήταν τώρα το «δικό μας», δεν το 'κανα ποτέ. Νομίζω πως το εκτιμούσε αυτό.

Ένα βράδυ αποτόλμησα την ερώτηση που με βασάνιζε από την αρχή. Ήταν δύσκολο, αλλά έπρεπε να το κάνω.

—Θέλω να ρωτήσω κάτι προσωπικό, την προετοίμασα. Αλλά δεν ξέρω πώς να το θέσω.

—Ευθέως, είπε. Είναι ο καλύτερος τρόπος.

Κούνησα το κεφάλι μου με αμφιβολία. Αμ δε, που ήταν πάντα ο καλύτερος!...

—Πες μου, μ' ενθάρρυνε. Υπόσχομαι ν' απαντήσω με ειλικρίνεια.

—Είναι κάτι που δυσκολεύομαι να καταλάβω, άρχισα.

Και σταμάτησα γιατί δεν έβρισκα τις λέξεις. Δεν βοήθουσε και το ότι με κοίταζε με προσήλωση.

—Ξέρεις πως η συντροφιά σου είναι πολύ σημαντική για μένα, ξαναδοκίμασα και κώλωσα πάλι.

—Και για μένα η δική σου, απάντησε χαμογελώντας.

Στριφογύρισα την κούπα του καφέ στα δάχτυλά μου αμήχανα. Πού διάολο είχε πάει η ευγλωττία μου; Πήρα μια βαθιά ανάσα.

—Για ένα διάστημα δεν ήμουν πολύ καλά, είπα. Σωστά το είχες καταλάβει. Δεν ήταν τίποτα σπουδαίο... Μια φάση από την οποία όλοι περνάμε. Είχα τις κλειστές μου. Κάτι που θα περνούσε βέβαια, αλλά...

—Αν η συντροφιά μου βοήθησε τότε χαίρομαι πολύ γι' αυτό, είπε χαμογελώντας, βγάζοντας με έτσι από το αδιέξοδο.

Αναστέναξα με ανακούφιση.

—Αυτό ακριβώς, είπα. Θέλω να ξέρεις μόνο πως τώρα όλα είναι καλά.

Με κοίταξε συνοφρυωμένη.

—Για μισό λεπτό, είπε. Να δω αν κατάλαβα καλά. Προσπαθείς να μου πεις πως ήμουν μαζί σου επειδή νόμισα πως είχες ανάγκη από ψυχολογική συμπαράσταση κι επομένως, τώρα που είναι όλα μια χαρά δεν χρειάζομαι άλλο;

—Όχι, όχι... Αντίθετα! φώναξα πανικόβλητος. Απλά θέλω να σου πω πως δεν χρειάζεται να χάνεις την ώρα σου μαζί μου...

Με κοίταξε σκεπτική. Μετά χαμογέλασε.

—Κι αν μ' αρέσει να χάνω την ώρα μου μαζί σου; είπε. Το σκέφτηκες πως μπορεί να 'ναι κι έτσι;

Είχα μπερδευτεί εντελώς. Ενώ εγώ είχα ξεκινήσει αυτή τη συζήτηση, τώρα δεν ήξερα πώς να βγω απ' αυτήν. Αντι-

λαμβάνομαι πως η δασκάλα πρόσεχε τα λόγια της, ώστε να μην καταλάβω πράγματα στραβά, όπως αντιλαμβάνομαι πως ό,τι έλεγε ήταν μελετημένο, για να μην πληγώσει τα αισθήματά μου. Βασικές αρχές παιδοψυχολογίας δηλαδή. Οπότε –κι εδώ βρίσκεται το μπέρδεμα– δεν ήξερα τι απ’ όλα αυτά να κρατήσω και τι ν’ αφήσω.

Τώρα καταλάβαινα πόσο βλακώδες ήταν να προκαλέσω αυτή την εξήγηση. Τι περίμενα ν’ ακούσω αλήθεια; Μα, αυτά ακριβώς που μου έλεγε. Το ότι ήξερα γιατί μου τα έλεγε δεν ήταν δικό της λάθος. Όχι, δεν έπρεπε να την είχα κάνει αυτή τη ρημάδα την ερώτηση. Αν έμπαινα στον κόπο να σκεφτώ με ποιον τρόπο θ’ απαντούσα ο ίδιος, αν βρισκόμουν στη θέση της, θα το είχα αποφύγει. Αλλά για μια φορά μίλησα πριν έχω τον χρόνο να σκεφτώ. Ξαφνικά ήμουν πολύ θυμωμένος με τον εαυτό μου.

—Ξεχάστε το, είπα επιστρέφοντας στον πληθυντικό μέσα στην παραζάλη μου. Ήταν μια εντελώς βλακώδης ερώτηση που δεν χρειαζόταν καν απάντηση. Απλά θέλω να ξέρετε πως είμαι ευγνώμων, αληθινά ευγνώμων, για ότι κάνετε για μένα.

Με κοίταξε με κείνα τα πανέμορφα μάτια που σε παρέλυαν και χαμογέλασε.

—Πώς το κάνεις αυτό; ρώτησε μαλακά.

—Ποιο; απόρησα.

—Να μπαίνεις στο μυαλό του άλλου, είπε. Καθώς σου μίλαγα πριν σκεφτόμουν: “Ω, θεέ μου! Δεν μιλάς μιλάς σε κανένα συνηθισμένο παιδί. Είναι σίγουρο πως αυτά που του λες τα έχει σκεφτεί ήδη. Ξέρει πως είναι στάνταρ αντίδραση ενός «μεγάλου» και πως αυτό ακριβώς περίμενε ότι θα του έλεγες”. Και νά που δεν έπεσα έξω. Το πρόβλημα είναι πως ήταν πια αργά να τα πάρω πίσω και ξέρεις γιατί;... Γιατί είναι πέρα ως πέρα αληθινά, μόνο που θα ’πρεπε να βρω άλλον τρόπο να στα πω.

Την κοίταξα αμήχανος. Χαμογέλασε και πήρε τα χέρια μου στα δικά της. Η κίνηση αυτή δεν είχε τίποτα το ερωτικό —ήταν η αυθόρμητη έκφραση μιας αυθεντικής τρυφερότητας.

—Κοίτα..., συνέχισε χαμηλόφωνα. Στην αρχή είναι αλήθεια πως ανησύχησα. Κάτι δεν μου πήγαινε καλά με σένα —έδειχνες πολύ φορτωμένος. Κι επειδή ξέρω πως οι ασυνήθιστοι άνθρωποι έχουν ασυνήθιστες αντιδράσεις θέλησα να προσπαθήσω να βοηθήσω. Όμως, σιγά-σιγά ανακάλυψα πως στη συντροφιά σου ένιωθα και η ίδια καλά. Όταν βρισκόμαστε στο περίεργο αυτό καφενείο ξεχνάω και τη διαφορά ηλικίας που μας χωρίζει και τη διαφορά των ρόλων. Νιώθω καλά. Πώς να σου δώσω να καταλάβεις; Δεν θα ήθελα να είμαι αλλού αυτές τις στιγμές. Μαζί σου —κι αυτό είναι το παράδοξο— μπορώ ν' αφήνομαι ελεύθερη, χωρίς φόβο παρεξήγησης και να λέω ακριβώς αυτό που περνάει από το μυαλό μου. Ξέρω πως και συ το ίδιο κάνεις. Τις κουβέντες που έχω μαζί σου δεν θα μπορούσα να τις κάνω με κανέναν άλλο και ξέρω πως αυτό μπορεί ηχεί περίεργα, αλλά είναι η καθαρή αλήθεια. Και ξέρω επίσης πως αυτού του είδους η σχέση δεν πρόκειται να παρερμηνευτεί από σένα. Καταλαβαίνεις τι σου λέω;

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά.

—Μπορούμε λοιπόν να είμαστε έτσι; ρώτησε. Μπορούμε να συνεχίσουμε αυτό που έχουμε χωρίς να ψάχνουμε για εξηγήσεις κι ερμηνείες, που θα το κάνουν πιο πολύπλοκο απ' ό τι πραγματικά είναι;

—Κι αν δεν μπορούμε, θα το προσπαθήσουμε, είπα χαμογελώντας.

Ξέσπασε σε γέλια κι άφησε τα χέρια μου.

—Αυτή η μανία σου να έχεις πάντα την τελευταία λέξη!... είπε.

Από τη στιγμή εκείνη η παράταιρη αυτή σχέση πέρασε

σ' ένα τελείως διαφορετικό επίπεδο. Έχοντας βγάλει από τη μέση όλα τα αγκάθια μπορούσαμε τώρα να είμαστε μαζί ίσους όροις. Όσο παράδοξο κι αν ακούγεται, γινόμασταν φίλοι.

Ήταν αυτό που ονειρευόμουν; Σίγουρα όχι, αλλά ήταν ότι καλύτερο θα μπορούσα να έχω τη στιγμή αυτή. Και ήμουν αποφασισμένος να μην το χάσω με τίποτα.

* * *

Τώρα, πώς κατάλαβε η Κατερίνα ότι κάτι συνέβαινε με ξεπερνάει.

Ήρθε και πάλι ένα απόγευμα, σαν τον παλιό, καλό καιρό, και θρονιάστηκε στο ντιβάνι μου.

—Long time no see, μου πέταξε.

—Ναι, είδες πόσο γρήγορα περνάει ο καιρός; απάντησα.

Αγνόησε τη λεπτή ειρωνεία.

—Τι γίνεσαι εσύ; ρώτησε.

—Τα συνηθισμένα... Ξέρεις... Σχολείο, σπίτι... λίγο μπάσκετ... διάβασμα... αυτά. Εσύ;

—Καλά, είπε κοφτά.

Κούνησα το κεφάλι μου και περίμενα να δω τι άλλο είχε να πει. Με κοίταζε μ' ένα ύφος που δεν μ' άρεσε καθόλου.

—Τι ακριβώς συμβαίνει με σένα; μου πέταξε ξαφνικά.

—Τι να μου συμβαίνει; απάντησα. Τίποτα. Όλα μια χαρά.

—Αυτό μπορεί να το καταλάβει κι ο πιο άσχετος, είπε. Όμως εγώ δεν σε ρωτάω αν είσαι μια χαρά. Σε ρωτάω γιατί είσαι μια χαρά.

—Δεν θα 'πρεπε να είμαι;

—Δεν ξέρω... Πριν λίγο καιρό δεν ήσουν. Και ξαφνικά...

Πουφ! Η ανάσταση του Λάζαρου! Θα μου πεις ή θα εξακολουθείς να προσπαθείς να μου πουλήσεις σάπια;

—Ειλικρινά, δεν καταλαβαίνω..., άρχισα να λέω.

Με σταμάτησε.

—Είναι η Βάσω, έτσι; μου πέταξε ξαφνικά καρφώνοντας με με κείνο το βλέμμα που είχε κάτι τέτοιες στιγμές.

—Δεν είμαστε καλά! φώναξα.

Εξακολουθούσε να με κοιτάζει επίμονα... Το βλέμμα της γλύκανε.

—Το φοβόμουν! αναστέναξε. Το φοβόμουν από την αρχή.

—Τρελάθηκες;!!! έβαλα τις φωνές. Τι μου λες τώρα!!!

Κούνησε το κεφάλι της.

—Εντάξει, το καταλαβαίνω να μη θες να μιλήσεις, είπε. Όμως... πολύ φοβάμαι πως δεν πέφτω έξω.

—Κατερίνα!...

—Βλέπω πώς την κοιτάς... Βλέπω πώς σε κοιτάζει... Οι γυναίκες τα πιάνουν αυτά στον αέρα. Αλλά... βρε Άρη μου... δεν καταλαβαίνεις και μόνος σου πως δεν βγάζει πουθενά αυτό και πως στο τέλος είναι παραπάνω από σίγουρο ότι θα πληγωθείς;

—Μα για ποιο πράγμα μιλάμε; φώναξα.

—Και οι δυο ξέρουμε πολύ καλά, είπε και σηκώθηκε.

Στην πόρτα σταμάτησε.

—Το ξέρεις ότι είναι αρραβωνιασμένη, δεν είναι έτσι; πέταξε.

—Φυσικά και το ξέρω, απάντησα (ψευδόμενος ασύστολα). Όλοι το ξέρουν. Αλλά γιατί να μ' ενδιαφέρει εμένα ειδικά;

Δεν είπε τίποτα. Βγήκε από το δωμάτιο κλείνοντας
απαλά την πόρτα πίσω της.

Αυτό που φοβόταν!

5) Η Μυλωνού τον Άντρα της...

Το να ερωτεύεται ένα αγόρι τη δασκάλα του είναι φυσικό κι αναμενόμενο. Το ν' ανταποκρίνεται όμως εκείνη, έστω και σ' ένα διαφορετικό επίπεδο, είναι απείρως σπανιότερο. Απ' αυτή την άποψη ήμουν τυχερός, γιατί η παράξενη ιστορία μου με τη Βάσω ήταν πολυεπίπεδη.

Από τη μια υπήρχε η φιλία, η συντροφικότητα, η χαρά να μοιράζεσαι με κάποιον τον χρόνο και τις σκέψεις σου. Από την άλλη μια τρυφερότητα που καμιά φορά άγγιζε, φευγάλεα έστω, μια υποψία ερωτισμού –από τη μεριά μου τουλάχιστον σίγουρα.

Η ουσία είναι πως ήμασταν καλά μαζί κι αυτό ήταν και παράδοξο και δυσεξήγητο. Δεν ήταν τόσο η διαφορά της ηλικίας, αυτά τα πέντε, έξι χρόνια που μας χώριζαν όσο το χρονικό σημείο στο οποίο αυτή η διαφορά βρισκόταν. Εγώ στην εφηβεία, εκείνη στην πρώτη νεότητα. Μερικά χρόνια αργότερα η απόσταση αυτή θα είχε εκμηδενιστεί. Τώρα όμως, και δεδομένης της θέσης του καθενός μας στο κοινωνικό σύστημα –εκείνη προϊσταμένη εξουσία, εγώ υφιστάμενη πλέμπα–, τα εμπόδια στην πραγμάτωση της όποιας κρυφής φαντασίωσης κάποιος από τους δυο μας μπορεί να έτρεφε έμοιαζαν ανυπέρβλητα.

Τα ήξερα όλα αυτά, κι εκείνη, με τον τρόπο της στην «επί προσωπικού» κουβέντα που είχαμε κάνει, με είχε βοηθήσει να τα συνειδητοποιήσω ακόμα πιο ξεκάθαρα. Τα ήξερα και φρόντιζα να κρατιέμαι από την εδώ μεριά του φράχτη, προσπαθώντας να μην ερμηνεύω στιγμές και καταστάσεις ιδιαίτερες σαν σημάδια μιας τάσης, που όσο κι αν ήθελα να πιστεύω σαν πιθανή, καταλάβαινα ωστόσο πως δεν υπήρχε παρά μόνο στα όνειρά μου. Το πράγμα ήταν απλό. Η σχέση με τη Βάσω ή θα παρέμενε στα πλαίσια τα τωρινά, τα ξεκάθαρα οριοθετημένα, ή θα έπαυε να υφίσταται. Δεν συζητάω ποια ήταν η επιλογή μου στο δίλημμα αυτό.

Ωστόσο, οι ξεχωριστές, οι πλανεύτρες στιγμές, υπήρχαν και ήταν δύσκολο να τις αγνοήσει κανείς.

Όπως εκείνο το βράδυ που τη συνόδευα στο σπίτι της από το καφενείο των απομάχων και τελείως αναπάντεχα με πήρε από το χέρι. Ήταν μια κίνηση αυθόρμητη, τρυφερή κι απονήρευτη, όμως εγώ είχα παγώσει ολόκληρος. Κάναμε έτσι ολόκληρη τη διαδρομή, σαν ερωτευμένοι, χωρίς ν' αλλάξει η κουβέντα μας καθόλου κι αν έμεινα μετά ξάγρυπνος όλη νύχτα ψάχνοντας το «γιατί» και το «πώς», παίζοντας ξανά και ξανά το φιλι στο μυαλό μου, δεν σημαίνει πως και για κείνη είχε γίνει κάτι το ξεχωριστό. Ήταν μια απλή κίνηση. Ένας τρυφερός αυθορμητισμός, που επέτρεπε η σιγουριά του ξεκάθਾਰου αυτής της σχέσης. Μια σιγουριά που θα 'πρεπε να διαφυλάξω πάση θυσία.

Αυτός ο τρόμος μου μην κάνω ή πω κάτι που θα μπορούσε να εκληφθεί αλλιώς μ' έκανε φορές αχαρακτήριστα επιφυλακτικό —έως απόμακρο. Στο τέλος το πρόσεξε —και μου το είπε.

—Δεν μ' αγγίζεις ποτέ πρώτος ή είναι η ιδέα μου; με ρώτησε ξαφνικά εκεί που πίναμε τον καφέ μας.

Ένωσα να γίνομαι κατακόκκινος, σαν παπαρούνα του αγρού.

—Δεν είναι έτσι..., κατάφερα να ψελλίσω όπως-όπως.

—Και βέβαια είναι, είπε. Εντάξει, εγώ παραείμαι εκδηλωτική—είναι ο χαρακτήρας μου έτσι. Εσύ όμως, βρε παιδί μου, βρίσκεσαι στον αντίποδα! Νομίζω πως οι φίλοι δεν πρέπει να διστάζουν να εκδηλώνονται όταν νιώθουν την ανάγκη.

Πίεσα τον εαυτό μου να χαμογελάσει.

—Μα αυτή την ανάγκη τη νιώθω το ίδιο συχνά με σένα, είπα. Όμως, κάθε φορά περνάει από το μυαλό μου η σκέψη πως μπορεί να ενοχληθώ; ρώτησε.

—Γιατί να ενοχληθώ; ρώτησε.

Σήκωσα τους ώμους μου.

—Γιατί—μέχρι εδώ μου κόβει— εσείς οι γυναίκες έχετε κάποιες στιγμές περίεργες αντιδράσεις, είπα.

Γέλασε.

—Μπορεί, παραδέχτηκε. Σε όλες μας όμως αρέσει να μας δείχνουν τρυφερότητα.

—Θα το θυμάμαι.

—Να το θυμάσαι.

Βγαίνοντας από το καφενείο πήρα το χέρι της στο δικό μου.

—Μπα! γέλασε. Τι βλέπω; Έχουμε αυθορμητισμούς;

—Μη γελάς, μουρμούρισα. Δεν είναι και τόσο εύκολο.

Έπλεξε τα δάχτυλά της στα δικά μου σφιχτά.

—Εύκολο μπορεί να μην είναι, είπε. Είναι όμως πολύ πολύ ευχάριστο.

Ήταν η σειρά μου να γελάσω.

—Το σκέφτεσαι; είπα. Να πέσουμε ξαφνικά πάνω σε κανέναν συνάδελφο ή μαθητή σου;

- Τότε τη βάψαμε, ε;...
- Εκτός κι αν προφτάσουμε να κρυφτούμε...
- Περνώντας έτσι στην παρανομία...
- Χωρίς να 'χουμε κάνει τίποτα το επιλήψιμο, υπογράμμισα.
- Χαμογέλασε.
- Έχεις έναν τρόπο να θέτεις τα πράγματα!... είπε.
- Βάλε τον εαυτό σου στη θέση του παρατηρητή, είπα. Βλέπεις την δεσποινίδα φιλόλογο να περπατά χέρι-χέρι με έναν τελειόφοιτο μαθητή της... Τι θα σκεφτόσουν;
- Το αυτονόητο;
- Βλέπεις λοιπόν...
- Σημασία όμως δεν έχει τι μπορεί να σκέφτονται οι άλλοι, αλλά τι σκεφτόμαστε εμείς.
- Και πώς θα τους το εξηγούσες με τρόπο πειστικό;
- Μάλλον ανέφικτο, ε;
- Εμ!...
- Περπατήσαμε για κάμποσο σιωπηλοί.
- Αναρωτιέμαι μερικές φορές ποιος από τους δυο μας είναι ο ενήλικος, είπε μετά χαμογελώντας.

* * *

Η πρόσκληση σε δείπνο σπίτι της ήταν κάτι που δεν περίμενα. Μου εξήγησε πως θα μαζεύονταν μερικοί φίλοι της –εκτός σχολείου φυσικά– και πως θα της έκανε χαρά να είμαι κι εγώ ανάμεσά τους.

—Είσαι σίγουρη πως είναι καλή ιδέα; τη ρώτησα μουδιασμένος.

—Γιατί όχι; απάντησε. Φίλοι δεν είμαστε;

—Αλλά...

—Δεν έχει αλλά. Αν θες μπορείς να φέρεις και την ξαδέρφη σου μαζί —είσαστε πολύ δεμένοι οι δυο σας, δεν είναι έτσι;

Τι να της έλεγα τώρα;

—Δεν ξέρω αν θα μπορεί...

—Και βέβαια θα μπορεί. Σουτ. Δεν θέλω αντιρρήσεις. Αύριο, κατά τις εφτά. Σας περιμένω.

Και νά που αρχίζουν τα δύσκολα...!

Το ίδιο βράδυ πήγα να επισκεφθώ την Κατερίνα.

—Μπα, πώς και μας θυμήθηκες; μου πέταξε βλέποντας με.

Αλλά χαμογελούσε.

—Ξέρεις πώς είναι αυτά..., αστειεύτηκα. Είδα φως και μπήκα.

Γέλασε. Ευτυχώς την πετύχαινα σε καλή διάθεση.

—Έλα να σε δούμε λοιπόν, είπε χτυπώντας με την παλάμη της το κάθισμα του καναπέ δίπλα της.

Υπάκουσα κι αμέσως μ' αγκάλιασε κουρνιαάζοντας πάνω μου —σαν τον παλιό, καλό καιρό.

—Είχα την εντύπωση πως μου είχες θυμώσει, είπε.

—Αν είναι δυνατόν ποτέ να θυμώσω μαζί σου! αστειεύτηκα. Τι, επειδή καμιά φορά μου κοπανάς μια βαριά στο κεφάλι;

Γέλασε και μου 'σκασε ένα φιλί στο μάγουλο.

—Έλα, παραπονιάρη! Δεν μπορούμε να πούμε μια κουβέντα και το κάνεις ζήτημα! Για λέει... Τι νέα;

—Τα ίδια..., είπα κάνοντας τον αδιάφορο.

—Στο σπίτι όλοι καλά; Η γυναίκα... τα παιδιά;...

—Σε χαιρετάνε. Όλα άψογα.

—Αμ, δεν ξέρω;!...

Με κοίταξε λοξά από τον ώμο μου όπου είχε κουρνιασει.

—Για πες... Τι τρέχει;

Με ήξερε βέβαια σαν την κάλπικη δεκάρα.

—Κάνεις τίποτα αύριο βράδυ; ρώτησα.

—Εξαρτάται από το τι έχεις στο νου σου.

Ξεροκατάπια.

—Μας έχουν καλέσει σε τραπέζι, είπα μαλακά.

—«Μας»;... Εσένα κι εμένα δηλαδή; Ως ζεύγος;

—Ε, ναι...

Ανασηκώθηκε και με κοίταξε με μια έκφραση υπέρτατης έκπληξης.

—Πες μου πως δεν είναι αυτό που σκέφτομαι..., είπε.

Με είδε που χαζοχαμογελούσα μισοκακόμοιρα και χτύπησε το μέτωπό της με την παλάμη της.

—Όχι, ρε γαμώτο! αναφώνησε. Όχι...

—Κάτσε ν' ακούσεις πρώτα...

—Τι ν' ακούσω, που αν έβαζα στοίχημα θα ήμουν τώρα ζάπλουτη! Άσε με να μαντέψω... Η έτσι...

Ξερόβηξα.

—Μας κάλεσε η Βάσω, είπα.

Κούνησε το κεφάλι της.

—Μάλιστα, η «Βάσω μας»! Και πολύ που το καθυστέρησε. Αλλά κάλλιο αργά παρά ποτέ, ε; Βρε, είσαι με τα καλά σου ή να βάλω τις φωνές;

—Γιατί, κακό είναι;

—Αλίμονο! Κάθε μέρα οι καθηγητές καλούν τους μαθη-
τές τους σε δείπνο!

—Ε, μην γινόμαστε τώρα οπισθοδρομικοί...

Με κοίταξε μ' ένα ύφος προσποιητής αηδίας.

—Καλά, εντάξει, είπε. Εσύ πια το 'χεις χάσει τελείως!

—Λοιπόν;

—Τι λοιπόν;

—Εντάξει;

—Εντάξει τι; Να σας κρατάω το φανάρι;

—Μη λες βλακείες. Έχει καλέσει κι άλλο κόσμο.

—Ποιους, το συμβούλιο των καθηγητών; Ε, ρε γλέντια!

—Εξωσχολικούς.

Με κοίταξε πάλι καλά-καλά.

—Εντάξει... Εσένα το καταλαβαίνω. Εμένα τι να με
κάνει;

—Α, δεν ξέρω... Ρώτησέ την.

—Για ξεκάρφωμα, είπε η Κατερίνα.

—Τελείως. Εδώ έπεσες διάνα. Έλα, βρε Κατερίνα!...

Ξάπλωσε και πάλι στον ώμο μου.

—Μωρέ ξέρω εγώ τι λέω, αλλά εσύ στον κόσμο σου!
είπε.

Η θεία Ειρήνη κατέφθασε με τις αναπόφευκτες ζεστές
σοκολάτες.

—Α, τα χρυσά μου! είπε γελώντας. Καιρό έχω να σας
δω έτσι!

—Και πού να μας δεις αύριο βράδυ! γέλασε η Κατερί-
να.

—Τι θα γίνει αύριο βράδυ; ρώτησε η θεία ακουμπώντας
τις κούπες στο τραπέζακι μπροστά μας.

—Μας έχει καλεσμένους η... λεγάμενη, την πληροφορεί η Κατερίνα δείχνοντάς με με μια κίνηση του κεφαλιού.

Το πρόσωπο της θείας φωτίστηκε. Ήρθε να καθίσει κοντά μας, στην άκρη του καναπέ.

—Μπα, λέει. Τι μου λες; Καλό κορίτσι;

—Το καλύτερο! βάζει τα γέλια η Κατερίνα. Από σπίτι! Νοικοκυρά, χρυσοχέρα... και με περγαμηνές...

—Μπράβο, Άρη, αγόρι μου, με συγχαίρει η θεία Ειρήνη. Πολύ χαίρομαι. Και κοίτα... Φέρτε την κι από 'δώ καμιά φορά να τη γνωρίσω...

Η Κατερίνα χτυπιόταν στα γέλια.

—Άσε, βρε μαμά, της λέει τέλος. Άσε κι έχεις και την καρδιά σου!

* * *

Την επομένη, στο πρώτο διάλειμμα, είδα με τρόμο την Κατερίνα να πηγαίνει γραμμή στη Βάσω. Οι δυο τους έμειναν κάμποση ώρα να τα λένε και να χασκογελούν ενώ εγώ, που κόντευα να πάθω έμφραγμα, δεν είχα άλλη επιλογή από το να περιμένω να μάθω τι τρέχει στην αυλή. Όταν καμιά φορά έσκασε μύτη η ανεσύσταγη έτρεξα να την αρπάξω.

—Τι ήταν αυτό πάλι; της πέταξα μέσα από σφιγμένα δόντια. Τι της έλεγες;

Πήρε μια έκφραση απόλυτης αθωότητας.

—Τη ρώταγα τι να φορέσω, απάντησε χαμογελώντας.

—Τι να...; Κι εκείνη, τι σου έλεγε;

—Α, ξέρεις τώρα... γυναικείες κουβέντες... Δεν θα καταλάβαινες...

Είχα ήδη σκυλομετανιώσει που δέχτηκα αυτό το κάλεσμα. Αλλά σάματι μου είχε δοθεί η επιλογή;

Όλο το πρωινό κι όλο το απόγευμα καθόμουν σ' αναμμένα κάρβουνα. Δεν με χωρούσε ο τόπος. Για πρώτη φορά ένιωσα την ανάγκη να μιλήσω σε κάποιον, να ζητήσω την συμπαράστασή του και για πρώτη φορά διαπίστωνα πως δεν είχα κανέναν. Οι μοναδικοί δυο άνθρωποι που βρίσκονταν κοντά μου, η Βάσω και η Κατερίνα, ήταν μέρος του προβλήματος, άρα αποκλείονταν αυτομάτως. Η Μυρτώ πάλι ήταν αλλού... Άλλον δεν έβρισκα όσο και να σκάλιζα το μυαλό μου.

Όταν είδα την Κατερίνα ντυμένη για έξω κόντεψα να μείνω στον τόπο. Ήξερα βέβαια πως ήταν όμορφη, όμως τόσο απίστευτα εκθαμβωτική δεν την είχα δει ποτέ. Φορούσε ένα υπέροχο βραδινό φόρεμα στο χρώμα του νυχτερινού ουρανού, που ακολουθούσε πιστά τη φόρμα του κορμιού και τελείωνε λίγο πιο ψηλά από τα υπέροχα γόνατά της. Ένα ζευγάρι μαύρες ψηλοτάκουνες γόβες συμπλήρωναν την εικόνα αναδεικνύοντας με τον καλύτερο τρόπο τις καλοσχηματισμένες της γάμπες.

Είχε τραβήξει τα μαλλιά της πίσω και φορούσε ένα ζευγάρι ασημένια σκουλαρίκια κι ένα ασορτί λεπτό περιδέραιο γύρω από τον τέλειο λαιμό της, ενώ το διακριτικό μακιγιάρισμα συμπλήρωνε την εικόνα της θεάς που δραπέτευσε στη Γη. Ήταν αυτή η Κατερίνα που γνώριζα;!!!

Με είδε που τη χάζευα μ' ανοιχτό το στόμα κι έκανε μια κομπή στροφή γύρω από τον εαυτό της.

—Λοιπόν, τι λες; με ρώτησε φιλάρεσκα.

Ήθελα να βρω κάτι πνευματώδες να πω, κάτι αστείο, αλλά το μυαλό μου είχε κηρύξει στάση.

—Δεν έχω ξαναδεί τίποτα ωραιότερο, ομολόγησα.

Γέλασε κι έκανε άλλη μια επιτόπια στροφή.

—Έτσι, για να βλέπουν μερικοί-μερικοί, είπε. Εσύ τι θα βάλεις;

—Εγώ, ό,τι και να βάλω, δίπλα σε σένα θα φαίνομαι σαν τζομπάνος, μουρμούρισα.

Με πήγε στην ντουλάπα μου και πέρασε από επιθεώρηση την έτσι κι αλλιώς άσχετη γκαρνταρόμπα μου. Στο τέλος διάλεξε ένα σκούρο μπλε κοστούμι, που ζήτημα να είχα φορέσει δυο-τρεις φορές κι ένα λευκό ζιβάγκο και μ' έστειλε να μασκαρευτώ.

—Χμμ... Καθόλου άσχημα, είπε επιθεωρώντας με σε λίγο. Ένα μουστακάκι να σου κοτσάρουμε και θα 'σαι φτυστός ο συχωρεμένος ο Κλαρκ Γκαϊήμπλ.

—Τόσο μοντέρνος! βόγκηξα.

Γέλασε.

—Μια χαρά είσαι, είπε. Άκου με που σου λέω... Μια χαρά. Θα τους κουφάνουμε όλους απόψε.

Γνώμη που συμεριζόταν και η μάνα μου όταν μας ξεπροβόδησε.

—Φτου σας, είπε σταυρώνοντας μας. Σαν ηθοποιοί του κινηματογράφου είσαστε, χρυσά μου! Κοιτάξτε μη μαλώσετε...

Στον δρόμο η Κατερίνα μ' έπιασε από το χέρι.

—Έτσι, για να δίνουμε τη σωστή εικόνα, είπε γελώντας.

Δεν ξέρω αν ήταν η ιδέα μου, όμως σαν να μου φάνηκε πως στο πέρασμά μας ο κόσμος γύριζε να μας κοιτάξει.

Όσο πλησιάζαμε στο σπίτι της Βάσως όμως και η ελάχιστη αυτοπεποίθηση που μου είχε απομείνει με εγκατέλειψε. Τα πόδια μου είχαν γίνει μολύβι. Η Κατερίνα το κατάλαβε.

—Τι τρέχει, δικέ μου; μου πέταξε σε μια στιγμή.

—Δεν ξέρω..., απάντησα. Δεν πάμε καλύτερα κανένα σινεμά;

Έβαλε τα γέλια.

—Σινεμά; αναφώνησε. Δεν είμαστε καλά! Μ' έβαλες να στολιστώ, να παρφουμαριστώ, για να με πας σινεμά; Αμ δεν σφάζαν! Σώπα τώρα —το καλό που σου θέλω— και κολύμπα.

—Δεν ξέρω, βρε Κατερίνα..., μουρμούρισα, ενώ μ' έλουζε κρύος ιδρώτας, Νοέμβρη μήνα.

—Αμ, έτσι που τα κατάφερες δεν έχει πισωδρόμισμα τώρα, είπε. Στο κάτω-κάτω έχεις και μένα για ηθική συμπαράσταση, το ξεχνάς;

—Μα τι δουλειά έχουμε εμείς μ' όλους αυτούς; διαμαρτυρήθηκα.

—Αυτό να το σκεφτόσουν πιο πριν.

—Έλεος! κλαψούρισα.

—Κανένα, ήρθε η κοφτή απάντηση. Και κοίτα... καλό θα ήταν ν' αποφύγεις κάθε νύξη πως είμαστε μαθητές της...

Την κοίταξα απορημένος.

—Γιατί;

—Γιατί μπορεί να μη θέλει... Άσε την πρωτοβουλία σε κείνη. Θα δούμε πώς θα μας παρουσιάσει κι αναλόγως πράττουμε.

Μάλιστα!

Μας υποδέχτηκε η ίδια η Βάσω, που κι αυτή φάνταζε σαν θεά απόψε. Βλέποντας την Κατερίνα άφησε μια σειρά απροσποίητων επιφωνημάτων θαυμασμού.

—Πωπώ! Τι όμορφη, θεέ μου! Τι όμορφη!

Μάλιστα.

Οι άλλοι καλεσμένοι ήταν ήδη εκεί και μας χάζευαν μ' ένα ποτήρι στο χέρι. Δυο ζευγάρια κι ένας σόλο —πιθανότατα ο αρραβωνιάρης.

Η Βάσω έκανε τις συστάσεις.

Ο Σταμάτης, η Μαρία, ο Βασίλης, η Ευγενία, ο Μάχος (ο αρραβωνιάρης)... ο Άρης, η Κατερίνα. Ούτε κουβέντα για την ιδιότητά μας. Νά που η δαιμόνια έβγαινε σωστή.

Ως δια μαγείας οι γυναίκες έφτιαξαν το δικό τους γκρουπ, ενώ εγώ βρέθηκα ανάμεσα στους μαντράχαλους μ' ένα ποτήρι κρασί στο χέρι. Όπως όλοι τους γνωρίζονταν μεταξύ τους από καιρό το ενδιαφέρον στράφηκε πάνω μου. Και οι ερωτήσεις άρχισαν να πέφτουν βροχή. Με τι ασχολούμαι... τι ομάδα είμαι... τι αμάξι έχω... τέτοια. Κι εγώ δεν πρόφταινα να επινοώ πειστικές αοριστίες. Στο τέλος αποφάσισαν φαίνεται πως δεν παρουσίαζα κανένα ενδιαφέρον κι επέστρεψαν στα δικά τους... Ανέκδοτα... αμάξια... γυναίκες... φράγκα... επιτυχίες... και πάλι ανέκδοτα.

Ο Μάχος ήταν δικηγόρος –αν κατάλαβα καλά. Συνηθισμένη φάτσα, με αραιά μαλλιά, καθ' οδόν για φαλάκρα, και κάμποσα παραπανίσια κιλά. Πολύ σίγουρος για τον εαυτό του, ήταν πεπεισμένος για την ποιότητα του πνεύματός του και δεν έχανε ευκαιρία να το επιδεικνύει.

Ο Σταμάτης πρέπει να ήταν ο αρχαιότερος ανάμεσά τους, γύρω στα τριανταπέντε. Ξερακιανός, καραφλός και με γυαλιά μυωπίας. Η γυναίκα του, μια παχουλή κυράτσα, φαινόταν παντελώς στερούμενη προσωπικότητας. Ο Βασίλης τέλος, κοντός και με τελείως συνηθισμένα χαρακτηριστικά, ήταν ο καλαμπουρτζής της παρέας. Η Ευγενία, η γυναίκα του, αντίθετα έδινε την εντύπωση της κυρίας του κόσμου. Αργότερα κατάλαβα πως εκείνη φορούσε τα παντελόνια στη σχέση τους.

Η ατμόσφαιρα ήταν συμπαθητική και μακάρι να μπορούσα να χαλαρώσω και να την απολαύσω, αλλά ένιωθα σαν τον κατάσκοπο πίσω από τις γραμμές του εχθρού, που κινδύνευε ν' αποκαλυφθεί από στιγμή σε στιγμή και να τουφεκιστεί.

Ανάμεσα σ' όλους αυτούς τους τακτοποιημένους ένωθησαν τη μύγα μέσ' το γάλα. Άλλη γενιά, άλλα ήθη, διαφορετικός κώδικας επικοινωνίας. Και η Κατερίνα... στην άλλη άκρη του κόσμου!

Όταν η οικοδέσποινα μας κάλεσε να καθίσουμε στο τραπέζι ένωσα ανακούφιση, γιατί δεν ήξερα πόση ώρα ακόμα θα με κρατούσαν τα γόνατά μου όρθιο.

Η Βάσω καθόταν στη μια άκρη του τραπεζιού, με τον αρραβωνιάρη στην απέναντι. Με έβαλε να καθίσω στα δεξιά της και –δόξα τω θεώ– την Κατερίνα δίπλα μου!

—Καλά, μιλάμε για τους μούχλες, μου ψιθύρισε στο αυτί η τελευταία όπως καθόμασταν.

Η κουβέντα συνεχίστηκε και στο τραπέζι, το ίδιο άνετη και φιλική όπως πριν, και σιγά-σιγά άρχισα να νιώθω κάπως καλύτερα.

Η Βάσω ήταν η τέλεια οικοδέσποινα. Φρόντιζε να κρατάει την κουβέντα ζωντανή και να την κατευθύνει με τρόπο ώστε να μην μένει κανείς εκτός. Είχα μείνει κατάπληκτος από την άνεση που έδειχνε η Κατερίνα. Λες κι όλη της τη ζωή έκανε ακριβώς αυτό. Μιλούσε με όλους –θυμόταν και τα ονόματά τους– αστειευόταν, γελούσε με τα, επί το πλείστον, κρύα αστεία τους, ήταν απόλαυση! Εγώ αντίθετα άνοιγα το στόμα μου όταν ήταν απολύτως απαραίτητο και πρόσεχα τι έλεγα –είπαμε, σαν τον κατάσκοπο που κινδυνεύει.

—Λοιπόν, πώς σου φαίνεται; με ρώτησε κάποια στιγμή χαμηλόφωνα η Βάσω αγγίζοντας με ελαφρά στο μπράτσο.

—Θαύμα, απάντησα μ' ένα χαμόγελο που προσπαθούσα να κάνω ειλικρινές. Πολύ ωραία ατμόσφαιρα.

—Ψεύτη! γέλασε. Σε καρφιά κάθεςαι.

—Η αλήθεια είναι πως νιώθω λίγο λαθραίος, ψιθύρισα.

Έσχυψε πιο κοντά μου.

—Να σου πω την αλήθεια... κι εγώ το ίδιο, απάντησε.

Γελάσαμε.

Με την άκρη του ματιού μου έπιασα τον αρραβωνιάρη να μας παρακολουθεί προσεκτικά. Ω, γαμώτο!

Κείνη τη στιγμή η Ευγενία απευθυνόταν στο ζεύγος των οικοδεσποτών.

—Εσείς ποτέ θα το αποφασίσετε επιτέλους; ρώτησε. Τι περιμένετε;

Η Κατερίνα μου έχωσε μια διακριτική αγκωνιά στα πλευρά.

—Ε, όπου να 'ναι θα το επιχειρήσουμε κι εμείς, απάντησε ο Μάχος. Ε, Βασούλα; Κατά το Πάσχα λέμε.

Επιφωνήματα από την ομήγυρη, ευχές «με το καλό», «να ζήσετε», αγκωνιά από την Κατερίνα... βεβιασμένο γέλιο της Βάσως... κομπούζιο!

Και ξαφνικά...

—Κι εσείς; πέφτει σαν πέλεκυς η αδυσώπητη ερώτηση του Μάχου πάνω μας.

Τα 'φτυσα, αλλά ευτυχώς η Κατερίνα το είχε υπό έλεγχο. Με μια θεαματική κίνηση μ' αγκαλιάζει από τον λαιμό και δίκην γατούλας...

—Α, εγώ ό,τι πει ο αγαπημένος μου!

Η Βάσω κόντεψε να πνιγεί προσπαθώντας να μην σκάσει στα γέλια.

—Κι αν ο αγαπημένος σου το τραβάει σε μάκρος; ρωτάει με σκέρτσο η Ευγενία.

—Ε, τότε, αναγκαστικά θα ζήσουμε στην αμαρτία, της απάντησε η Κατερίνα δίνοντάς μου ένα αφοσιωμένο φιλί.

—Μπράβο, μεγάλει! με συγχαίρει ο καραφλός. Βλέπω το έχεις εκπαιδεύσει άριστα το κορίτσι σου!

—Είναι αυτός ένας σατράπης! γελάει η Κατερίνα.

—Πάντως μην το τραινάρετε πολύ, συμβούλευσε η Μαρία, που στερούνταν παντελώς αίσθησης του χιούμορ. Όσο πιο γρήγορα ξεκινήσετε την οικογένειά σας, τόσο το καλύτερο.

—Ε, ναι, τα παιδιά πρέπει να 'χουν νέους γονείς, επιχρότησε η Ευγενία.

—Αχούς, αγάπη μου; μου λέει η Κατερίνα που το γλεντούσε. Μέχρι πότε θα μ' έχεις στο περίμενε; Θέλω παιδάκια.

—Θα φροντίσω να επιληφθώ το συντομότερο, υποσχέθηκα χαμογελώντας.

—Να το δω και να μην το πιστέψω, έκανε ναζιάρικα η Κατερίνα.

—Πάντως τα δικά σας παιδιά θα 'ναι σίγουρα πάρα πολύ όμορφα, γιατί είσαστε και οι δυο κουκλιά, έριξε τη χαριστική βολή η Ευγενία.

—Ναι, η αλήθεια είναι πως ταιριάζουν ιδανικά, μπήκε απροσδόκητα στο παιχνίδι η Βάσω.

Αργότερα περάσαμε στο καθιστικό για τον καφέ. Η Κατερίνα, πιστή στον ρόλο της (αυτή κι αν το γλένταγε!), ήρθε να θρονιαστεί στα γόνατά μου, αγκαλιάζοντάς με κτητικά.

Η κουβέντα κύλησε χωρίς προβλήματα... τα θέματα τετριμμένα... οι απόψεις προβλέψιμες... αν δεν ήταν η Κατερίνα θα είχα σκυλοβαρεθεί.

Κάποια στιγμή ήρθε η κουβέντα στο στρατιωτικό, κάτι που έφερε τις αναπόφευκτες διηγήσεις, ανέκδοτα, κομπασμούς και ότι συνεπάγεται. Ο Μάχος —πάλι αυτός— (τυχαία;) γύρισε προς το μέρος μου.

—Εσύ, Άρη, πού υπηρέτησες; ρώτησε.

—Δεν υπηρέτησα ακόμη, απάντησα μαγκωμένος.

—Τι, γιώτα-τρία; έριξε την πρόκα του ο αρραβωνιάρης (που δεν νομίζω να με πήρε με καλό μάτι).

—Έχουμε αναβολή, πετάχτηκε να με υπερασπιστεί η Κατερίνα. Όταν έρθει η ώρα ο Άρης μου θα παρουσιαστεί στους Ευζώνους κι όχι απλός φαντάρος, τουλάχιστον δεκα-νέας παρακαλώ, με μουστάκι τσιγκελωτό κι απ' όλα!

—Στους Ευζώνους! αναφώνησε με κάποια ζήλια ο κο-ντός, που ο ίδιος είχε κάνει στις Διαβιβάσεις γραφιάς.

—Στους Ευζώνους, τσολιάς! επιβεβαίωσε η Κατερίνα δίνοντάς μου ένα σκαστό φιλί. Θα τον καμαρώνω στις παρελάσεις πάνω στο τανκ, με τη φουστανέλα και το φέσι του κι όλα τα ωραία.

—Η Προεδρική Φρουρά δεν έχει τανκς, παρατήρησε στυφά ο Μάχος.

—Και τι μας πειράζει αυτό; τον έβαλε στη θέση του η Κατερίνα. Για τον ήρωά μου θα κάνουν μια εξαίρεση.

Η ομήγυρη γέλασε και η μπόρα πέρασε.

Κάποια στιγμή που οι άλλοι έπιασαν τα πολιτικά η Βάσω ήρθε να καθίσει μαζί μας.

—Είσαστε διαόλοι, είπε χαμηλόφωνα χαμογελώντας. Κοντεύω να πάθω κράμπες προσπαθώντας να κρατηθώ σοβαρή.

—Για να τους αποτελειώσουμε να τους πούμε την αλήθεια; πρότεινε η Κατερίνα με ενθουσιασμό.

Η Βάσω έβαλε τα γέλια.

—Σ' έχω απολύτως ικανή να το κάνεις, είπε.

—Α, όχι, δεσποινίς, διαμαρτυρήθηκε η Κατερίνα. Να σας χαλάσω το επιτυχημένο σκηνικό; Ποτέ.

—Πες καλύτερα πως γλεντάς την παράσταση, χαμογέλασε η Βάσω.

—Όσο γι' αυτό, πρέπει να ομολογήσω πως έχετε δίκιο, είπε.

Και γυρίζοντας προς εμένα.

—Ε, αγάπη μου; Δεν θα 'ναι κρίμα να καταστρέψουμε μια τόσο όμορφη εικόνα; Ένα τόσο ωραίο ζευγάρι!... Ε;

—Όχι, δεν μπορούμε να το κάνουμε αυτό, έπαιξα κι εγώ το παιχνίδι της. Θα κλονίσουμε την πίστη των ανθρώπων στις ανθρώπινες σχέσεις.

—Μπα, και γιατί; αντέκρουσε η Κατερίνα. Πρέπει δηλαδή μια σχέση να 'ναι σώνει και καλά ερωτική για να είναι βαθιά;

—Όχι βέβαια, επενέβη η Βάσω. Πολλές φορές σχέσεις φιλίας μπορεί να είναι πιο δυνατές κι από τις ερωτικές.

—Ακούς; μου λέει η Κατερίνα. Ορίστε η επιβεβαίωση κι από επίσημα χείλη.

—Οι διαπροσωπικές σχέσεις δεν είναι ποτέ απλές, είπα. Τίποτα δεν είναι μαύρο ή άσπρο. Συχνά η φιλία εμπεριέχει το ερωτικό στοιχείο. Λέω «συχνά» για να μην πω σχεδόν πάντα. Οι Γάλλοι το λένε αυτό *amitié amoureuse*.

Οι δυο κοπέλες κοιτάχτηκαν. Τις ξάφνιασα.

—Μα η φιλία δεν είναι συναίσθημα καθαρά πλατωνικό; ρώτησε η Βάσω διστακτικά.

—Τον όρο «πλατωνικός» τον χρησιμοποιούμε μάλλον αυθαίρετα, υπονοώντας μια σχέση καθαρά εγκεφαλική. Όμως –ας αφήσουμε το πώς το εννοούσαν οι πρόγονοι– η ανθρώπινη φύση έχει ανάγκη τη φυσική επαφή. Το άγγιγμα, για να εκδηλώσει τα αισθήματά της σε μια πληρότητα εύρους. Είναι έτσι ή δεν είναι;

Οι δυο τους ξανακοιτάχτηκαν.

—Δηλαδή, όταν εγώ σ' αγκαλιάζω δείχνω ερωτική προδιάθεση; πέταξε η Κατερίνα συνοφρυωμένη.

—Όχι αναγκαστικά, είναι όμως αυτό ένα απαραίτητο στοιχείο. Και βέβαια είναι ενδιαφέρον να δούμε πώς η φυσική επαφή διαμορφώνεται αλλιώς, ανάλογα αν έχουμε να κάνουμε με σχέσεις ανθρώπων του ίδιου φύλου ή διαφορετικού.

—Α, εδώ διαφωνώ, πετάχτηκε η Κατερίνα. Οι φίλες μεταξύ τους αγκαλιάζονται, φιλιούνται, χαϊδεύονται όλη την ώρα. Θα πούμε ότι αυτό είναι προϊόν ερωτικής επιθυμίας;

—Ίσως όχι, είπα επιφυλακτικά. Όμως, μην ξεχνάμε πως οι γυναίκες έχουν μεγαλύτερη ανάγκη για τρυφερότητα —να δώσουν και να πάρουν— απ' ότι οι άντρες. Και όταν βρίσκονται μεταξύ τους, μη δεσμευόμενες από τον φόβο της παρεξήγησης, αφήνονται πιο ελεύθερες να εκφραστούν.

—Το ερωτικό στοιχείο μπορεί να ενυπάρχει στη φιλία μεταξύ ανθρώπων διαφορετικού φύλου, όμως αυτό δεν είναι απαραίτητα ενσυνείδητο, είπε σκεπτική η Βάσω.

—Οι Γάλλοι δεν πιστεύουν πως η μη ερωτική φιλία μεταξύ αλλοφύλων είναι εφικτή, είπα χαμογελώντας.

—Μας έπρηξες πια με τους Γάλλους!... μουρμούρισε η Κατερίνα.

—Ούτε όταν υπάρχουν ειδικές συνθήκες; ρώτησε η Βάσω. Όταν, ας πούμε, όπως στη δική σας περίπτωση, μεσολαβούν δεσμοί αίματος;

Η Κατερίνα γύρισε να με κοιτάξει και είδα πως περίμενε ν' απαντήσω εγώ.

—Ναι, υποθέτω πως κάτι τέτοιο μπορεί να υπαχθεί στις εξαιρέσεις, είπα μουδιασμένος.

Η Βάσω κατένευσε.

—Άρα η καθαρή φιλία μεταξύ ανδρών και γυναικών είναι εφικτή, συμπέρανε.

Το άφησα ασχολίαστο, όχι όμως και η Κατερίνα.

—Δεν είναι μόνο η συγγένεια, αλλά και οι κοινωνικές συνθήκες, είπε. Εσείς οι δυο, ας πούμε, δεν είσαστε φίλοι;

Απευθυνόταν στη Βάσω που φάνηκε να ξαφνιάζεται.

—Εεεε... ναι, είπε διστακτικά. Κατά κάποιον τρόπο...

—Ορίστε λοιπόν, είπε η Κατερίνα θριαμβευτικά. Άλλη μια περίπτωση που αποκλείει το ερωτικό στοιχείο.

Εγώ πια ν' ανοίξει η γη να με καταπιεί.

Η Βάσω χαμογέλασε.

—Σωστά, είπε. Οπότε η θεωρία του Άρη καταρρίπτεται πανηγυρικά —εκ των πραγμάτων.

—Θαύμα, μουρμούρισα. Ελπίζω να νιώθετε δικαιωμένες και οι δυο σας.

Οι δυο κοπέλες αντάλλαξαν θερμή χειραψία, ενώ στα όμορφα πρόσωπά τους ζωγραφιζόταν ένα πλατύ, θριαμβευτικό χαμόγελο.

* * *

Στο δρόμο του γυρισμού η Κατερίνα είχε διαβολεμένο κέφι.

—Καλά, είπε. Αυτή τη βραδιά δεν θα την ξεχάσω ποτέ. Η δικιά σου κόντεψε να πάθει συμφόρηση.

—Που βγήκαμε ζευγαράκι, εννοείς; γέλασα.

—Μα δεν την είδες πώς πήγε μετά να το τουμπάρει με την επιδέξια διδαχή περί φιλίας;

—Έμεινα με την εντύπωση πως συμφωνήσατε οι δυο σας επ' αυτού...

—Μα τι να 'κανα; Να την εκθέσω; Δεν πάει...

—Α, δηλαδή συμφωνείς με τους Γάλλους; την πείραξα.

—Βρε, μανία με τους Γάλλους απόψε! φώναξε. Άστους

κάτω μωρέ τους Γάλλους! Καλά, δεν κατάλαβες τη μηχανή;
Πώς πήγε να μ' αδειάσει;

—Για να είμαι ειλικρινής, όχι.

—Ώρες-ώρες απελπίζομαι με την αφέλειά σου, βρε παιδί μου! Είδε η γχιόσα να σου έχω κάνει κανονική κατοχή και πήγε να μ' επαναφέρει στην τάξη μ' αυτά τα σάπια για «τα εμπόδια» και «τις συγγένειες»... μην ξεράσω!... Λες και είχαμε καμιά όρεξη να της κλέψουμε το κελεπούρι!

Μ' έπιασαν τα γέλια.

—Μα τον θεό, δεν σε καταλαβαίνω, είπα. Εσένα σε τι σε χαλάει αυτό;

—Σε τι με χαλάει; Ε, δεν σ' έχω για πέταμα να σε δω να πέφτεις σε μια κατάσταση σαν αυτήν εδώ, χωρίς σήμερα και χωρίς αύριο, έτσι, από ένα καπρίτσιο της στιγμής. Για να μην πω καμιά βαριά κουβέντα. Δεν τους άκουσες;... Στέφανα το Πάσχα.

Κούνησα το κεφάλι μου.

—Δίχιο, είπα. Και μιας και το 'φερε η κουβέντα... Εμείς, πότε με το καλό;...

Ξεκαρδίστηκε στα γέλια κι αρπάζοντας με από το χέρι με παρέσυρε να τρέξουμε μέσα στη νυχτωμένη πόλη.

* * *

Την επομένη, Σάββατο, δεν πήγα στο καφενείο, γιατί τα Σαββατοκύριακα, σαν από κοινή συμφωνία, απείχαμε. Περίμενα όμως πώς και πώς να 'ρθει η Δευτέρα για να 'χω τη δική της άποψη για την αξέχαστη βραδιά.

Εκείνο που δεν περίμενα ποτέ ήταν να τη δω στο διάλειμμα να κουβεντιάζει με την Κατερίνα και να γελάνε σαν τις παλιές φιλενάδες. Τα πράγματα έτρεχαν κι απ' ότι φαίνεται με ξεπερνούσαν.

Το απόγευμα της Δευτέρας η Βάσω δεν ήρθε στο καφενείο. Ούτε την Τρίτη φάνηκε. Άρχισαν να με ζώνουν τα φί-

δια. Μέχρι εδώ ήταν η περίφημη φιλία μας λοιπόν; Εξα-
τμίστηκε κι αυτή σαν σαπουνόφουσκα τη βραδιά του κατα-
ραμένου δείπνου; Μήπως υπήρξε παρέμβαση του αρραβω-
νιάρη; –αλλά αυτός πού να ξέρει για τις κρυφές μας
συναντήσεις; Μήπως η Κατερίνα είπε ή έκανε κάτι; Αλλά
τι; Μήπως τελικά δόθηκε στη Βάσω η ευκαιρία να διαπι-
στώσει, βλέποντάς με ανάμεσα στους φίλους της, πόσο πα-
ράταιρη και άκυρη –ίσως κι επικίνδυνη– ήταν αυτή η συνα-
ναστροφή μ’ ένα πιτσιρίκι σαν εμένα; Ίσως γι’ αυτό να με
κάλεσε κιόλας, δεν αποκλείεται. Για να δει με τα ίδια της τα
μάτια πόσο μεγάλο ήταν το κοντράστ ανάμεσα στον πραγ-
ματικό κόσμο –τον δικό της– και τον άλλο, τον ιδεατό –τον
δικό μας. Ναι, όσο το σκεφτόμουν τόσο μου φαινόταν να εί-
ναι η πιθανότερη εξήγηση.

Το πρόβλημα ήταν βέβαια πως δεν γινόταν να την
πλησιάσω στο σχολείο και να τη ρωτήσω. Τι να τη ρώταγα
στο κάτω-κάτω; «Γιατί δεν έρχεσαι πια τα βράδια στα κρυ-
φά μας ραντεβού;» Μα δεν ήταν καν κάτι το συμφωνημένο.
Απλά «τύχαινε». Κι αν είχε γίνει συνήθεια, ε, οι συνήθειες,
όπως γίνονται ξεγίνονται.

Ούτε στην Κατερίνα τολμούσα φυσικά να μιλήσω γι’
αυτό. Θα μ’ έπαιρνε στο φιλό.

Την Τετάρτη η θέση της στο γνωστό τραπεζάκι πα-
ρέμεινε άδεια. Οι σερβιτόρες είχαν αρχίσει τώρα να μου ρί-
χνουν βλέμματα γεμάτα συμπόνοια. Ποιος ξέρει πόσες
τέτοιες ιστορίες με άδοξο τέλος είχαν αντικρίσει τα μάτια
τους;

Υποσχέθηκα στον εαυτό μου πως θα ’κανα μια ακόμη
προσπάθεια. Αν δεν ερχόταν και την επομένη δεν θα ξανα-
πατούσα το πόδι μου εκεί. Και ήταν κρίμα, γιατί είχα συ-
νηθίσει την ατμόσφαιρα του καφενείου των απομάχων.

Και πάλι δεν ήρθε. Εντάξει... μήνυμα ελήφθη... Μια
ακόμη μέρα έμενε για να τελειώσει η εβδομάδα, μετά δεν
υπήρχε περίπτωση... Βέβαια είχα πει πως αυτή θα ήταν η

τελευταία φορά, αλλά μια μέρα ακόμη τι ψυχή έχει; Έτσι κι αλλιώς μήπως είχα τίποτα καλύτερο να κάνω;

* * *

Τελευταία και φαρμακερή. Και ναι... αυτή ήταν, επιτέλους, η καλή!

Ήρθε και κάθισε απέναντί μου χαμογελαστή, τα μάγουλα αναφκοκκινισμένα από το κρύο, σαν να μην είχαν μεσολαβήσει όλες αυτές οι μέρες της απουσίας.

—Να 'μαι κι εγώ πάλι! είπε. Τι καλά που σε βρίσκω εδώ!

Η πανευτυχής σερβιτόρα μας έφερε έναν ιδιαίτερα περιποιημένο καφέ και μου 'κλεισε το μάτι με συνενοχή: «Είδες που η επιμονή τελικά αμείβεται; Να την, ήρθε και πάλι!»

—Δεν τα κατάφερα να ξεμπλέξω αυτή τη βδομάδα, απολογήθηκε η Βάσω. Πολύ φορτωμένη με δουλειά, κοινωνικές υποχρεώσεις, ξέρεις... Μόλις σήμερα μπόρεσα να ελευθερωθώ για λίγο...

—Κάλλιο αργά παρά ποτέ, είπα χαμογελώντας.

—Ναι... Εσύ τι κάνεις; Μέρες έχουμε να τα πούμε...

—Τα συνηθισμένα, είπα. Ξέρεις... σχολείο... διάβασμα... πάλι σχολείο... αυτά.

Γέλασε.

Μιλήσαμε για λίγη ώρα για πράγματα τετριμμένα κι ανώδυνα... Ξαφνικά μου το πέταξε.

—Ξέρεις... Μου έλειψαν αυτά τα βράδια μας εδώ, είπε. Οι κουβέντες μας για όλα και για τίποτα... η συντροφιά σου...

—Κι εμένα, είπα νιώθοντας το στομάχι μου να δένεται κόμπος γιατί διαισθανόμουν πού πήγαινε το πράγμα.

Άπλωσε το χέρι της και άγγιξε το δικό μου.

—Όμως...

—Όμως, όλα τα ωραία πράγματα σ' αυτή τη ζωή έχουν τέλος, τη βοήθησα.

Μου έριξε ένα φευγαλέο βλέμμα και χαμήλωσε τα μάτια της.

—Και πάλι το κάνεις, είπε. Διαβάζεις το μυαλό μου.

Πάσχισα να χαμογελάσω. Τα δάχτυλά της χαϊδεύαν τα δικά μου.

—Δεν πειράζει, της είπα. «Θα έχουμε πάντα το Παρίσι».

Με κοίταξε απορημένη.

—«Casablanca», εξήγησα.

—Ναι, βέβαια..., χαμογέλασε αχνά. Το 'χουμε κουβεντιάσει τόσες φορές...

Της πήρα το χέρι στο δικό μου και το 'σφιξα τρυφερά.

—Καταλαβαίνω, ψιθύρισα. Αλήθεια καταλαβαίνω... Δεν χρειάζεται να πεις τίποτα.

Με κοίταξε και σαν να μου φάνηκε πως τα μάτια της ήταν λίγο θολωμένα.

—Είχα δίκιο τελικά, είπε. Είσαι ένας τελείως ξεχωριστός άνθρωπος. Τελείως...

—Έχω να σε ρωτήσω κάτι, είπα μαλακά. Σε παρακαλώ προσπάθησε να μου πεις ψέματα... Αν τα πράγματα ήταν διαφορετικά, αυτό που έχουμε... που είχαμε... θα έπαιρνε διαφορετικό δρόμο;

Με κοίταξε μ' ένα βλέμμα γεμάτο τρυφερότητα.

—Δεν χρειάζεται να πω ψέματα, είπε. Κατάλαβες;

Κούνησα το κεφάλι μου και κοίταξα αλλού, γιατί δεν εμπιστευόμουν την ικανότητα του εαυτού μου να διαχειριστεί τα συναισθήματά μου τη στιγμή εκείνη. Ένα ζευγάρι περνούσε έξω αγκαλιασμένο κάτω από την ίδια ομπρέλα.

Ένωσα όλο με μιας τελείως άδειος. Κι απόμακρος. Η μόνη μου επαφή με τον κόσμο τούτο ήταν το άγγιγμα του χεριού της στο δικό μου.

Το ζευγαράκι είχε σταματήσει στη μέση του δρόμου κι αντάλλαξε γελαστά φιλιά.

—Τι σκέφτεσαι;

Η φωνή της μ' έφερε πίσω.

—Το αύριο, είπα αυθόρμητα. Πώς θα είναι...

—Είμαι σίγουρη πως θα είναι θαυμάσιο, γιατί το αξίζεις, είπε με θέρμη. Αρκεί βέβαια...

Κόμπιασε.

—Αρκεί τι;

—Αρκεί να μην μπερδέψεις όνειρο με πραγματικότητα, είπε. Κάτι που έχεις την τάση να κάνεις συχνά.

—Είναι αυτό κακό; ρώτησα.

Χαμογέλασε.

—Είναι μερικά όνειρα που, απλά, δεν γίνεται να βγουν, Άρη μου, είπε. Και τότε, αν επιμείνουμε σ' αυτά, γίνονται καταστροφικά.

—Και με βλέπεις να οδεύω κατά χει..., χαμογέλασα.

Δίστασε. Μετά με κοίταξε κατευθείαν στα μάτια και μου 'σφιξε το χέρι.

—Οι ξεχωριστοί άνθρωποι κάνουν ξεχωριστά όνειρα, είπε μαλακά. Όμως, σ' αυτό το δικό σου, αυτό που κουβαλούσες μαζί σου από πάντα, είσαι μόνος. Δεν γίνεται να 'ναι αλλιώς. Είναι άδικο, ναι, αλλά είναι έτσι. Άστο να φύγει, Άρη... Άστο...

Κούνησα το κεφάλι μου πέρα-δώθε.

—Δεν μπορώ, ψιθύρισα. Μακάρι να μπορούσα, αλλά δεν μπορώ. Αν το αφήσω η ζωή δεν έχει πια κανένα νόημα.

Ούτε η πριν, ούτε η τωρινή, ούτε η μετά. Δεν έχω τίποτ' άλλο βλέπεις.

—Αχ, Άρη!

Είχε πάρει μια έκφραση υπέρτατης συμπόνοιας. Ήξερα πως καταλάβαινε πως αυτά δεν ήταν απλά λόγια του αέρα ενός εφήβου που ήταν μπερδεμένος. Και ήξερα πως από το μυαλό της περνούσε η φευγαλέα υποψία πως ίσως... αν τα πράγματα ήταν αλλιώς... ίσως τη μοναδική μου ελπίδα απόδρασης απ' αυτή τη φυλακή να την κρατούσε εκείνη στα χέρια της.

—Όχι, είπα. Ούτε αυτό δεν είναι σίγουρο. Ίσως να λειτουργούσε, ίσως όχι. Όμως δεν είναι σίγουρο.

Με κοίταξε αποσβολωμένη.

—Μα, πώς το κάνεις αυτό; ψιθύρισε. Κατάλαβες τι σκεφτόμουν;

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά.

—Μια ακραία κατάσταση αντιμετωπίζεται με μια άλλη ακραία κατάσταση, που όμως ίσως φαίνεται σε πρώτη ματιά πιο εφικτή, είπα. Όπως και να 'χει όμως το πράγμα αντικαθιστούμε ένα πρόβλημα μ' ένα άλλο.

Με κοίταξε για λίγο σιωπηλή.

—Εκείνη το ξέρει; ρώτησε τέλος χαμηλόφωνα.

—Όχι, είπα. Κι ούτε πρόκειται βέβαια.

Κούνησε το κεφάλι της πέρα-δώθε πολλές φορές.

—Το ξέρει, είπε μαλακά. Είμαι σίγουρη πως το ξέρει. Κι αυτό κάνει τα πράγματα πιο δύσκολα.

Έστρεψε τα μάτια της στο δρόμο. Το ζευγαράκι είχε φύγει.

—Τι κρίμα, θεέ μου! Ψιθύρισε. Τι κρίμα!...

Στο δρόμο για το σπίτι της κρατιόμασταν και πάλι από

το χέρι. Ήξερα πως όταν της το αφήνα αυτή θα ήταν η τελευταία φορά.

Δεν μιλήσαμε ώσπου να φτάσουμε έξω από την πόρτα της. Εξακολουθούσε να φιλοβρέχει. Το τέλειο σκηνικό για χωρισμούς και συναντήσεις.

Με κοίταξε μ' ένα βλέμμα ακαθόριστο.

Φιληθήκαμε. Για πρώτη και τελευταία φορά στα χείλη. Τρυφερά... με αγάπη...

Μετά έφυγε.

6) Ασθενής και Οδοιπόρος...

Aν η Κατερίνα είχε καταλάβει κάτι σχετικά με τη Βάσω δεν είπε κουβέντα. Κι αυτό είναι περίεργο, γιατί, φυσιολογικά, δεν θ' άφηνε την ευκαιρία να με πειράξει. Ακόμα πιο περίεργο είναι το ότι την είδα κάνα-δυο φορές να μένει πίσω στο διάλειμμα για να μιλήσει με τη δασκάλα –σαν να είχαν πλησιάσει οι δυο τους από την αξέχαστη βραδιά του δείπνου. Τι έλεγαν; Θα 'δινα δέκα χρόνια από την έτσι κι αλλιώς άχρηστη ζωή μου για να μάθω, αλλά ήξερα πως αυτό δεν θα γινόταν ποτέ. Ίσως αν ρωτούσα... Αλλά καλύτερα να πέθαινα.

Και πάλι, εντελώς μόνος, έβαλα το κεφάλι κάτω και προσπάθησα να συγκεντρωθώ στα μαθήματα –που βέβαια δεν παρουσίαζαν κανένα ενδιαφέρον– και στα διαβάσματα μου, που ήταν κι αυτά υποκατάστατα ζωής.

Δεν έβγαινα πια καθόλου. Ούτε κουβέντα για το καφε-νείο των απομάχων βέβαια, ούτε καν για μια βόλτα εκεί γύρω. Καμιά φορά, στη χάση και στη φέξη, ερχόταν η Κατερίνα να με δει, αλλά και πάλι επί τροχάδην, μιας κι εκείνη δεν είχε λόγους να παραιτηθεί απ' τη ζωή τόσο νωρίς, κάθε άλλο.

Και ήταν και τα Χριστούγεννα που έρχονταν, σαν καταιγίδα.

Λένε πως στις γιορτές οι αυτοκτονίες των μοναχικών ανθρώπων χτυπάνε κόκκινο. Το πιστεύω.

Η μάνα μου και η θεία Ειρήνη βρίσκονταν και πάλι στο στοιχείο τους, όπως κάθε χρονιά. Κουλουράκια, γλυκά, μαγειρέματα, γέλια και ευθυμία. Τα σπίτια ορθάνοιχτα να υποδεχτούν το σόϊ και –κυρίως– τα «ξενιτεμένα παιδιά» που επέστρεφα. Άλλη μια προοπτική που μου πάγωνε το αίμα.

Τα αδέρφια της Κατερίνας ήταν μεγαλύτερα από μας. Ο Κώστας, εικοσιτριών ετών, τελείωνε μηχανικός στη Θεσσαλονίκη και η Χριστίνα, εικοσιενός, σπούδαζε τοπογράφος στη Φλωρεντία. Μια χαρά παιδιά και τα δυο, με άφογη συμπεριφορά απέναντί μου, αλλά μέχρι εδώ. Συγγενείς, όχι φίλοι. Κανένα δέσιμο και κανενός είδους σύγκλιση χαρακτήρων. Γιατί έτρεμα τη στιγμή που τ' αδέρφια θα βρίσκονταν όλα μαζί; Μα γιατί τότε διαπίστωνα πως η σχέση που είχα με την Κατερίνα ήταν τόσο εύθραυστη κι επιφανειακή. Οι τρεις τους μαζί –εγώ απέναντι. Δεν θυμάμαι ούτε μια φορά την Κατερίνα να παίρνει το μέρος μου όταν προέκυπτε κάποια διαφωνία (με τ' αδέρφια της) –ακριβώς το αντίθετο. Και τότε, και δίχιο να 'χα, που ήταν συχνά η περίπτωση, το έχανα γιατί μ' έπιανε μια μαύρη απελπισία και δεν μ' ένοιαζε πια να υποστηρίξω τη θέση μου –ακόμα κι αν δεν μπέρδευα τα λόγια μου. Με τον καιρό είχα μάθει να κρατάω το στόμα μου κλειστό, ένα σπορ στο οποίο τελευταία θα μπορούσα άνετα να διεκδικήσω το πρωτάθλημα.

Η πρώτη επαφή με τους νεοφερμένους δεν προμήνυε τίποτα καλό για τη συνέχεια. Ο μεν Κώστας με ρώτησε αν έμαθα επιτέλους μπιλιάρδο και πώς τα πήγαινα με τις γχομενίτσες, ενώ η Χριστίνα ήθελε να μάθει πληροφορίες για «το αγόρι της μικρής».

Τραβήχτηκα λοιπόν ακόμα πιο στην άκρη και περίμενα στωικά, φορώντας την καλύτερή μου προσωπίδα, να περάσει κι αυτό μαζί με τα άλλα δεινά.

Ένα προεόρτιο αυτών που έμελλε ν' ακολουθήσουν το

γεύτηκα ένα απόγευμα που τύχαμε να βρεθούμε οι τέσσερις μας «νεολαίοι» –στης Κατερίνας.

Ο Κώστας, που ήταν φυσικά εξπέρ σε όλα, έφερε την κουβέντα στο μπάσκετ. Δεν είχε παίξει βέβαια ποτέ, ήταν όμως αυθεντία!

—Πώς πάει η ομάδα (του σχολείου μας εννοούσε) φέτος; με ρώτησε. Αποκλειστήκαμε ή ακόμα;

—Έχουμε μια μικρή πιθανότητα, είπα επιφυλακτικά.

Ο Κώστας κούνησε το κεφάλι του δύσπιστα.

—Μπα... Με ποιον παίζετε μετά; ρώτησε.

—Με την Ευαγγελική Σχολή.

—Θα σας πάρουν τα σώβρακα, δήλωσε ο ξάδερφος. Τι λέμε τώρα; Όλοι τους εκεί μέσα παίζουν στον Πανιώνιο. Δεν υπάρχει περίπτωση!...

—Κερδίσαμε το Κολέγιο..., αποτόλμησα δειλά.

—Τους φλούφληδες! Σιγά τα ωά! Μια φορά κι έναν καιρό είχε ομάδα το Κολέγιο. Τώρα είναι ρετάλια.

Δεν είπα τίποτα.

—Παίζεις κι εσύ, ρε ξάδερφε; ρώτησε ο Κώστας (σίγουρα όχι για καλό).

—Καμιά φορά...

—Παγκίτης, ε; γέλασε ο ξερόλας. Εντάξει, από το τίποτα καλό κι αυτό.

Τελείως αναπάντεχα επενέβη η Κατερίνα.

—Ο Άρης είναι πάρα πολύ καλός, είπε. Μη σου πω ο καλύτερος.

Ο Κώστας την κοίταξε κατάπληκτος. Μετά εμένα.

—Έλα, ρε!... είπε. Πλάκα μου κάνετε; Πού έμαθε μπάσκετ ο Αρούλης;

—Κι όμως..., είπε η Κατερίνα.
Του Κώστα δεν του άρεσε αυτό.
—Και τι θέση παίζεις, ρε ξάδερφε; ρώτησε.
—Όπου χρειάζεται, είπα επιφυλακτικά.
Ο ξάδερφος έβαλε τα γέλια.
—Σιγά, ρε πολυσύνθετε! είπε. Σιγά! Τι κάνεις δηλαδή;
Πες μας ότι καρφώνεις κιόλας!...
Είχα αρχίσει να τα παίρνουν.
—Γι' αυτή τη δουλειά υπάρχουν τα ντερέκια, είπα.
Εμένα μ' έχουν για τα δύσκολα.
Τον είδα να κλείνει το μάτι στις αδερφές του.
—Μπα!... είπε. Σαν να λέμε;...
—Να βάζω καλάθια για παράδειγμα, είπα. Όταν
χρειάζεται.
Ο Κώστας ξεκαρδίστηκε στα γέλια.
—Μπράβο, ρε μεγάλε, αναφώνησε. Έτσι σε θέλω! Και
δε μου λες... βαράμε και τρίποντα άμα λάχει;
—Άμα λάχει...
—Και τι average έχουμε στα τρίποντα, άμα λάχει;
—Οχτώ στα δώδεκα, τσίμπησα εγώ (τελείως κουτά)
πριν προλάβω να συγκρατηθώ.
Ο Κώστα μόνο που δεν κυλιόταν κάτω.
—Σιγά, ρε τεράστιε!... φώναξε. Ποιος είσαι; Ο Γιαν-
νάκης, ο Σούμποτιτς για ο Χριστοδούλου;
Η Χριστίνα χαχάνιζε απροκάλυπτα, ενώ η Κατερίνα
γέλαγε και κείνη —έστω πιο σεμνά.
Δεν είπα κουβέντα.
Για το υπόλοιπο τέταρτο ο άμπαλος, πλην εξπέρ, ξάδερ-

φος βάλθηκε να μου εξηγεί με κάθε λεπτομέρεια γιατί δεν ήταν δυνατόν εγώ να έχω average οχτώ στα δώδεκα.

—Θα σε είχαν πάρει στη Ρεάλ αλλιώς, κατέληξε με πατριική κατανόηση.

Κι αυτή τη φορά η Κατερίνα —που απ’ όλους ήταν η μόνη που με είχε δει να παίζω και ήξερε— δεν είπε κουβέντα.

Πόσο χειρότερα θα μπορούσαν να γίνουν τα πράγματα; Πολύ χειρότερα, όπως αποδείχτηκε. Πάρα πολύ χειρότερα. Παραμονή Χριστουγέννων βρέθηκα να στολίζω το δέντρο με τη Χριστίνα. Οι υπόλοιποι, άφαντοι —όχι τυχαία, το είχε κανονίσει.

—Δε μου λες, εσύ που ξέρεις πρόσωπα και πράγματα..., μου πετάει σε μια στιγμή. Τι μέρος του λόγου είναι αυτός ο Μανώλης;

Τι μέρος του λόγου ο ξανθομπάμπουρας!

Προσπάθησα να ελιχθώ.

—Δεν έχω ιδέα, είπα διπλωματικά. Τον ξέρω ελάχιστα.

—Τι, δεν κάνετε παρέα με την Κατερίνα κι έτσι; απόρησε η ξαδέρφη.

—Όχι ιδιαίτερα...

—Δεν τον πας ή δεν σε πάει;

—Τίποτα από τα δύο... Απλά, δεν τυχαίνει...

—Α!

Μου ’ριξε ένα λοξό βλέμμα.

—Το ξέρεις βέβαια πως τη βλέπουν σοβαρά την ιστορία, μου πετάει ξαφνικά.

Σήκωσα τα χέρια ψηλά σε μια αόριστη κίνηση που θα μπορούσε να ερμηνευθεί ποικιλοτρόπως.

—Γι’ αυτό ρωτάω, συνέχισε η Χριστίνα. Μαθαίνω πως

ο πατέρας του είναι πολύ ματσό. Μεγαλοεργολάβος, ε; Τον φουσάει τον παρά.

—Δεν έχω ιδέα.

Η Χριστίνα κούνησε το κεφάλι της σκεφτική.

—Ναι, μονολόγησε. Μεγάλη τύχη για τη μικρή, αν κάτσει. Μεγάλη τύχη!

Αλίμονο!... Τεράστια!

—Πες της κι εσύ κάτι, που σ' ακούει, με προέτρεψε η ξαδέρφη. Δεν υπάρχει λόγος να ταλαιπωρείται κι αυτή με σπουδές κι αηδίες όταν υπάρχει μια τέτοια περίπτωση.

Ήχι, αυτά τα Χριστούγεννα δεν άρχιζαν καθόλου καλά.

Το ίδιο βράδυ, η Κατερίνα κι εγώ –χωριστά εννοείται– ήμασταν καλεσμένοι στο πάρτυ που έδινε ποιος; Η Μυρτώ!

Όλο και καλύτερα... Όλο και καλύτερα!

Θα μπορούσα βέβαια να μην πάω. Αλλά η εναλλακτική λύση ποια θα 'ταν; Η εορταστική θαλπωρή των σπιτιών μας παρέα με τα... ξαδέφια;!

Πήγα. Σόλο, σαν τον ψώριαρο.

Ευτυχώς δεν με πήρε είδηση κανείς κι έτσι μπόρεσα να βρω μια απόμερη γωνιά και ν' αράξω. Όπως την τελευταία φορά, επί μαστρο-Μάχη. Μόνο που τότε τουλάχιστον η εξέλιξη ήταν διαφορετική –κι αξιομνημόνευτη.

Με την αίσθηση της ασφάλειας που αποκτά ο αόρατος άνθρωπος και νανουρισμένος από μουσική και φωνές άρχισα σιγά-σιγά να ξεσέρνω και ν' απομακρύνομαι. Οι ήχοι πρώτα... έγιναν πιο μουντοί, πιο υπόκωφοι, για να μεταλλαχθούν σύντομα σ' ένα τελείως διαφορετικό, ονειρικό είδος. Μετά οι φόρμες των αντικειμένων... οι μυρωδιές... το φως... Πήρα να ξεσέρνω, σχεδόν συνειδητά –κι αυτό ήταν το περίεργο– στον χώρο και τον χρόνο, ώσπου, σαν τον ταξιδιώτη που πλησιάζει στον προορισμό του, ένα αίσθημα ευφορίας άρχισε να με πλημμυρίζει.

Στην τάξη πάλι... πίσω στις πρώτες μέρες... στο τελευταίο θρανίο... η Μυρτώ. Ένιωθα κουρασμένος... παράλυτος από κούραση, αλλά την κούραση αυτή την ευχάριστη, που νιώθουμε πριν αφεθούμε να βουλιάξουμε στην ευεργετική λησμονιά του ύπνου... Δυο λεπτά μπράτσα γύρω στους ώμους μου... ένα γνωστό, διακριτικό κοριτσίστικο άρωμα... Το κεφάλι μου γεμμένο στον ώμο της... Μα θα μας πάρουν είδηση! Τι κάνουμε!... Ευτυχώς, κανείς στην τάξη δεν μας προσέχει. Το χάδι της Μυρτώς στο πρόσωπό μου... Ένα απαλό φιλί... η ανάσα της στο μάγουλό μου... ο ψίθυρος της βελούδινης φωνής...

—Κοιμάσαι;

Καθόταν πάνω σ' ένα χαμηλό τραπεζάκι δίπλα μου και μου χαμογελούσε. Καταντράπηκα, λες και προβάλλονταν τα όνειρά μου στον τοίχο απέναντι, για όλους να τα χαζέψουν.

—Όχι βέβαια, μουρμούρισα παραζαλισμένος. Απολάμβανα τη μουσική.

Άπλωσε το χέρι της και παραμέρισε μια φράντζα που μου έπεφτε στα μάτια. Είχε τρυφερότητα αυτή η απλή κίνηση.

—Αχ, Άρη! Δεν θα μάθεις ποτέ να λες ψέματα πειστικά, είπε χαμογελώντας.

Ήταν όσο όμορφη τη θυμόμουν. Και το ίδιο γλυκιά. Μου ήρθε να βάλω τις φωνές από απελπισία. Συγκρατήθηκα.

—Τι όμορφη που είσαι απόψε, Μυρτώ! είπα.

—Ευχαριστώ. Μου έλειψαν τα κοπλιμέντα σου, απάντησε χαμογελώντας.

Κοίταξα ολόγυρα. Ήμουν πολύ καλά κρυμμένος. Πώς με ανακάλυψε;

Γέλασε διαβάζοντας τις σχέψεις μου.

—Είναι απλό, είπε. Σκέφτηκα «ποια είναι η πιο καλή κρυψώνα σ' ολόκληρο το σπίτι;» και νά που σε βρήκα.

Αναγκάστηκα να χαμογελάσω.

—Δεν κρυβόμουν, διαμαρτυρήθηκα χαλαρά.

—Όπως την άλλη φορά;

Μ' έπιασαν τα γέλια.

—Καλά, μανδαμίτσα, δεν παίζεσαι! φώναξα μιμούμενος τον μαστρο-Μάκη.

Γέλασε μαζί μου.

—Good old times, είπε.

—Ναι...

—Μου έλειψες, είπε αυθόρμητα.

—Κι εσύ...

Κοιταχτήκαμε... μου χαμογέλασε.

—Να σου φέρω κάτι να πεις; ρώτησε.

—Όχι, ευχαριστώ... Έχω ένα περίεργο κεφάλι απόψε.

—Δεν νιώθεις καλά; ξεκίνησε να λέει. Άσε, ξέρω... «μια χαρά» θα μου πεις.

—Διαβάζεις βουλωμένο γράμμα!

Με κοίταξε κάμποσο μ' ένα βλέμμα όπου διέκρινα μια υποψία ανησυχίας, ανακατεμένη με τρυφερότητα —ένα βλέμμα ζεστό. Σηκώθηκε.

—Πάντως, είμαι πάντα φίλη σου, είπε. Να το ξέρεις.

—Το ξέρω, Μυρτώ...

Μου χάρισε ένα τελευταίο χαμόγελο και κίνησε να φύγει. Τη σταμάτησα.

—Μυρτώ...

Στράφηκε.

—Αν τα πράγματα ήταν αλλιώς..., ξεκίνησα να λέω και κώλωσα.

—Αν θα 'μασταν μαζί; με βοήθησε.

Έρθε να ξανακαθίσει και πήρε το χέρι μου στο δικό της.

—Θα ήμασταν, Άρη; ρώτησε μαλακά. Όχι, δεν θα ήμασταν και ξέρεις το γιατί όπως το ξέρω κι εγώ. Θα μου ήταν αδύνατο να σε μοιράζομαι μ' ένα... φάντασμα. Γιατί πώς να ανταγωνιστείς κάτι που υπάρχει μόνο στο μυαλό του άλλου;

Δίστασε για μια στιγμή.

—Ακόμα κι όταν έχει όνομα και φόρμα ανθρώπινη, συμπλήρωσε.

Μου χαϊδεψε το μάγουλο και σηκώθηκε.

—Θυμήσου αυτό που σου είπα πριν, είπε. Είμαι πάντα φίλη σου. Μίλα μου.

Και πήγε να φροντίσει τους καλεσμένους της.

Κατάφερα να παραμείνω αόρατος για το υπόλοιπο της βραδιάς. Κατά τα μεσάνυχτα ξεγλίστρησα αθέατος στον δρόμο.

Στο σπίτι βρήκα τον παντογνώστη ξάδερφο να επιθεωρεί τη βιβλιοθήκη μου.

—Πώς πήγε, μεγάλε; μου πέταξε. Βγάλαμε κανένα γχομενάκι στο πάρτυ;

—Μπα, όλες καπαρωμένες, χαμογέλασα.

—Κι εκεί κωλώνεις εσύ; γέλασε ο περπατημένος με ανωτερότητα. Οι άλλοι παιδεύονται να τις βγάλουν, εμείς τις αρπάζουμε —έτοιμες και ρονταρισμένες. Εγώ θα στα λέω όλα;

Τι να 'λεγα;

Μου έδειξε τα βιβλία.

—Διαβάζεις βλέπω...

—Το κατά δύναμη...

—Παλιατζούρες όμως. Σγκουριασμένα πράγματα. Ο κόσμος όμως πάει μπροστά, ξάδερφεεεε! Ουμπέρτο Έχο έχεις διαβάσει;

—Όχι, ομολόγησα.

—Να διαβάσεις, με συμβούλεψε. Είναι όλα τα λεφτά.

Μετά, χωρίς να τον ρωτήσω, άρχισε να μου μιλάει για τις περιπέτειες του στη «συμπρωτεύουσα». Εκεί να δεις μεγαλεία! Καθόμουν κι έκανα πως τον ακούω κατανυκτικά ενώ το μυαλό μου ταξίδευε.

Αυτό το «φάντασμα» που μου είχε πετάξει η Μυρτώ ερχόταν και ξαναερχόταν. Ο δεύτερος άνθρωπος, μετά τη Βάσω, που —με άλλον τρόπο— με προειδοποιούσε. Μα τόσο διάφανος ήμουν πια;

—Τι σου 'λεγε η Μυρτώ; έσκασε η γνώριμη φωνή δίπλα μου και κόντεψα να μείνω στον τόπο.

—Με είδες να μιλάω με τη Μυρτώ;!!! κατάφερα να πω.

Γέλασε.

—Αμ, τι νομίζεις; είπε. Ξεφεύγει τίποτα της Κατερίνας; Άντε, λέγε... τι σου 'λεγε πίτσι-πίτσι;

—Να αποφεύγω τις κουτσομπόλες, απάντησα.

—Τώρα τι καταλαβαίνεις; Να σου αστράψω ένα φούσκο;

Ήρθε να πέσει δίπλα μου στον καναπέ. Ενστικτωδώς μαζεύτηκα. Δεν ξέρω αν το πρόσεξε —μάλλον όχι.

—Μεγάλη βλακεία που χάσαμε τέτοιο κορίτσι μέσα από τα χέρια μας, είπε αναστενάζοντας. Αλλά μέχρι να πάρεις μπρος εσύ!...

—Είμαι λίγο αργός, ε;

—Μόνο αργός; Μούχλα κανονική. Πάντως εγώ λέω ότι σε πάει ακόμη.

—Με πάει σαν φίλο, είπα.

—Σου το 'πε η ίδια;

—Ναι.

Η Κατερίνα έκανε ένα μορφασμό.

—Άμα μιλάει η γυναίκα για φίλιες άλλα έχει στο μυαλό της, είπε.

Ξαφνικά σταμάτησε απότομα και κοιταχτήκαμε. Είχαμε σκεφτεί το ίδιο πράγμα. Έβαλε τα γέλια.

—Καλά, άσε την άλλη, είπε. Εκεί υπήρχαν λόγοι ανωτέρας βίας. Δεν γινόταν.

Δεν είπα τίποτα. Με σκούντηξε παρανοώντας τη σιωπή μου.

—Το καταλαβαίνεις αυτό, δεν το καταλαβαίνεις; ρώτησε χαμηλόφωνα, για να μη μας ακούσουν οι άλλοι.

—Δεν καταλαβαίνω Χριστό απ' ότι λες, μουρμούρισα.

Με κοίταξε ερευνητικά.

—Έτσι, ε;

—Έτσι.

—Και τότε γιατί είσαι σαν τρίο καρώ;

—Δεν είμαι σαν τρίο καρώ.

Η Χριστίνα μ' έσωσε από τη συνέχεια, άθελά της.

—Για πες μας πώς ήταν απόψε; ρώτησε την αδερφή της καθίζοντας μαζί μας.

—Α, πολύ ωραία, απάντησε η Κατερίνα.

—Κι ο Μανώλης σου; Σου είπε τίποτα σημαδιακό;

Η Κατερίνα γύρισε και της έριξε μια άγρια ματιά. Η Χριστίνα δεν το κατάλαβε.

—Ε, τι; έκανε. Ο Άρης ξέρει.

Τινάχτηκε μέχρι το νταβάνι.

—Ο Άρης ξέρει;!!!

—Ε, ναι... Τι μυστικό το έχουμε; απόρησε η Χριστίνα.

—Εντάξει, αφού έχουμε τον Άρη εξομολόγο δεν έχουμε να φοβόμαστε τίποτα, φώναξε η Κατερίνα έξαλλη και βγήκε από το δωμάτιο με φούρια.

Η Χριστίνα στράφηκε προς το μέρος μου απορημένη.

—Μα τι είπα; έκανε.

Απάντησα με μια κίνηση «πού να ξέρω;», αλλά ήμουν το ίδιο έκπληκτος μ' εκείνη. Γιατί η Κατερίνα εξοργίστηκε σ' αυτό το βαθμό επειδή «ήξερα» τα του Μανώλη; Φοβόταν άραγε το πείραγμα ή μήπως...

Αχ, αδιόρθωτε ονειροπόλε! Δεν πρόκειται ποτέ να βάλεις μυαλό. Ποτέ!

* * *

Στο υπόλοιπο των διακοπών αγνοήθηκα εντελώς κι αυτό από τη μια μ' ενόχλησε, από την άλλη όμως με βόλεψε. Παραβρέθηκα, σαν καλό παιδί, σε όλες τις μαζώξεις, φροντίζοντας να δίνω όσο το δυνατόν μικρότερο στόχο και να κρατάω το στόμα μου κλειστό, ενώ τον υπόλοιπο καιρό κλεινόμουν στο δωμάτιό μου και διάβαζα ή έκανα πως διάβαζα.

Ο ύπνος μου ήταν χάλια τελευταία. Έχοντας απελευθερωθεί από την καθημερινή ρουτίνα που επέβαλε το σχολείο είχα μπερδέψει τις ώρες της νύχτας με κείνες της ημέρας μπλέχοντας σ' έναν απερίγραπτο αχταρμά. Ποτέ δεν κοιμόμουν βαθιά, αλλά τελευταία αυτό είχε παραγίνει. Το παραιμικό μ' έκανε να τινάζομαι. Τι φοβόμουν; Τι περίμενα;

Όσο για τα όνειρα...

Αυτά κι αν είχαν μπερδευτεί!

Πάντα είχα την ικανότητα «να φεύγω», όταν τα πράγματα δυσκόλευαν ή όταν βρισκόμουν με ανθρώπους που ήθελα να αποφύγω –βλέπε οικογένεια. Άφηνα το μυαλό μου να ξεσέρνει κι όπου μ' έβγαζε... Κανείς –ή σχεδόν κανείς– δεν έπαιρνε χαμπάρι. Όλοι νόμιζαν πως καθόμουν ήσυχος και άκουγα, τη στιγμή που εγώ βρισκόμουν σε άλλο σύμπαν, σε μια διαφορετική πραγματικότητα, που συνήθως κατάφερνα να μαστορέψω όπως μου ταίριαζε. Η Κατερίνα το ήξερε.

Εκείνο που δεν μπορούσε να ξέρει ήταν πως στα τωρινά μου ταξίδια δεν έφευγα πια ποτέ χωρίς εκείνη.

Το άλλο ήταν πως οι ονειροφαντασίες αυτές γίνονταν όλο και πιο ρεαλιστικές. Ζούσα και κινιόμουν πια μέσα σ' αυτή την εναλλακτική πραγματικότητα με μια άνεση ανατριχιαστική. Και φυσικά γινόταν όλο και πιο δύσκολο να πείσω τον εαυτό μου να επιστρέψει. Να επιστρέψω πού; Στην ερημιά και τη μιζέρια;

Ναι, το φάντασμα, που έλεγε η Μυρτώ, δεν παλευόταν. Καλύτερα λοιπόν να μάθω να ζω μαζί του... Εκεί έξω. Μακριά απ' όλα αυτά.

Έφτιαχνα τώρα ολόκληρες ιστορίες. Απίστευτες ιστορίες. Σε μέρη και καταστάσεις που δεν είχα γνωρίσει. Μια ατέλειωτη, ανεξάντλητη κινηματογραφική υπερπαραγωγή, άλλοτε σε ασπρόμαυρο, άλλοτε έγχρωμο σινεμασκόπ σε κείνη την παστέλ γκάμα που έχουν οι αναμνήσεις.

Γιατί να βγω από χει;

Ήταν επικίνδυνο αυτό; Πάρα πολύ, αλλά τότε ακόμη δεν το ήξερα.

Υπήρχε ένα πρόβλημα. Όσο περνούσε ο καιρός η επαφή μου με το «τώρα», το «εδώ», όλο και χαλάρωνε. Όλο και δυσκόλευε η επιστροφή.

Στο σχολείο αυτό είχε αρχίσει να μου δημιουργεί μπελάδες. Όταν συνέβαινε στην τάξη οι δάσκαλοι το απέδιδαν σε έλλειψη συγκέντρωσης στην αρχή, ώσπου σιγά-σιγά άρχισαν να υποπτεύονται άλλα πράγματα, λιγότερο αθώα. Όταν έγινε έρευνα στα πράγματά μου για τρίτη φορά κατάλαβα πως έπρεπε να μαζευτώ. Χρειάστηκε πολύ μεγάλη προσπάθεια, αλλά στο τέλος κάτι κουτσοκατάφερα.

Στο διάλειμμα ανέβαινα και πάλι στην ταράτσα, για να ταξιδέψω με την ησυχία μου. Συχνά περνούσε το διάλειμμα και η επόμενη ώρα πριν ξαναγυρίσω.

Οι βαθμοί –μοιραία– πήραν τον κατήφορο.

Ήταν η Κατερίνα που ανακάλυψε την κρυφώνα στην ταράτσα. Ήρθε να με βρει σε ώρα μαθήματος –που πάλι δεν είχα αντιληφθεί πως άρχισε. Κάθισε δίπλα μου, αλλά δεν την κατάλαβα αμέσως. Έτσι κι αλλιώς μαζί της ήμουν, αλλά αλλού.

Ήταν η φωνή της που μ' έφερε πίσω.

Την κοίταξα σαστισμένος. Νά που η φαντασία μπερδεύοταν με την πραγματικότητα! Αλλά γιατί είχε αυτή την πανικόβλητη έκφραση; Και η φωνή της γιατί είχε αυτό το σπάσιμο;

—Άρη, πες μου αλήθεια... Παίρνεις κάτι;

Τώρα ήμουν και πάλι τελείως εδώ.

—Σαν τι εννοείς; ρώτησα.

—Ντρόγκες... ξέρω κι εγώ τι σκατά; Πες μου...

Την κοίταξα παραξενεμένος. Γιατί όλοι πιστεύουν πως το 'χω ρίξει στις ντρόγκες;

—Όχι βέβαια, είπα.

—Όχι;

—Όχι.

—Τότε;

—Τότε τι;

—Τι συμβαίνει; Πες μου... Φοβάμαι.

—Ταξιδεύω, είπα, σαν να τα εξηγούσε αυτό όλα.

—Πού; ρώτησε με φωνή έτοιμη να σπάσει.

—Παντού, απάντησα κάνοντας μια αόριστη κίνηση. Σε μέρη... στον χρόνο... παντού...

Ξεροκατάπτε και είδα πως τα μάτια της είχαν βουρκώσει.

—Μην ανησυχείς, Κατερίνα μου, είπα παίρνοντας το παγωμένο χέρι της στο δικό μου. Δεν είναι κάτι κακό αυτό... Αντίθετα.

Τράβηξε το χέρι της βίαια.

—Δεν είναι κακό; φώναξε. Μα είσαι τελείως για δέσιμο πια; «Φεύγεις» και πας σαν να 'χεις πάρει ένα κασόνι χάπια και μου λες πως δεν είναι κακό;!

Δεν απάντησα. Από τη δική της οπτική γωνία είχε δικιο. Δεν μπορούσε να ξέρει τι ομορφιά είχαν τα ταξίδια αυτά. Αν το ήξερε θα μ' άφηνε να ξαναφύγω...

—Τι συμβαίνει; ρώτησε ξανά με τα δάκρυα να κυλούν στα μάγουλά της. Τι έπαθες;... Πες μου... Σε παρακαλώ... Θα σε φροντίσω, όπως με φρόντιζες κι εσύ πάντα... Θυμάσαι;

Δεν ήθελα να θυμάμαι. Γιαυτό φεύγω, γλυκιά μου Κατερίνα. Δεν αντέχω να θυμάμαι. Όμως, βέβαια, αυτό δεν μπορώ να σου το πω.

—Δεν έχω τίποτα, είπα μαλακά. Απλά, μου χρειάζεται λίγος χρόνος με τον εαυτό μου. Αυτό είναι όλο.

—Με τον εαυτό σου; φώναξε. Μα είσαι συνέχεια με τον εαυτό σου. Βλέπεις κανέναν άλλο γύρω σου; Πόσον χρόνο πια;

Δεν απάντησα. Μείναμε για λίγο σιωπηλοί. Μετά ακούμπησε πάνω μου.

—Πώς είναι; ρώτησε. Εκεί που πας...

—Υπέροχα, απάντησα. Όπως θα 'πρεπε να 'ναι όλα. Υπέροχα! Ένας κόσμος ιδανικός.

—Δεν μπορείς όμως να βρίσκεσαι εκεί όλη την ώρα...

—Γιατί όχι; απόρησα.

—Γιατί λείπεις απ' αυτόν εδώ, είπε χαμηλόφωνα.

Και πρόσθεσε με μια τρυφερότητα που είχα ξεχάσει πως διέθετε.

—Γιατί μου λείπεις εμένα.

* * *

Το απόγευμα ήρθε στο δωμάτιό μου —μετά από πόσον καιρό; Μπήκε κατευθείαν στο θέμα χωρίς περιστροφές.

—Δεν θέλω να ξαναφοβηθώ έτσι για σένα, είπε σκυθρωπά.

—Μα δεν υπάρχει λόγος, Κατερίνα μου... Αλήθεια.

Με αγνόησε.

—Υποσχέσου το, είπε.

—Τι πράγμα;

—Ότι δεν θα το ξανακάνεις...

Την κοίταξα αμήχανος. Κατέβασε το βλέμμα της.

—Το ξέρω πως φταίω, είπε ξερά, σαν να τα 'χε βάλει με τον εαυτό της. Εκεί που ήμασταν όλη την ώρα μαζί ξαφνικά σ' αφήνω μόνο σου. Πού να φανταστώ...

—Δεν έχει να κάνει με σένα, είπα μαλακά.

Με κοίταξε κατάματα.

—Τότε με ποιον; ρώτησε. Με τη Μυρτώ; Ή με τη Βάσω;

—Με κανέναν, είπα. Έχει να κάνει με μένα και με κανέναν άλλο.

—Να φεύγεις;... Έτσι;

Το άφησα αναπάντητο.

Χαμήλωσε το κεφάλι για να μην δω πως είχε συννεφιάσει.

—Αν πάθεις κάτι θα μου στρίψει, είπε και η φωνή της έσπασε.

Την πήρα στην αγκαλιά μου. Μ' έσπρωξε, με χτύπησε με τις γροθιές της στο στήθος και μετά μ' αγκάλιασε κλαίγοντας.

—Βλάκα! Βλάκα!... Ηλίθιε!... Φυτό!..., έλεγε μέσα από τ' αναφιλητά της.

Την κρατούσα πάλι όπως εκείνη τη νύχτα. Μόνο που τώρα έκλαιγε για μένα.

—Μην το ξανακάνεις, φώναξε. Ακούς; Μην το ξανακάνεις.

—Κατερίνα...

Σήκωσε τα μάτια της και με κοίταξε. Το πρόσωπό της αυλακωνόταν από τα δάκρυα.

—Εκεί που πάω είσαι πάντα μαζί μου, ψιθύρισα.

Είδα τα μάτια της να πλημμυρίζουν πάλι. Τα φίλησα. Κούρνιασε στην αγκαλιά μου.

—Μην ξαναφύγεις, την άκουσα να ψιθυρίζει. Σε χρειάζομαι εδώ.

* * *

Αν είχα μάθει κάτι απ' αυτή την ιστορία ήταν πως θα 'πρεπε να κρατήσω τα ταξίδια μου κάτω από αυστηρό έλεγχο. Ναι, θα ήταν πιο επώδυνο να βρίσκομαι στο «εδώ» των άλλων για περισσότερο χρόνο απ' ότι άντεχα, αλλά

τουλάχιστον θα τους έριχνα στάχτη στα μάτια. Κι έτσι, τις ώρες τις δικές μου θα μπορούσα να τις κάνω τώρα ότι ήθελα.

Η Κατερίνα πανικοβλήθηκε γιατί πίστεψε πως το 'χανα. Πόσο πιο πολύ θα τρόμαζε όμως αν στ' αλήθεια ήξερε τι μου συνέβαινε;

Αυτό δεν έπρεπε να ξανασυμβεί.

Τον χρόνο που μοιραζόμουν με τους άλλους λοιπόν – εδώ. Τον χρόνο τον δικό μου – εκεί.

Μέχρι τότε; Μέχρις ότου δεν χρειαζόταν να ξαναγυρίσω. Γιατί –κι αυτό το ήξερα– θα 'ρχόταν η στιγμή εκείνη που θα 'μενα για πάντα εκεί. Λίγος καιρός χρειαζόταν ακόμα, να μάθω καλά τους τρόπους και τα τερτίπια αυτών των υπέροχων ταξιδιών και μετά...

Ακούγεται αυτό λίγο (πολύ μάλλον) σαν ψυχασθένεια. Ίσως για κείνους, τους πολλούς που δεν έχουν περάσει ποτέ στην «άλλη μεριά».

Η Κατερίνα ερχόταν να με δει πολύ συχνότερα τώρα. Δεν ξέρω αν το 'κανε από τύψεις ή από φόβο μην «ξανακυλήσω» ή επειδή το ήθελε αλήθεια, αλλά δεν είχε σημασία. Ήξερα πράγματα που δεν ήξερε και που ίσως δεν θα μάθαινε ποτέ. Η παρουσία της εδώ ήταν μια μικρή λεπτομέρεια, αφού στον κόσμο μου την είχα πάντα κοντά μου.

Ένα βράδυ ξανάθιξε το θέμα.

—Γιατί κάποιος να νιώθει την ανάγκη «να φύγει»; ρώτησε.

—Ίσως για να βρει κάτι που δεν έχει εδώ, απάντησα.

—Αλλά αν το έχει εδώ; επέμεινε.

—Τότε δεν έχει λόγο να φύγει, παραδέχτηκα.

Με κοίταξε λοξά.

—Μου έχεις πει πως στα «ταξίδια» σου με παίρνεις μαζί σου, υπενθύμισε.

Παρέμεινα σιωπηλός.

—Είναι έτσι ή όχι; ξαναρώτησε εκνευρισμένη.

—Είναι.

—Τότε, αφού μ' έχεις εδώ τι να με κάνεις «εκεί»; αναφώνησε.

—Ίσως σε παίρνω για συντροφιά, είπα διστακτικά.

Δεν την έπειθα.

—Κι εκεί που πήγαινες... τι έψαχνες; επέμεινε.

Δεν απάντησα.

—Τι έψαχνες; ξαναρώτησε.

Σήκωσα τους ώμους μου.

—Δεν ξέρω, είπα.

Με κοίταξε για κάμποσο σκεφτική.

—Ξέρεις, είπε τέλος. Αλλά δεν θέλεις να μου πεις. Γιατί;

Ήξερε πως δεν θα της απαντούσα.

* * *

Στο μεταξύ προέκυψε κι ο αγώνας με την Ευαγγελική. Που, κατά τον παντογνώστη ξάδερφο, θα μας παίρναν τα σώβρακα. Αν τους κερδίζαμε —πράγμα απίθανο— θα περνούσαμε στον επόμενο γύρο.

Κάναμε ότι ήταν ανθρωπίνως δυνατόν. Αλλά...

Την επομένη η Κατερίνα ήρθε κουβαλώντας μαζί της μια αθλητική εφημερίδα κι ένα ψαλίδι. Μου έδειξε την καταχώρηση του αγώνα μας και δεν μπορούσα να καταλάβω προς τι το θριαμβευτικό της ύφος αφού τα τσακάλια της Νέας Σμύρνης μας είχαν βάλει μέσα στα καλάθια.

Μου έδειξε μια παράγραφο.

«Εκπληκτική η εμφάνιση του νεαρού Ιακωβίδη που σημείωσε το απίστευτο έντεκα στα δεκατρία τρίποντα» έγραφε.

—Το στέλνω σούμπιτο στον ξάδερφό σου που αμφέβαλε, είπε. Έτσι, για να ξέρουν μερικοί πως όταν μιλάμε δεν λέμε κοτσάνες.

Μάλιστα!

* * *

Είναι πάρα πολύ δύσκολο να είσαι φίλος με κάποιον που βρίσκεται σε σχέση. Μοιραία η σχέση παίρνει προτεραιότητα κι εσύ —εκτός κι αν συμφωνείς να λουστεις την επιλογή του φίλου σου— δεν έχεις παρά να περιμένεις πότε θα υπάρξει ένα «παράθυρο», για να σε χωρέσει. Τίποτα αληθέστερο αυτού σε ό,τι αφορούσε την περίπτωση της Κατερίνας κι εμού του ιδίου. Ήξερα πως ήθελε να με βλέπει, αλλά για να με δει κατά μόνας ή θα 'πρεπε να ελευθερωθεί ή να αρκεστεί στις ολιγόλεπτες ανταλλαγές επισκέψεων στα σπίτια μας. Είχαμε να βγούμε οι δυο μας, όπως παλιά, μήνες —χρόνια μου φαινόταν εμένα. Κάποια στιγμή το έθιξε η ίδια αυτό —με κάπως πλάγιο τρόπο.

—Ο Μανώλης δεν μπορεί να καταλάβει γιατί δεν βγαίνουμε όλοι μαζί, μου πέταξε ένα απόγευμα που της πρότεινα να πάμε σινεμά, αλλά δεν γινόταν ένεκα... μάντεψε ποιος;

—Εσύ το καταλαβαίνεις; ρώτησα ήσυχα.

Με κοίταξε, μισοχαμογέλασε... Δίσταζε.

—Ε, ναι... Δεν ταιριάζουν οι χαρακτήρες σας, είπε.

Δεν απάντησα κι αυτό την εκνεύριζε πάντα γιατί το έπαιρνε σαν σημάδι διαφωνίας.

—Δεν είναι αυτό; φώναξε. Τι είναι;

—Είναι πως αλλιώς συνεννοούμαι μαζί σου κι αλλιώς δεν συνεννοούμαι με τον...

Το άρπαξε στον αέρα.

—Δεν το καταλαβαίνω αυτό, φώναξε. Αφού σ' αρέσει, όπως λες, να 'σαι μαζί μου, γιατί δεν μπορείς να ανεχτείς και κείνον;... Δεν σου λένω να τον αγαπήσεις τρελά... να τον ανεχτείς. Μιας και είναι δική μου επιλογή.

—Το εξήγησες μόνη σου, είπα μαλακά. Είναι δική σου επιλογή, όχι δική μου. Η δική μου επιλογή είσαι εσύ. Αν δεν μπορώ να είμαι μαζί σου δεν έχω όρεξη να είμαι με κανέναν.

—Αυτό είναι... είναι τελείως διεστραμμένο! είπε φουρκισμένη.

—Είναι απολύτως λογικό, απάντησα. Αν όλοι ακολουθούσαμε αυτού του είδους τη λογική η ζωή μας θα ήταν, αν όχι καλύτερη, τουλάχιστον πολύ πιο ενδιαφέρουσα.

—Αν όλοι ακολουθούσαμε τη δική σου λογική θα καταλήγαμε ερημίτες κι ακοινωνήτοι, είπε.

Κατάλαβε τι έλεγε και δαγκώθηκε.

—Δεν ήθελα να πω..., προσπάθησε να διορθώσει.

Την καθησύχασα.

—Δεν το πήρα στραβά, είπα. Από τη δική σου οπτική γωνία έχεις δίκιο. Αυτό σου ταιριάζει, αυτό κάνεις. Εγώ όμως είμαι αλλιώς. Είμαι του «όλα ή τίποτα».

Με κοίταξε συνοφρυωμένη.

—Κι εγώ είμαι το «όλα»; ρώτησε.

Της χαμογέλασα.

—Ακριβώς, είπα.

—Και πώς νομίζεις πως θα το 'παιρνε αυτό ένας τρίτος αν τ' άκουγε από καμιά μεριά; μου πέταξε.

—Ανάλογα με τη διανοητική ικανότητα του «τρίτου», απάντησα μαλακά.

Βγήκε βροντώντας την πόρτα πίσω της.

* * *

Αλλά δεν είχαμε τελειώσει.

Δυο μέρες αργότερα επανήλθε.

—Πάμε σινεμά απόψε; πρότεινε.

—Οι δυο μας;

—...και με τον Μανώλη.

Πήγα κοντά της, την πήρα από τα χέρια και την κάθισα δίπλα μου στον καναπέ.

—Άκουσέ με, Κατερίνα, κι άκουσέ με προσεκτικά, γιατί δεν πρόκειται να επανέλθω σ' αυτό —ποτέ, είπα. Εκτιμώ αυτό που κάνεις. Πίστεψέ με. Το καταλαβαίνω και το εκτιμώ. Όμως δεν χρειάζεται να προσπαθείς, γιατί δεν υπάρχει λόγος. Κανένας λόγος. Είμαι μια χαρά όπως είμαι και δεν νιώθω καμιά απολύτως μοναξιά όταν δεν έχω παρέα. Ο Μανώλης, ο όποιος Μανώλης, δεν είναι ούτε δικό μου πρόβλημα, ούτε δική μου επιλογή. Εγώ δεν θα τον διάλεγα ποτέ. Θα διάλεγα εσένα. Αλλά διαλέγοντας εσένα δεν σημαίνει πως δέχομαι να φορτωθώ κι όλα όσα κουβαλάς μαζί σου. Ξέρω πως ακούγεται εγωιστικό, όμως έτσι είμαι φτιαγμένος. Δώσε μου τα πέντε λεπτά που έχεις εσύ για μένα και είμαι απόλυτα ευχαριστημένος, το άλλο δεν το χρειάζομαι και δεν πρόκειται να το δεχτώ, ούτε ακόμα και για χάρη σου. Και ξέρεις γιατί; Γιατί θα σε αδικούσα. Δεν θα ήμουν εγώ αυτός που έρχεται μαζί σας, αλλά κάποιος άσχετος, που ούτε θέλει να βρίσκεται εκεί τη στιγμή εκείνη, ούτε έχει καμιά όρεξη να κάνει την προσπάθεια που κάνει για να σ' ευχαριστήσει. Γι' αυτό μην μου ζητάς ν' αλλάξω. Ποτέ άλλοτε.

Με κοίταξε για κάμποση ώρα σκεφτική.

—Καταλαβαίνεις βέβαια φαντάζομαι πως δεν περιστρέφονται όλα γύρω από σένα, είτε τέλος με ασυνήθιστη για κείνη ηρεμία.

—Αυτό ακριβώς προσπαθώ να σου πω τόση ώρα, είπα. Κατανοώ απολύτως το ότι έχεις τη ζωή σου και πως προσπαθείς να τα χωρέσεις όλα μέσα και σου λέω πως δεν χρειάζεται.

—Και δεν σου περνάει από το μυαλό πως μπορεί κι εγώ να θέλω να σε βλέπω πιο συχνά; μου πέταξε.

—Θέλεις να με βλέπεις όπως είμαι, της εξήγησα ήρεμα. Τον παλιοχαρακτήρα, τον δύσκολο, τον μυστήριο που ξέρεις κι όχι κάποιον άλλο αγνώριστο. Τι να τον κάνεις αυτόν;

Έμεινε για λίγο να κοιτάζει τα χέρια μας που ήταν ακόμη πλεγμένα.

—Πέντε λεπτά λοιπόν μαζί μου, είπε προκλητικά. Αυτό δεν προτιμάς; Πέντε λεπτά. Ωραία, τα έχεις. Μίλα μου λοιπόν, να δούμε τι έχεις να πεις...

Την αγκάλιασα και την τράβηξα κοντά μου.

—Τίποτα, είπα. Αυτό.

Την ένιωσα να τσιτώνεται, αλλά μετά αφέθηκε.

—Είσαι τελείως τρελοκομείο μου φαίνεται! την άκουσα να μουρμουρίζει. Πέντε λεπτά...

—Πέντε λεπτά αγκαλιά, είπα χαμογελώντας. Ο κόσμος όλος!

Έμεινε για λίγο σιωπηλή.

—Άλλοτε καθόμασταν ώρες ολόκληρες έτσι, είπε. Θυμάσαι;

—Ναι, Κατερίνα, θυμάμαι.

Αναστέναξε.

* * *

Μια άλλη παλιά συνήθεια που επανήλθε ήταν τα μεταμεσονύκτια τηλεφωνήματά μας. Στην αρχή ήταν αραιά,

αλλά πολύ σύντομα έγιναν καθημερινά. Είχα κατεβάσει την ένταση της συσκευής στο σπίτι για να μην τινάζεται η μάνα μου στον ύπνο της.

Κάποιες φορές οι συνδιαλέξεις ήταν σύντομες, άλλοτε τραβούσαν σε μάκρος και συχνά εμπειρείχαν το ίδιο ξαφνικό ερώτημα.

—Μ' αγαπάς;

Αυτό έπεφτε κυριολεκτικά εκεί που δεν το περίμενα και μ' άφηνε κόκκαλο. Δεν ήταν νάζι ή χαριτωμενιά. Ούτε απορία ήταν. Πρώταγε ξέροντας την απάντηση, σαν να χρειαζόταν συνεχή επιβεβαίωση για κάτι που στο κάτω-κάτω δεν ήταν και πρωταρχικής σημασίας για κείνη.

Γιατί το έκανε;

Ένα από τα βράδια αυτά τη ρώτησα.

—Δεν ξέρεις την απάντηση και ρωτάς να μάθεις ή την ξέρεις και θέλεις απλά να την ακούσεις ξανά;

—Θέλω να σιγουρευτώ πως αυτό δεν αλλάζει, έστω και για έναν άνθρωπο στον κόσμο, απάντησε με αποπλιστική ειλικρίνεια.

—Κι αν κάποια στιγμή αντιστρέφονταν οι ρόλοι; ρώτησα.

—Εσύ δεν μ' έχεις ρωτήσει ποτέ, είπε. Γιατί άραγε; Είσαι τόσο σίγουρος ή τόσο ψωροπερήφανος;

Ή τόσο φοβισμένος, πρόσθεσα μέσα μου.

—Και βέβαια σ' αγαπώ, είπα αλλάζοντας τη ροή.

Έπεσε μια μικρή σιωπή.

—Συγγνώμη... Αυτό κουβεντιάζαμε μόλις τώρα; ρώτησε.

—Αυτό, είπα.

—Είσαι σίγουρος;

—Ναι.

—Καλά τότε...

Γέλασε.

—Είναι φορές που ξεγλιστράς σαν το χέλι, είπε. Άλλες, όπως τώρα, τα κάνεις θάλασσα.

—Χαίρομαι που σε διασκεδάζω.

—Κι εγώ που σε ταλαιπωρώ.

7) Καιρός Φέρνει τα Λάχανα...

Κανείς δεν έδωσε σημασία όταν η Μυρτώ δεν ήρθε μια μέρα στο σχολείο. Ούτε τη δεύτερη... Όταν όμως και την τρίτη μέρα δεν φάνηκε άρχισαν να με ζώνουν τα μαύρα φίδια –είχα άσχημο προαισθήμα αυτές τις μέρες.

Ο Κώστας δεν υπήρξε ιδιαίτερα διαφωτιστικός.

—Μια γρίπη νομίζω είναι, μου είπε. Μου φαίνεται πως την πήγαν στο νοσοκομείο.

Του... φαινόταν!

Σε ποιο νοσοκομείο; Δεν είχε ιδέα, ο αθεόφοβος! Απ' το τηλέφωνο είχαν μιλήσει κι αυτό επί τροχάδην. Αλλά να μην ανησυχώ, μωρέ... αφού οι γυναίκες, ως γνωστόν, είναι εφτάψυχες.

Δεν δίνω συνήθως σημασία στα προαισθήματα και τους οινούς και δεν πιστεύω στα «προφητικά όνειρα», όμως αυτή τη φορά ένιωθα περίεργα ανήσυχος. Τηλεφώνησα στο σπίτι της κι από τις πρώτες λέξεις που αντάλλαξα με τη μητέρα της κατάλαβα πως τα πράγματα εδώ ήταν ζόρικα.

—Ξεκίνησε με πυρετό και πονοκέφαλο, μου είπε η ανήσυχη γυναίκα. Μετά ήρθαν οι ζαλάδες, οι γιατροί υποπτεύθηκαν μηνιγγίτιδα... τη μετέφεραν στο νοσοκομείο εσπευσμένα.

Ευτυχώς μηνιγγίτιδα δεν ήταν... διέγνωσαν όμως ίωση... μια ανθεκτική στα αντιβιοτικά ίωση... κάτι σαν την ασιατική γρίπη... Οι γιατροί δεν ήξεραν τι να κάνουν... η Μυρτώ δεν αντιδρούσε θετικά στην φαρμακευτική αγωγή... αναλύσεις... φοβούνται τα χειρότερα... ακόμη και υπόνοιες λευχαιμίας υπάρχουν... ο θεός είναι μεγάλος...

Κι όταν ακούς για τη μεγαλοσύνη του θεού είναι πια ώρα να τρομάξεις.

Έτρεξα στο νοσοκομείο.

Δεν ήθελαν να μ' αφήσουν να τη δω... Μόνο συγγενείς, λέει. Η άθλια γραφειοκρατία... Παρακάλεσα, φοβέρισα... Μια νοσοκόμα με λυπήθηκε τελικά. «Πέντε λεπτά» είπε. «Ούτε στιγμή παραπάνω».

Χλωμή κι αδυνατισμένη έδειχνε να κοιμάται.

—Βυθίζεται σε λήθαργο κάθε τόσο, με πληροφόρησε η νοσοκόμα. Οι γιατροί φοβούνται για κώμα... Κρίμα γαμώτο, ένα τόσο όμορφο κορίτσι!

Κάθισα κοντά της και πήρα το χέρι της στα δικά μου. Δεν το κατάλαβε... Ταξίδευε κι εκείνη. Ποιος ξέρει... ίσως στα μέρη τα δικά μου... Με τη διαφορά πως αυτή είχε για συντροφιά τον Χάρο, που καραδοκούσε. Σχεδόν μπορούσε να νιώσει κανείς την κρύα του ανάσα.

Η νοσοκόμα μας άφησε και βγήκε.

Ήθελα να της μιλήσω. Δεν είχα το κουράγιο... Κρατούσα το χέρι της μόνο και την κοιτούσα να ταξιδεύει.

Αχ, Μυρτώ! Πού να 'σαι;

Η σκιά πίσω από τις κουρτίνες κινήθηκε ελαφρά.

—Εσύ ποιος είσαι; ρώτησα.

—Ξέρεις ποιος είμαι, απάντησε η ψυχρή, γνώριμη φωνή. Έχουμε ξανασυναντηθεί μερικές φορές.

—Δεν έχεις καμιά δουλειά εδώ, είπα. Δίνε του.

Ένα ξερό γέλιο.
—Έτσι λες εσύ...
—Έτσι είναι.
—Αυτό θα το δούμε...
—Δεν θα σ' αφήσω να την πάρεις, προειδοποίησα.
—Γιατί; απόρησε ο γνώριμος. Τι συμφέρον έχεις εσύ
εδώ πέρα;
—Κανένα, είπα. Απλά, δεν την αφήνω.
—Μπα; Αισθηματίας; Μα, αν θυμάμαι καλά, η πιτσι-
ρίκα σ' έριξε για κείνον τον άλλο, τον μούργο.
—Δεν μ' έριξε. Εγώ ήμουν ηλίθιος...
—Και τώρα κατάλαβες το λάθος σου δηλαδή; σάρκασε η
σσιά.
—Δεν υπάρχει λάθος. Απλά, διαφορετικές συνθήκες.
—Τι ωραία που τα ταιριάζετε όμως εσείς οι άνθρωποι!
Λόγια στα λόγια, χωρίς σημασία και βάθος. Ίσα για να
'χετε τη συνείδησή σας ήσυχη.
—Πάρτο όπως θες. Σημασία έχει πως είμαι εδώ τώρα.
—Ναι, και θα σταματήσεις εσύ, ένα τίποτα, τη ροή της
μοίρας, ήρθε η σαρκαστική απάντηση.
—Θα προσπαθήσω, είπα πεισματικά.
—Και με τι εφόδια; Με τι όπλα;
—Δεν ξέρω, ομολόγησα. Με ότι έχω.
—Δεν έχεις τίποτα, απάντησε η φωνή ξερά.
—Μπορώ να προτείνω μια ανταλλαγή...
Έπεσε μια μικρή σιωπή. Ο γνώριμος το σκεφτόταν;
—Σαν τι ανταλλαγή; ρώτησε μ' ενδιαφέρον.
—Από τις συνηθισμένες σου, είπα. Εμένα για κείνη, ας
πούμε.

Το γέλιο αντήχησε παράταιρα στον ήσυχο θάλαμο.

—Α, μάλιστα, είπε η φωνή. Έχουμε και ηρωισμούς τώρα!

—A trade is a trade, είπα.

—Ναι, κι έχεις την εντύπωση πως με τις αγγλικούρες γίνεσαι πιο πειστικός; Μπα... τι να σε κάνω εσένα;... Άχρηστος μου είσαι... Καμένο χαρτί... Έτσι κι αλλιώς θα έρθεις από μόνος σου.

—Τότε τι; αναφώνησα απελπισμένος.

—Τότε τίποτα. Τζάμπα οι ηρωισμοί. Δεν υπάρχει συμφωνία.

—Γιατί; φώναξα.

—Γιατί έτσι. Δεν τα κανονίζω εγώ αυτά τα πράγματα. Εγώ ένας απλός υπάλληλος είμαι.

—Με απεριόριστη εξουσία όμως.

Ο γνώριμος κολακεύτηκε.

—Ε, όχι κι απεριόριστη, είπε. Εντάξει, υπάρχει μια κάποια ελευθερία κινήσεων...

—Τότε στο ζητάω σαν χάρη, είπα.

Ξαφνιάστηκε; Μάλλον, γιατί άργησε ν' απαντήσει.

—Γιατί να υποχρεωθείς; ρώτησε. Ξέρεις πόσο σοβαρή υποχρέωση αναλαμβάνεις; Δεν παίζω εγώ με κάτι τέτοια. Αν σου κάνω τη χάρη θα σ' έχω μετά δεσμευμένο για πάντα.

—Το ξέρω, είπα. Σου ζητάω τη χάρη.

—Είσαι σίγουρος;

—Απόλυτα...

Άλλη μια μικρή σιωπή...

—Θα πρέπει να πας να τη βρεις ο ίδιος όμως, είπε

μετά. Αν την πείσεις να γυρίσει έχει καλώς, εγώ κάνω πέρα... Αν όχι...

Η απειλή αφέθηκε να κρέμεται στον αέρα.

—Εντάξει, είπα. Θα πάω.

—Δεν θα 'ναι εύκολο...

—Θα το δούμε...

—Καλά λοιπόν... Κάνε τα κουμάντα σου. Εγώ περιμένω.

Τη βρήκα καθισμένη στην άκρη της θάλασσας. Μιας θάλασσας ήρεμης σαν καθρέφτης. Πέρα, στο βάθος, πορτοκαλιά σύννεφα ταξίδευαν σ' έναν παστέλ ουρανό. Πίσω μας οι κοκοφοίνικες ίσα που σάλευαν στο ζεστό αεράκι...

Κάθισα δίπλα της στην άμμο. Στράφηκε και με κοίταξε παραξενεμένη. Χαμογέλασε διστακτικά.

—Τι κάνεις εσύ εδώ; απόρησε. Πώς ήρθες;

—Είχα καιρό να σε δω μόνη σου, απάντησα. Μου έλειψες.

Κούνησε το κεφάλι της.

—Και μένα μου έλειψες, είπε. Όμως, νά που συναντιόμαστε σ' αυτόν τον τόπο...

—Ο τόπος δεν παίζει ρόλο. Σημασία έχει που είμαστε μαζί.

—Ίσως, είπε επιφυλακτικά. Είχα αρχίσει να φοβάμαι λίγο μόνη μου.

Την αγκάλιασα από τους ώμους.

—Δεν υπάρχει λόγος να φοβάσαι, είπα. Όλα είναι υπέροχα. Η θάλασσα, ο ουρανός, αυτό το αεράκι... Και μετά, είμαι κι εγώ εδώ... Δεν είσαι πια μόνη σου.

—Σαν ναυαγοί δεν είμαστε; παρατήρησε.

—Και λοιπόν; γέλασα. Μια χαρά δεν είναι; Δεν θα 'χουμε κανέναν πάνω από το κεφάλι μας. Ούτε γονείς, ούτε καθηγητές, ούτε διάβασμα, ούτε τίποτα.

—Όλη μέρα αλητεία, συνέχισε εκείνη. Να κολυμπάμε, να τρώμε καρύδες, να καθόμαστε το βράδυ αγκαλιασμένοι στην αμμουδιά και να χαζεύουμε τ' αστέρια στον ουρανό...

—Παραδεισένια ζωή, συμφώνησα.

—Αλλά τότε γιατί φοβάμαι; ψιθύρισε κοιτάζοντας γύρω της.

—Επειδή έμεινες πολύ καιρό μονάχη, είπα σφίγγοντας την στην αγκαλιά μου. Άργησα λίγο να σε βρω.

—Ήρθες ειδικά για να με βρεις; ρώτησε μ' ένα πλατύ χαμόγελο.

—Φυσικά.

Χαμογέλασε πάλι. Τα χείλη μας ήταν πολύ κοντά... Φιληθήκαμε... και ξανά... και ξανά...

—Είναι καλύτερα έτσι, ψιθύρισε.

—Ναι, πολύ καλύτερα.

—Δεν θα ξαναφύγεις;

—Όχι, γλυκιά μου. Δεν πάω πουθενά.

—Φίλησε με πάλι...

Φιληθήκαμε...

—Είναι τόσο όμορφα!... Τόσο όμορφα!

Την πήρα από το χέρι και σηκωθήκαμε.

—Θέλεις να γυρίσουμε; τη ρώτησα.

Δίστασε.

—Πού;

—Πίσω...

—Μαζί σου;

—Ναι.

Έκανε μια κίνηση με το χέρι που περιέλαβε ολόκληρο το υπέροχο σκηνικό.

—Κι αυτό εδώ; Το νησί μας;

—Μπορούμε να ερχόμαστε όποτε θέλουμε, είπα.

—Ξέρεις τον δρόμο;

—Πολύ καλά.

Με αγκάλιασε.

—Είσαι σίγουρος; ρώτησε κοιτάζοντάς με στα μάτια. Αυτό θέλεις;

—Ναι, είπα. Μόνο αυτό.

Φιληθήκαμε και πάλι. Ήταν μια αίσθηση ανεπανάληπτη.

Κάποιος με σκούνταγε στον ώμο. Είχε σκοτεινιάσει... Το χέρι της Μυρτώ έσφιγγε το δικό μου... ζεστό, τρυφερό... Η παγωνιά στο δωμάτιο είχε χαθεί. Στις κουρτίνες δεν υπήρχε πια κανένας.

—Με τούτα και με κείνα σας ξέχασα εσάς, μουρμούριζε η νοσοκόμα.

Η Μυρτώ μου χαμογελούσε.

—Μ' έφερες πίσω, ψιθύρισε.

Της έσφιξα το χέρι κι ανταποκρίθηκε.

Η νοσοκόμα εξέταζε το θερμόμετρο συνοφρυωμένη.

—Άλλο πάλι τούτο! αναφώνησε.

Σε λίγο το δωμάτιο είχε γεμίσει κόσμο. Οι γονείς της Μυρτώ, με τα πρόσωπα τσιτωμένα από την αγωνία, δυο γιατροί που βρίσκονταν σε πυρετώδεις συνομιλίες με τη νοσοκόμα και η προϊσταμένη που έλεγχε τα μηχανήματα.

—Επιτέλους, η αντιβίωση απέδωσε, ανάγγειλε στους γονείς ο εκ των γιατρών. Ο πυρετός έπεσε στο 37,1 και είναι βράδυ, ε;... κι όλες οι λειτουργίες δείχνουν φυσιολογικές. Επιτέλους!

—Δηλαδή, γιατρέ; ρώτησε με αγωνία η μητέρα της.

—Πάει να πει, κυρία μου, πως ο όποιος κίνδυνος πέρασε πια και βρισκόμαστε υπό πλήρη έλεγχο της κατάστασης. Θα δούμε τι θα πουν και οι αναλύσεις αύριο, αλλά προσωπικά πιστεύω πως το πολύ σε δυο μέρες η Μυρτώ θα βρίσκειται και πάλι σπίτι της.

Της έκανα νόημα να μη μιλήσει και ξεγλίστρησα διακριτικά από το δωμάτιο.

Εξουθενωμένος, αλλά γεμάτος όσο ποτέ πριν στη ζωή μου. Τι είχε συμβεί δεν ήξερα. Τον τελευταίο καιρό δεν ήμουν σίγουρος για τίποτα. Αυτό που ήξερα ήταν πως η Μυρτώ ήταν καλά. Κι αυτό ήταν το μόνο που είχε σημασία.

Κατέβηκα στη αυλή να πάρω αέρα.

—You owe me one, mate, άκουσα την υποψία ενός ψιθουρου στο αυτί μου.

Δεν στράφηκα καν. Ήξερα ποιος ήταν.

Περίμενα να φύγουν οι γονείς της Μυρτώ κι ανέβηκα πάλι επάνω. Ένα τηλεφώνημα στη μητέρα μου, για να μην ανησυχεί και πάλι αντιμέτωπος με τη γνωστή νοσοκόμα.

—Ακόμα εδώ είσαι εσύ; αναφώνησε βλέποντάς με. Έλεος! Κι εμείς αγαπήσαμε, αλλά δεν κάνουμε έτσι! Τι θες πάλι; Το κορίτσι είναι μια χαρά. Ύπνος και ξεκούραση του χρειάζονται κι αύριο θα χορεύει πάλι.

Την κοίταξα παρακλητικά.

—Α, όχι! φώναξε. Όχι... όχι! Α-πο-κλεί-ε-ται! Τελεία και παύλα...

—Δυο λεπτά...

Με κοίταξε λοξά με προσποιητή αυστηρότητα.

—Δυο λεπτά, είπε. Δύο! Ούτε δευτερόλεπτο παραπάνω.

Η Μυρτώ με υποδέχτηκε μ' ένα πλατύ χαμόγελο.

—Ήξερα πως θα 'ρχόσουν πάλι, είπε.

—Νιώθεις καλύτερα;

—Σαν να μ' έχουν δείρει, αλλά καμιά σχέση με πριν...

Κάθισα δίπλα και της πήρα το χέρι στα δικά μου.

—Με τρώμαξες για μια στιγμή..., είπα.

—Γιατί;

—Νόμισα πως δεν ήθελες να γυρίσεις, είπα.

Χαμογέλασε.

—Ήξερα πως δεν θα μ' άφηνες φαίνεται, είπε.

Φίλησα τα δάχτυλά της.

—Κοιμήσου, είπα. Θα είμαι εδώ...

—Θα σ' αφήσουν; απόρησε.

—Κοιμήσου, χαμογέλασα.

Σε λίγο βυθιζόταν σ' έναν γαλήνιο ύπνο που δεν είχε σε τίποτα να κάνει με το φρικιαστικό ταξίδι χωρίς γυρισμό του πριν. Κάθισα και την κοίταζα κρατώντας το χέρι της που χαλάρωνε μέσα στο δικό μου και ήξερα πως τίποτα από 'δώ και πέρα δεν θα 'ταν όπως πριν.

Δεν κατάλαβα καν την αυστηρή νοσοκόμα που μπήκε αθόρυβα αργότερα κι έριξε μια κουβέρτα στους ώμους μου.

Το νησί είχε αλλάξει. Τα χρώματα παρέμεναν στην παστέλ γκάμα της ανάμνησης, αλλά οι αποχρώσεις ήταν πιο οικείες, πιο κοντά στο μπλε και το πράσινο αντί για τις σέπιες και τα πορτοκαλιά. Κι ο ορίζοντας ήταν αλλιώςτικος

τώρα. Αντί για το φοβιστικό απέραντο του ωκεανού τώρα ένα σωρό νησάκια έσπαζαν το αέναο της απεραντοσύνης. Και το νερό, ήρεμο, πιο φιλικό, με μια διαφάνεια που άφηγε να φαίνεται ολοκάθαρα ένας βυθός γεμάτος άμμο και βότσαλα.

Οι κοκοφοίνικες είχαν δώσει τη θέση τους σε ελιές κι αρμυρήθρες τώρα και η άμμος ήταν εκείνη η γνώριμη των κυκλαδίτικων νησιών... Το νησί είχε γίνει φιλικό και οικείο.

Ήμασταν και οι δυο μέσα στο νερό που μας έφτανε ως τη μέση, αγκαλιασμένοι. Τα κορμιά μας έσταζαν νερό κι αλάτι... Αλάτινη γεύση είχαν και τα χείλη της, αλλά και κάτι άλλο που μόνο με συναίσθημα περιγράφεται.

Μου μιλούσε μα δεν άκουγα... μόνο ένιωθα.

* * *

Με κοίταζε χαμογελώντας, ανακαθισμένη στα μαξιλάρια της.

—Περάσαμε τη νύχτα μαζί; ρώτησε απαλά.

Ακριβώς αυτά τα λόγια δεν είχα ακούσει από την Κατερίνα λίγο καιρό πριν;

—Έτσι φαίνεται, απάντησα.

—Μα γιατί;... Αφού ήμουν καλά...

—Σε κοίταζα να κοιμάσαι και ξεχάστηκα...

Η νοσοκόμα μπήκε μέσα φουριόζα.

—Α, τα πιτσουνάκια μου, ξύπνησαν; φώναξε. Καλημερούδια.

Και γυρίζοντας σε μένα.

—Εσύ τώρα εξαφανίζεσαι, μου κάνει. Πριν μας πάρουν είδηση και μας πετάξουν όλους έξω. Άντε... φιλί και δρόμο.

Έδωσα στη Μυρτώ ένα πεταχτό φιλί και βιάστηκα να συμμορφωθώ προς τας υποδείξεις.

—Μετά το σχολείο, της φώναξα από την πόρτα βγαίνοντας.

Ήταν εφτά η ώρα και η κίνηση στον δρόμο ακόμα νυσταγμένη. Παρά την περίεργη νύχτα στο νοσοκομείο και τη μέρα που προηγήθηκε ένιωθα ανάλαφρος και ξεκούραστος. Κάτι σαν αυτό που νιώθει κανείς όταν τελειώνουν οι εξετάσεις και ξέρει πως πέρασε —και με καλό βαθμό.

Ένα γρήγορο ντους στο σπίτι με ζωντάνεψε. Η μάνα μου, αιωνίως ανήσυχη, στριφογύριζε τριγύρω μου με τις άπειρες ερωτήσεις. «Μα πώς, έτσι ξαφνικά αυτό το κορίτσι;», «τώρα είναι καλά;», «τι είπαν οι γιατροί;», «δεν είχε τίποτα κολλητικό, ε;», «είναι φίλη σου δηλαδή;», «κάνετε παρέα;», «η Κατερίνα την ξέρει;», «είναι από καλή οικογένεια;». Η λιτανεία που απαγγέλλουν οι μανάδες όλου του κόσμου —η τιμωρία της ανθρώπινης φυλής.

Έφτασα στο σχολείο μόλις είχαν μπει στην τάξη, λίγο πριν μπου οι καθηγητές. Πήγα κατευθείαν στο τελευταίο θρανίο, όπου είχε ήδη απλωθεί ο Κώστας ο Βαρδάρης.

—Στη θέση σου, του είπα ξερά. Μάζευτα.

Με κοίταξε κατάπληκτος.

—Ε, τι..., ξεκίνησε να λέει.

—Στη θέση σου, ξαναείπα κι αυτή τη φορά κάτι στον τόνο της φωνής μου του έδωσε να καταλάβει πως δεν ήταν αυτή ώρα για συζητήσεις.

Τα μάζεψε μουρμουρίζοντας και κάνοντας νοήματα «του έστριψε» στην τάξη που παρακολουθούσε τη σκηνή, πήγε να καθίσει δίπλα στον χοντρο-Σωτήρη, που έκανε χαρές να τον ξαναβρεί μετά το επώδυνο διάστημα που μεσολάβησε με μένα, τον μούχλα, συγκάτοικο.

Κάθισα στην παλιά μου θέση μ' ανακούφιση. Home sweet home!

Η Κατερίνα έφυγε με φούρια και ήρθε να καθίσει δίπλα

μου. Με άρπαξε από το μπράτσο με μια έκφραση γεμάτη ανησυχία.

—Η Μυρτώ; ρώτησε. Τι έγινε; Πες μου...

—Είναι καλά, απάντησα. Πέρασε κι αυτό...

—Τι συνέβη; Ήσουν εκεί όλη τη νύχτα... ναι;

—Δεν ξέρουν τι είχε συμβεί. Μια ανθεκτική ίωση λένε. Τώρα... όλα καλά...

—Κοιμήθηκες καθόλου;

—Ναι... Μια χαρά... Μην ανησυχείς.

—Τι να μην ανησυχώ που κόντεψα να τρελαθώ από αγωνία! Η μαμά σου μου είπε πως την πήρες να της πεις πως θα 'μενες εκεί κι έβαλα με το μυαλό μου τα χειρότερα...

Παρέμεινε δίπλα μου, να με φροντίζει ώσπου σχολάσαμε, παρά την άκρως επιτιμητική έκφραση του Μανώλη της.

* * *

Το απόγευμα κατέφθασα στο οικείο πια νοσοκομείο με μια αγκαλιά τριαντάφυλλα. Η γνωστή νοσοκόμα (μα δεν είχε ποτέ ρεπό αυτή;) στραβομουτσούνιασε επαγγελματικά.

—Κι άλλα λουλούδια, γκρίνιαξε. Δεν θα μπορεί ν' ανασάνει το κορίτσι.

—Δεν είναι για τη Μυρτώ, είπα χαμογελώντας. Για σας είναι.

—Για μένα! (Σίγουρα κάτι τέτοιο δεν της συνέβαινε κάθε μέρα).

—Με τις ευχαριστίες μου για την κατανόηση που δείξατε, είπα.

Τα πήρε και χαμογέλασε.

—Νά, με κάτι τέτοια ρίχνετε τα κορίτσια εσείς τα αλητάκια και μετά τρέχουμε και δεν φτάνουμε, είπε. Άντε, πήγαινε να τη δεις... Θα σε περιμένει.

Με περίμενε.

Ανακαθισμένη στα μαξιλάρια της με το χρώμα να 'χει επιστρέψει στα μάγουλά της και τα πυκνά μαλλιά της λουσομένα και βουρτσισμένα –ήταν πανέμορφη. Καμιά σχέση με την εικόνα του κοριτσιού που έσβηνε χθες.

Της χαμογέλασα λίγο αμήχανος και κάθισα δίπλα της στην άκρη του κρεβατιού.

—Δεν σ' ευχαρίστησα για το ενδιαφέρον σου, μου είπε. Αλήθεια, με άγγιζες πάρα πολύ.

—Κουταμάρες, μουρμούρισα. Δεν είχα τίποτα καλύτερο να κάνω έτσι κι αλλιώς.

—Άλλοι φαίνεται είχαν, είπε και μια σκιά πέρασε από τα μάτια της.

Αυτό ήταν αναφορά στον τσίφτη τον Βαρδάρη.

—Φαίνεσαι μια χαρά, είπα.

—Ναι, όλα πάνε κατ' ευχήν τώρα, απάντησε. Μπορά ήταν και πέρασε. Αύριο με στέλνουν σπίτι.

Της έδωσα ένα CD που είχα φέρει.

—Για μένα; αναφώνησε. Α, είσαι πολύ γλυκός!... Ω, η μουσική της «Casablanca»!

—Ναι, θυμάσαι;

Γέλασε.

—*Here's looking at you kid!* Έκανε μιμούμενη τον Μπόγκυ. Μπορώ να το ξεχάσω; Η πρώτη ταινία που είδαμε μαζί... Η μοναδική, όπως ήρθαν τα πράγματα.

—Ναι...

Μου έριξε ένα σκεπτικό βλέμμα.

—Άλλαξε κάτι από τότε; ρώτησε.

—Δεν ξέρω... Άλλαξε;

—Εγώ ρώτησα πρώτη...

—Ναι, απάντησα. Νομίζω πως άλλαξε.

Το πρόσωπό της φωτίστηκε.

—Τότε... here's looking at you kid, είπε και σχύβοντας μου έδωσε ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο.

Κι όπως τα φέρνει συνήθως ο διάολος, κείνη ακριβώς τη στιγμή διάλεξαν οι γονείς της για να μπουν στο δωμάτιο.

—Α, βλέπω μεγάαααλη καλυτέρευση, αναφώνησε ο πατέρας της γελώντας.

Η Μυρτώ έκανε τις συστάσεις.

—Μπαμπά, μαμά... ο Άρης.

Η μητέρα της φάνηκε να ξαφνιάζεται. Μάλλον άλλο όνομα περίμενε ν' ακούσει.

—Συμμαθητής; ρώτησε συγκρατημένα η γυναίκα.

—Κι όχι μόνο, είπε η Μυρτώ. Ο πρώτος φίλος που έκανα στο σχολείο. Καθόμασταν στο ίδιο θρανίο να φανταστείς.

—Α, έτσι...

Δεν είχα κάνει πολύ καλή εντύπωση φαίνεται. Λάθος φίλος. Άλλον περίμενε να βρει εδώ η μαμά —ήταν ολοφάνερο. Άρχισα να ρίχνω νευρικές ματιές στην πόρτα...

—Χάρηκα που σας γνώρισα, είπα αδέξια. Μυρτώ... θα τα ξαναπούμε σύντομα...

—Τι, φεύγεις! αναφώνησε εκείνη. Μα, μόλις ήρθες!...

—Εεεε...

—Παρακαλώ, νεαρέ μου, επενέβη ο πατέρας. Μην σας χαλάσουμε τη συντροφιά... Εμείς άλλωστε έτσι περάσαμε, να δούμε αν όλα πάνε καλά.

—Όλα πάνε θαυμάσια, πετάχτηκε η Μυρτώ.

—Ωραία... Πάω για έναν καφέ και θα επιστρέψω τότε, είπα και βγήκα γρήγορα στον διάδρομο.

—Τι έγινε, Ρωμαίο, μπλόκο των γονιών; με πείραξε η νοσοκόμα βλέποντάς με αλαφιασμένο.

Χαμογέλασα αμήχανα και κατέβηκα στην αυλή όπου περίμενα να φύγουν οι γονείς για να επιστρέψω.

—Συγγνώμη για τη μαμά μου, μωρέ, είπε η Μυρτώ όταν βρεθήκαμε και πάλι μαζί. Είναι υπερπροστατευτική.

—Δίκιο έχει, με τόσο όμορφη κόρη, είπα.

Γέλασε.

—Άστα αυτά, φώναξε. Έλα κοντά μου.

Πήγα να καθίσω δίπλα της.

Πήρε το χέρι μου στο δικό της και με κοίταξε κατάματα.

—Άρη... Κάτι έγινε, έτσι δεν είναι; ψιθύρισε.

Κούνησα το κεφάλι μου.

—Ναι, είπα μαλακά. Όταν σε είδα έτσι κατάλαβα πόσο σημαντική είσαι για μένα.

—Αλήθεια;

Τη φίλησα απαλά στα χείλη της αντί για άλλη απάντηση. Μου το ανταπέδωσε.

—Είναι τόσο περίεργα όλα αυτά, ψιθύρισε. Τόσο περίεργα!

Κοιταχτήκαμε. Φιληθήκαμε ξανά...

Ο ξερόβηχας από την πόρτα μας έκανε να τιναχτούμε. Η Κατερίνα μας ατένιζε χαμογελώντας συνωμοτικά πίσω από μια αγκαλιά λουλούδια.

—Δεν φαντάζομαι να διακόπτω καμιά σημαντική φιλοσοφική συζήτηση..., είπε.

Πήγε στη Μυρτώ και τη φίλησε σταυρωτά.
—Τι έγινε με σένα, μικρή; της είπε. Γιατί μας τρόμαξες;
—Μάλλον δεν το έκανα επίτηδες, γέλασε η Μυρτώ.
—Αυτό παίζεται, γέλασε η Κατερίνα.
Και σπρώχνοντάς με κάθισε κοντά της.
—Δεν φαντάζομαι να σε κουράζει αυτός εδώ ο άγαρμπος, της λέει δείχνοντάς με με το κεφάλι.
Η Μυρτώ μου έριξε ένα βλέμμα και χαμογέλασε.
—Κάθε άλλο, είπε. Ο Άρης με φρόντισε όσο κανείς.
—Ναι, δεν είδα;!!!...
Οι κοπέλες έβαλαν τα γέλια. Για δεύτερη φορά το ίδιο απόγευμα ένιωσα παρείσαχτος.
—Αν ενοχλώ να πηγαίνω σιγά-σιγά, αστειεύτηκα.
Η Κατερίνα με άρπαξε από το μανίκι.
—Έλα, παραπονιάρη! Αφού ξέρεις ότι σ' αγαπάμε, είπε. Άλλο αν μας αρέσει να σε τσιγκλίζουμε καμιά φορά.
Ε, Μυρτώ;
—Τελείως, συμφώνησε κι αυτή γελώντας.
Μείναμε να κουβεντιάζουμε οι τρεις μας ξέγνοιαστα μέχρι που η νοσοκόμα πήρε την κατάσταση στα χέρια της.
—Άντε, ούστ, φώναξε. Μα, δεν έχετε σπίτι εσείς πια;
Ένα τελευταίο φιλί στη Μυρτώ...
—Θα 'ρθεις αύριο να με δεις σπίτι μου; ρώτησε. Μετά το σχολείο;
—Σίγουρα;...
Γέλασε.
—Α, τη μαμά σκέφτεσαι; Δεν υπάρχει πρόβλημα. Θα δεις.

* * *

Στον δρόμο η Κατερίνα με πήρε αγκαζέ.

—Λοιπόν; είπε. Τα βρήκατε εσείς οι δυο απ' ότι καταλαβαίνω.

—Θα δούμε, μουρμούρισα.

—Τι να δείτε; Φως φανάρι πως το κορίτσι λιώνει για την πάρτη σου.

—Έλα, βρε Κατερίνα!...

—Άμα σου λέω εγώ!...

Δεν απάντησα. Περιπατήσαμε για λίγο χωρίς να μιλάμε.

—Πάντως εγώ εγκρίνω, είπε ξαφνικά. Η Μυρτώ είναι μια χαρά κορίτσι και σου ταιριάζει. Δεν κατάλαβα ποτέ γιατί δεν τα 'χατε βρει από την αρχή.

Το άφησα κι αυτό αναπάντητο.

Στράφηκε να με κοιτάξει.

—Αμίλητο νερό;

—Όχι, απλά είναι πράγματα που δεν νιώθω άνετα να κουβεντιάζω, είπα.

—Με μένα ή γενικά;

—Γενικά, είπα χαμογελώντας.

—Α, ρε Άρη! Πώς ξεγλιστράς ώρες-ώρες!...

—Δεν ξεγλιστράω... Απλά δεν βρίσκω λόγια να σου εξηγήσω.

—Για δοκίμασε...

Δίστασα.

—Νιώθω πως έχω την ευθύνη της, είπα μετά.

Σταμάτησε και με κοίταξε κατάπληκτη.

—Την... ευθύνη της! Γιατί;
Τώρα δεν μπορούσα να κάνω πίσω.
—Γιατί νομίζω πως την έφερα πίσω, είπα χωρίς να την κοιτάζω.
—Πίσω από πού; φώναξε.
—Από ένα άσχημο μέρος, είπα.
Με άρπαξε από το μπράτσο.
—Άρη... Μη μου πεις πως άρχισες πάλι τα τρελά σου, είπε με φωνή που έτρεμε ελαφρά. Με τα «ταξίδια» και έτσι...
—Όχι..., είπα. Γι' αυτό μου είναι δύσκολο να σου εξηγήσω...
—Ποιο «άσχημο μέρος»... τι μου λες; Θα με τρελάνεις.
—Είναι ένα μέρος που ξέρω, προσπάθησα να εξηγήσω. Μη ρωτάς πώς... Το ξέρω. Μόνο που τώρα η ατμόσφαιρά του ήταν περίεργη. Κακή...
—Και η Μυρτώ ήταν εκεί;!...
—Ναι.
—Και πώς τη βρήκες;
—Έχω ξαναπάει εκεί... Πολλές φορές...
—Σ' αυτό το «κακό μέρος»;
—Δεν ήταν κακό πριν... Ήταν αλλιώς...
Με κοίταξε συνοφρυωμένη.
—Έχω αρχίσει και φοβάμαι πάλι, είπε. Τι έγινε, ρε γαμώτο;
Την πήρα απαλά από τους ώμους.
—Τίποτα, γλυκιά μου, είπα. Τίποτα δεν έγινε. Μάλλον όνειρο ήταν και πέρασε.

—Μα είναι τρελά πράγματα αυτά! Δεν το καταλαβαίνεις;

—Φυσικά και το καταλαβαίνω. Γι' αυτό δεν μιλάω.

Περπατήσαμε για λίγο έτσι, χωρίς να μιλάμε.

—Πριν... είπες πως το μέρος αυτό ήταν αλλιώτικο, είπε ξαφνικά. Πώς αλλιώτικο;

Της είπα.

—Και... «πήγαινες» εκεί συχνά;

Κούνησα το κεφάλι καταφατικά.

—Μόνος σου;

Δεν απάντησα.

Σταμάτησε και στήθηκε μπροστά μου.

—Μόνος σου; ξαναρώτησε.

—Όχι, ψιθύρισα χωρίς να την κοιτάζω.

—Με ποιον;

—Μαζί σου.

Απόμεινε να με κοιτάζει ξαφνιασμένη, με τα μάτια ορθάνοιχτα. Δυο φορές ξεκίνησε να πει κάτι μα σταμάτησε. Έχανα να την αγγίξω, παραμέρισε το χέρι μου με μια κίνηση που δεν σήκωνε αντίρρηση.

—Γιατί; ψιθύρισε στο τέλος και δεν ήξερα να πω αν με ρώταγε ή με κατηγορούσε.

Ξαφνικά ένιωσα τα πόδια μου να μη με κρατάνε. Κάθισα σ' ένα πεζούλι, μην ξέροντας τι ν' απαντήσω. Δεν μπορούσα να της πω ψέματα και δεν μπορούσα να της πω την αλήθεια.

Έρθε και κάθισε δίπλα μου. Τελείως απροειδοποίητα έγειρε πάνω μου κι ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο μου.

—Τι μπέρδεμα, μουρμούρισε με φωνή κουρασμένη. Θεέ, τι μπέρδεμα!

Κατάλαβα πως δεν χρειαζόταν πια απάντηση. Ήξερε.

Μείναμε και πάλι κάμποση ώρα σιωπηλοί.

—Για πες μου ξανά γι' αυτό το μέρος, είπε ξαφνικά. Περιέγραψε το μου.

Της είπα...

Στράφηκε να με τάξει και στο βλέμμα της υπήρχε κάτι το ακαθόριστο τώρα.

—Το ξέρω αυτό το μέρος, είπε τέλος. Δεν είναι νησί... Ή μάλλον είναι, αλλά όχι τόσο μικρό όσο νομίζεις... Και δεν βρίσκεται στον ωκεανό.

Ήταν η σειρά μου να την κοιτάζω κατάπληκτος.

Χαμογέλασε.

—Μας είχαν πάει οι γονείς μας όταν ήμασταν μικρά, είπε. Εσύ πέντε... εγώ έξι... Βρίσκεται στην Κρήτη... Στη νότια μεριά, στη Σητεία... Η άμμος, τα καθάρια νερά, σαν του Ειρηνικού, οι κοκοφοίνικες... Όλα ταιριάζουν. Το θυμάμαι αχνά... Δεν ήθελα να 'ρθω τότε... Με κουβάλησαν με το ζόρι, για να σου κάνω, λέει, παρέα... Ήμουν έξαλλη μαζί σου. Αυτό το θυμάμαι καλά.

—Το καλοκαίρι που πρωτογνωριστήκαμε, είπα.

Γέλασε.

—Κακή αρχή που κάναμε!... είπε.

Ναι, Κατερίνα. Κακή αρχή. Μόνο... όχι όπως το εννοείς εσύ.

—Σου έφτιαξα ένα κολιέ από κοχύλια για να σε καλοπιάσω, είπα. Αλλά εσύ το πέταξες και μου γύρισες την πλάτη...

Στράφηκε και με κοίταξε χαμογελώντας πλατιά.

—Το έχω ακόμη, είπε.

—Τι;!!!

—Γύρισα και το μάζεψα όταν έφυγες, εξήγησε. Το έχω φυλάξει.

Πήρα το χέρι της. Έπλεξε τα δάχτυλά της σφιχτά με τα δικά μου.

—Αμ, έχουμε ιστορία εμείς οι δυο!... αναστέναξε θεατρικά.

Της έδωσα ένα απαλό φιλί στο μάγουλο, αλλά όπως στράφηκε ελαφρά τη στιγμή εκείνη τα χείλη μου ακούμπησαν στην άκρη των δικών της. Για μια στιγμή ο χρόνος πάγωσε. Μετά σηκώθηκε και με τράβηξε από το χέρι.

—Πάμε, είπε. Αρκετά χαζολογήσαμε και δεν έχω διαβάσει τίποτα για αύριο.

8) Όταν ο Διάολος δεν έχει Δουλειά...

Οι μήνες που ακολούθησαν ήταν ονειρεμένοι. Με τη Μυρτώ ήμασταν τώρα αχώριστοι κι όλα έδειχναν πως είχαμε βρει ο ένας στον άλλο όλα εκείνα που είχαμε ανάγκη και ψάχναμε αλλού τόσον καιρό. Ποτέ δεν ξαναμιλήσαμε για το περίεργο περιστατικό που μας είχε φέρει κοντά, όπως ποτέ δεν προσπαθήσαμε να αναλύσουμε τη σχέση μας, απλά, αφηνόμασταν να ζούμε την κάθε στιγμή γι' αυτό που ήταν, γι' αυτό που μας χάριζε.

Αλλά...

Αλλά, όπως όλα τα καλά πράγματα στον κόσμο αυτό η ιστορία τούτη δεν κράτησε –κι όχι από δική μας επιλογή ή υπαιτιότητα. Ο πατέρας της Μυρτώς τελείωσε με τις δουλειές του στην Αθήνα πολύ πιο σύντομα απ' όσο υπολόγιζε κι όπως άλλες υποχρεώσεις τον καλούσαν να επιστρέψει στην Κέρκυρα, η οικογένεια, για μια ακόμη φορά, πακετάρισε βαλίτσες –λίγο πριν από το Πάσχα.

Το δεχτήκαμε μοιρολατρικά. Θέλαμε να πιστεύουμε πως αυτό δεν θα ήταν παρά ένας προσωρινός αποχωρισμός και πως γρήγορα –κάποια στιγμή, στο εγγύς μέλλον– θα βρισκόμασταν και πάλι μαζί.

—*We'll always have Paris anyway*, μου είπε χαμογελώντας η Μυρτώ όταν αποχαιρετιόμασταν.

—*Here's looking at you, kid*, απάντησα.

Κι αυτό ήταν όλο. Ούτε δράματα, ούτε υπέρμετρες συγκινήσεις. Ξέραμε και οι δυο πως αυτή η δοκιμασία θα αποφάσιζε για το μέλλον της σχέσης μας. Αν άντεχε στην απόσταση και τον χρόνο... ποιος ξέρει...

Η Κατερίνα απορούσε βλέποντάς με να το παίρνω τόσο ψύχραιμα.

—Καλά, δεν σου λείπει η Μυρτώ; με ρώτησε μια μέρα.

—Πολύ, ομολόγησα.

—Και τότε πώς το παίρνεις έτσι ανάλαφρα; απόρησε. Εγώ στη θέση σου θα είχα σαλτάρει.

—Όλα έχουν ένα λόγο που γίνονται, είπα. Αν είναι να είμαστε μαζί, ούτε ο χρόνος, ούτε η απόσταση δεν θα σταθούν εμπόδιο. Αν όχι...

Με στραβοκοίταξε.

—Πολύ μοιρολατρικό μου ακούγεται αυτό, είπε.

—Ίσως και να 'ναι, αλλά δεν υπάρχει κάτι που θα μπορούσα να κάνω.

Χαμογέλασε.

—Σωστά, είπε. Και στο κάτω-κάτω έχεις πάντα εμένα.

—Αυτό πάλι πού το βάζεις; γέλασα.

* * *

Κατά έναν απροσδόκητο τρόπο η απουσία της Μυρτώς έφερε και πάλι την Κατερίνα κοντά μου. Πολύ πιο κοντά απ' όσο θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ.

Δεν ξέρω αν η σχέση με τον ξανθομπάμπουρα ξέφτιζε, δεν ρώτησα ποτέ φυσικά, όμως όλο και περισσότερο χρόνο περνούσαμε και πάλι μαζί οι δυο μας —όπως τον παλιό, καλό καιρό.

Όχι... όχι όπως παλιά, γιατί τώρα είχε προστεθεί στη

σχέση μας ένα στοιχείο που δεν υπήρχε πριν –τουλάχιστον όχι στον βαθμό αυτό. Και ήταν ένα στοιχείο που για τον ουδέτερο παρατηρητή θα φαινόταν πολύ περίεργο –και για μερικούς άκρως ανησυχητικό.

Πάντα είχαμε οι δυο μας στενή φυσική επαφή. Πιανόμασταν από το χέρι, αγκαλιαζόμασταν, φιλιόμασταν σε κάθε ευκαιρία... «Σαν ερωτευμένο ζευγαράκι» όπως σχολίαζε πειραχτικά η θεία Ειρήνη. Ήταν κάτι που το είχαμε ανάγκη κι όπως δεν υπήρχε το ενδεχόμενο παρανόησης ή παρεξήγησης, είτε από τρίτους, είτε από μας τους ίδιους, δεν νιώσαμε ποτέ την ανάγκη να το περιορίσουμε.

Όμως...

Έγινε τελείως τυχαία.

Κουβεντιάζαμε ένα βράδυ στον καναπέ όταν, σε κάτι αστείο που είπε έσκυψα να τη φιλήσω. Ήταν ένα πεταχτό φιλή, σαν τόσα και τόσα που ανταλλάσσαμε, αλλά, όπως είχε συμβεί και το βράδυ που επιστρέψαμε από το νοσοκομείο της Μυρτώς, την τελευταία στιγμή κινήθηκε κι αντί για το μάγουλο τα χείλη μου βρήκαν τα δικά της.

Τραβήχτηκα σαστισμένος. Θα με διαολόστελνε τώρα ή θα διαολιζόταν;... Αντί γι' αυτό με κοίταξε ήρεμα και χαμογέλασε.

Χωρίς να καταλάβω τι κάνω –σαν τον πανικόβλητο φυγάδα που αντί ν' απομακρυνθεί πάει και πέφτει κατευθείαν πάνω στο θηρίο– επανέλαβα την κίνηση.

Τα χείλη της ήταν μαλακά... τρυφερά και η αίσθηση απερίγραπτη. Δεν τραβήχτηκε και δεν μ' έσπρωξε.

Κοιταχτήκαμε πάλι. Μου χαμογέλασε.

—Τι ήταν αυτή η ξαφνική τρυφερότητα πάλι; είπε.

Μπερδεύτηκα, σάστισα... Δεν ήξερα τι να πω...

—Δεν χρειάζεται να κοκκινίζεις σαν μωρή παρθένα, γέλασε. Δεν έκανες και τίποτα φοβερό...

—Δεν...

—Δεν τι;

—Εννοώ...

Μου ανακάτεψε τα μαλλιά γελώντας.

—Αχ, βρε Άρη! είπε. Ώρες-ώρες δεν σε καταλαβαίνω. Είμαστε μαζί από μικρά παιδιά. Αγκαλιαζόμαστε όλη την ώρα... φιλιόμαστε... και ξαφνικά μου κάνεις ντροπές επειδή ένα φιλί ξεστράτισε μερικά χιλιοστά; Ε και; Τι έγινε; Η πρόθεση έχει σημασία. Και στην πρόθεση δεν υπήρχε τίποτα το επιλήψιμο. Άσε που φιλάς κι ωραία!...

—Μα...

Αντί για απάντηση με τράβηξε κοντά της και με φίλησε εκείνη τώρα. Στα χείλη... Ήταν ένα αυθόρμητο, τελείως «καθαρό» φιλί, αλλά εγώ ένιωσα να χάνω το φως μου!

—Ορίστε, είπε. Για να πατσίσουμε.

Με κοίταξε κι έβαλε τα γέλια.

—Θα 'πρεπε να μπορούσες να δεις την έκφρασή σου από χαμιά μεριά, αναφώνησε. Κανονική παπαρούνα του αγρού μιλάμε!

Απ' τη στιγμή εκείνη τα φιλιά στα χείλη προστέθηκαν στο ρεπερτόριό μας. Ναι, εντάξει, δεν το κάναμε μπροστά σ' όλο τον κόσμο —μέχρι εκεί μας έκοβε— αλλά όταν βρισκόμασταν μόνοι μας δεν χάναμε ευκαιρία.

Πόσο αθώα ήταν αυτά τα φιλιά; Όσο αθώες ήταν οι αγκαλιές μας. Δηλαδή;...

Κείνο το βράδυ επιστρέψαμε από το σινεμά και σταθήκαμε για λίγο σ' ένα παγκάκι για να τελειώσουμε την κουβέντα που είχαμε αρχίσει βγαίνοντας από την αίθουσα. Αναρωτιέμαι βέβαια αν ήταν αυτός ο λόγος ή αν προσπαθούσαμε υποσυνείδητα να επιμηκύνουμε τον χρόνο πριν γυρίσουμε στο σπίτι και στα καθιερωμένα.

Σε μια στιγμή πρόσεξε πως την κοίταζα επίμονα.

—Τι; ρώτησε.

—Τίποτα, βιάστηκα ν' απαντήσω.

—Τι; ξαναρώτησε με ύφος που δεν επιδεχόταν αντιρρήσεις.

Χαμογέλασα αμήχανος.

—Μην το πάρεις στραβά, είπα. Αλλά ξαφνικά ένιωσα την ανάγκη να... να σε φιλήσω.

Χαμογέλασε.

—Κι εγώ, είπε.

Φιληθήκαμε. Κι αυτή τη φορά το φιλί δεν ήταν ούτε σύντομο, ούτε αθώο. Το πρώτο μας ακραιφνώς ερωτικό φιλί. Ένα φιλί που μας έκοψε την ανάσα και φάνηκε να διαρκεί μια αιωνιότητα.

Κοιταχτήκαμε αλαφιασμένοι. Αυτό δεν ήταν παιχνίδι πια!

—Άρη... τι κάνουμε;

Υπήρχε πανικός στη φωνή της —όπως και στο βλέμμα της.

—Δεν ξέρω, μουρμούρισα. Δεν ξέρω.

Χώθηκε στην αγκαλιά μου.

—Αρχίζω και φοβάμαι ξέρεις, ψιθύρισε.

—Γιατί; ρώτησα χαϊδεύοντας τα μαλλιά της.

—Γιατί έχει γίνει πια αυτό εθισμός, είπε. Κάτι σαν να παίρνουμε ντρόγκες. Το έχω ανάγκη.

—Κι εγώ... Όσο δεν φαντάζεσαι.

Με κοίταξε.

—Δεν είναι κάτι σοβαρό, έτσι δεν είναι; έκανε.

—Όχι, απάντησα. Απλά νιώθουμε καλά μαζί...

—Έτσι;

—Και έτσι... Δεν είναι παρά ένα φιλί...

—Τότε γιατί νιώθω τόσο αναστατωμένη;

Τη φίλησα χωρίς ν' απαντήσω κι ανταποκρίθηκε με ασυνήθιστη θέρμη.

Στο απέναντι πεζοδρόμιο ήχος από το κλικ-κλικ τακου-
νιών. Η Βάσω επέστρεφε σπίτι της.

—Ω, θεέ μου! ψιθύρισε η Κατερίνα. Λες να μας είδε;

—Δεν νομίζω, είπα, καθόλου σίγουρος.

—Κι αν μας είδε;

—Μα δεν κάναμε κάτι κακό..., είπα.

—Δεν κάναμε κάτι κακό; επανέλαβε γελώντας νευρικά.
Δυο ξαδέρφια να φιλιούνται στα παγκάκια, σαν ερωτευμένο
ζευγαράκι;!...

Συνειδητοποίησε τι είπε και σκυθρώπασε.

—Πάμε να φύγουμε, είπε.

Κάναμε τον υπόλοιπο δρόμο ως το σπίτι χωρίς να μι-
λάμε.

—Αυτό πρέπει να σταματήσει, μουρμούρισε σαν φτάσα-
με στην είσοδο της πολυκατοικίας. Εντάξει;

—Εντάξει...

Στο ασανσέρ μ' αγκάλιασε.

—Ένα τελευταίο φιλί για καληνύχτα, είπε χαμογε-
λώντας.

—Το τελευταίο, συμφώνησα.

* * *

Αν η Βάσω είχε δει κάτι δεν μας είπε τίποτα. Άλλωστε

σίγουρα είχε κι άλλα πράγματα στο μυαλό της με τον επικείμενο γάμο ώστε ν' ασχοληθεί με κάτι που, έτσι κι αλλιώς, δεν την αφορούσε.

Ούτε το πάθος μας με τα φιλιά σταμάτησε βέβαια, παρ' όλες τις βαρύγδουπες αποφάσεις που κάθε τόσο παίρναμε. Αντίθετα... Τα πράγματα όσο πήγαινε και γίνονταν όλο και πιο σοβαρά. Ακόμα και η Κατερίνα, που αρνιόταν πεισματικά να δει την κατάσταση γι' αυτό που στ' αλήθεια ήταν, δεν μπορεί παρά ν' ανησυχούσε λίγο στο βάθος.

Δεν ξέρω πώς πήγαινε η σχέση της με τον ξανθομπάμπουρα, αλλά αν κρίνω από την ξιτισμένη του φάτσα στο σχολείο και τον χρόνο που εκείνη περνούσε μαζί μου, δεν θα πρέπει να πήγαινε και πολύ καλά.

Είχε μετακομίσει στο θρανίο μου τώρα και στη διάρκεια του μαθήματος κρατιόμασταν από το χέρι, αθέατοι απ' όλους και πανευτυχείς. Το περίεργο είναι πως κανείς δεν είχε καταλάβει το παραμικρό, τόσο στο σχολείο όσο και στο σπίτι. Ίσως επειδή πάντα εμείς οι δυο ήμασταν κοντά, απλά τώρα είχαμε κάνει ένα βήμα προς τα εμπρός –που μόνο εμείς γνωρίζαμε όμως.

Και στο κάτω-κάτω δεν κάναμε τίποτα κακό. Τουλάχιστον αυτό προσπαθήσαμε να πείσουμε τους εαυτούς μας.

—Υπάρχει μια απόλυτα λογική εξήγηση σ' αυτό που μας συμβαίνει τελευταία, μου εξήγησε η Κατερίνα ένα βράδυ ξαπλωμένη νωχελικά στην αγκαλιά μου. Πάντα νιώθαμε κοντά ο ένας στον άλλο και πάντα είχαμε μια ιδιαίτερη επαφή και τρυφερότητα μεταξύ μας. Για μας αυτή η συμπεριφορά είναι κάτι το οικείο. Τίποτα το καινούργιο, τίποτα το μεμπτό. Αν το τραβήξαμε λίγο πιο μακριά τελευταία δεν σημαίνει πως άλλαξε τίποτα. Μ' αρέσει να με φιλάς. Νιώθω καλά, νιώθω ευτυχισμένη. Πού είναι το πρόβλημα σ' αυτό; Δεν υπάρχει τίποτα το σεξουαλικό στη συμπεριφορά αυτή άλλωστε. Απλά, νιώθουμε καλά.

Μάλιστα.

—Κι έχεις την εντύπωση πως αν οι γονείς μας ή τ' αδέρφια σου μας έβλεπαν έτσι θα έβγαζαν τα ίδια με σένα συμπεράσματα; ρώτησα χαμογελώντας.

Έκανε έναν μορφασμό.

—Οι γονείς είναι δεινόσαυροι, είπε. Φυσικά και δεν θα καταλάβαιναν.

—Ή οι φίλοι μας... οι καθηγητές μας..., χαμογέλασα.

—Μουχλιασμένα μυαλά, αναφώνησε. Σιγά μην καταλάβαιναν!

—Οπότε, απ' όλους γύρω μας, είμαστε οι μόνοι που καταλαβαίνουμε πώς έχουν τα πράγματα και γι' αυτό άλλωστε δεν ανησυχούμε, συμπεράνα.

—Ακριβώς αυτό, είπε χαμογελώντας. Δεν είναι υπέροχα;!

Σαν για επιβεβαίωση ανταλλάξαμε ένα φιλί που κράτησε ώρα... Κοιταχτήκαμε και χαμογελάσαμε.

—Νιώθω σαν να βρισκόμαστε στην παρανομία, εξομολογήθηκα.

—Επειδή η κοινωνία δεν είναι έτοιμη να δεχτεί τίποτα το καινούργιο, τίποτα το ξεχωριστό, απάντησε.

Κούνησα το κεφάλι μου.

—Πάντα πίστευα πως είσαι η πιο συντηρητική από τους δυο μας, είπα.

—Ίσως να είμαι, παραδέχτηκε. Όμως, αυτό... αυτό που έχουμε δεν νιώθω πως είναι κάτι το επιλήψιμο.

—Επειδή μας βολεύει να το βλέπουμε έτσι, είπα.

—Κι αυτό, αλλά για πες μου, πόσους ξέρεις που να έχουν μια τέτοια σχέση, τόσο βαθιά και συγχρόνως τόσο καθαρή; απάντησε.

—Αν όμως χρειαζόταν οπωσδήποτε να χαρακτηρίσεις αυτή τη σχέση, πώς θα τη χαρακτήριζες; επέμεινα. Φιλική... αδερφική... ή...

Φάνηκε να το σκέφτεται.

—Έχεις δίκιο, είπε τέλος. Είναι δύσκολο να τη βάλουμε σε καλούπια. Ίσως επειδή δεν είναι ένα πράγμα, αλλά πολλά μαζί... Υπάρχει το στοιχείο της φιλίας, βέβαια... της αδερφικής αγάπης, σίγουρα... αλλά...

Κόμπιασε.

—Και το... ερωτικό στοιχείο; τη βοήθησα.

Στραβομουτσούνιασε.

—Μην ακούω βλακείες!... με αποπήρε. Δεν υπάρχει τίποτα τέτοιο σε μας. Δεν πάει να πει πως επειδή μας αρέσει ν' αγκαλιαζόμαστε όλη την ώρα και...

Σταμάτησε απότομα και με κοίταξε συνοφρυωμένη.

—Κι εσύ έτσι δεν το βλέπεις; ρώτησε.

—Άσε με εμένα, είπα. Για σένα μιλάμε.

—Εγώ σου είπα...

—Και το φιλί που ανταλλάξαμε πριν δεν είχε τίποτα το ερωτικό; ρώτησα.

Δίστασε.

—Μπορεί να είχε, παραδέχτηκε στο τέλος. Όμως αυτό δεν σημαίνει πως θα γίνουμε τίποτ' άλλο από αυτό που είμαστε τώρα.

—Ακριβώς η σκέψη μου, είπα χαμογελώντας.

Με κοίταξε διερευνητικά. Μετά χαμογέλασε.

—Εμένα μου φτάνει αυτό που έχω τώρα, είπε κουρνιάζοντας πιο αναπαυτικά στην αγκαλιά μου. Ό,τι και να 'ναι, όπως και να το πεις, δεν το αλλάζω με τίποτα. Μακάρι να κρατήσει για πάντα.

—Θα κρατήσει; ρώτησα φιλώντας την στο μέτωπο.

—Και βέβαια θα κρατήσει, απάντησε. Εκτός κι αν με βαρεθείς.

—Ή αν με βαρεθείς εσύ, είπα.

Χαμογέλασε.

—Σωστά, είπε. Φίλησε με τώρα...

* * *

Είχαμε περάσει πια τη λεπτή διαχωριστική γραμμή πια, αυτή που οριοθετεί τις ανθρώπινες συμπεριφορές —από 'δώ οι ενάρετοι, από κει οι αμαρτωλοί— αλλά μόνο ο ένας από μας φαινόταν να το έχει συνειδητοποιήσει. Ίσως επειδή αυτός είχε περισσότερο καιρό στη διάθεσή του να το καταλάβει και να το αποδεχτεί, όπως ήταν κι ο πρώτος που βρέθηκε αντιμέτωπος, πίσω στον χρόνο, με το δίλημμα αυτό.

Για την Κατερίνα αυτό ήταν ένα καινούργιο παιχνίδι. Κάτι που τη συνάρπαζε ίσως, για την ώρα, μα που θα μπορούσε να αφήσει κατά μέρος όταν το βαριόταν ή όταν έβλεπε πως το πράγμα γινόταν πιο επικίνδυνο.

Για μένα...

Για μένα ήταν όλη μου η ζωή.

Δεν είχα αυταπάτες. Ήξερα πως αυτό δεν θα κρατούσε για πάντα και πως αρκούσε μια στιγμιαία σύμπτωση για να τιναχτούν όλα στον αέρα με πάταγο. Ήξερα επίσης πως σ' αυτό ήμουν μονάχος —δεν ήμασταν δυο. Ήξερα πως ο χρόνος ήταν εχθρός μου κι όχι φίλος. Ναι, τα ήξερα όλα αυτά, αλλά δεν είχα ούτε τη δύναμη, ούτε τη διάθεση ν' αντιδράσω. Η Κατερίνα ήταν τα πάντα για μένα —από τότε που την πρωτοαντίκρισα, όταν ήμασταν πέντε χρονών παιδιά. Αν την έχανα, τα έχανα όλα. Το ότι θα την έχανα ήταν σίγουρο, έμενε να μάθω το πότε.

* * *

Κείνο το βράδυ η κουβέντα μας πήρε τελείως απροσδόκητα περίεργη τροπή.

—Θα σε ρωτήσω κάτι, μου είπε. Αλλά θα μου πεις αλήθεια.

—Το ξέρεις ότι πάντα σου λέω αλήθεια, απάντησα.

—Το ξέρω, αλλά εδώ ίσως μπεις στον πειρασμό να μου πεις ψέματα, είπε. Αν το κάνεις θα το καταλάβω.

—Ρώτα με...

Δίστασε.

—Τον περισσότερο καιρό τελευταία είμαστε μαζί, είπε μετά. Τι λέω;... Όλο τον καιρό είμαστε μαζί. Πράγμα που σημαίνει πως δεν βλέπεις άλλους πέρα από μένα. Τώρα, όλοι ξέρουμε πως τ' αγόρια σ' αυτή την ηλικία έχουν... χμμ... ανάγκες... Οι ορμόνες βλέπεις...

—Και τα κορίτσια το ίδιο, είπα.

—Άσε τα κορίτσια, δεν είναι το ίδιο. Για τ' αγόρια μιλάμε...

—Μάλιστα.

Με κοίταξε ερωτηματικά.

—Λοιπόν; είπε. Εσύ τι κάνεις;... Δεν νιώθεις την ανάγκη να... Θέλω να πω... Καταλαβαίνεις... Να πας, ρε παιδί μου, με μια γυναίκα...

—Φυσικά, είπα ενοχλημένος. Δεν είμαι κανένας ευνούχος.

—Οπότε;...

—Οπότε τι; Βλέπεις καμιά άλλη γυναίκα στη ζωή μου εκτός από σένα;

—Επειδή δεν βλέπω ρωτάω, είπε ξερά.

—Δεν βλέπεις επειδή δεν υπάρχει.
—Ούτε... εεε... κάποια... «κοινή»;
—Ούτε, απάντησα χαμογελώντας.
Κούνησε το κεφάλι της δύσπιστα.
—Σίγουρα;
—Τελείως.
Μου έριξε μια λοξή ματιά.
—Κι όταν... όταν είμαστε μαζί... Νιώθεις... Θέλω να πω... Καταλαβαίνεις τι θέλω να πω.
—Είπαμε, δεν είμαι ευνούχος.
—Α, ώστε... ερεθίζεσαι;
—Να σε ρωτήσω το ίδιο πράγμα;
Δίστασε για λίγο.
—Ούτε εγώ είμαι ευνούχα, απάντησε σκυθρωπή.
—Ωραία. Το λύσαμε κι αυτό.
—Δεν λύσαμε τίποτα. Αντιλαμβάνεσαι φυσικά πως εμείς οι δυο... θέλω να πω... δεν υπάρχει η παραμικρή περίπτωση να...
—Εννοείται πως το αντιλαμβάνομαι, απάντησα ενοχλημένος.
—Αυτό προς αποφυγή παρεξηγήσεων, είπε.
—Τα 'χουμε ξαναπεί αυτά, Κατερίνα...
—Δεν πάει να πει πως επειδή ανταλλάσσουμε ένα φιλί πότε-πότε ότι...
—Μου το 'χεις ξαναπεί αυτό.
—Στο ξαναλέω.
—Ωραία. Το εμπέδωσα.

Ξαφνικά μου χαμογέλασε.

—Αυτό δεν σημαίνει πως πρέπει ν' αποξενωθούμε κιόλας, είπε.

—Κι αν παρασυρθώ; την πείραξα.

—Τότε θα σ' επαναφέρω στην τάξη, είπε γελώντας. Αλλά δεν θα παρασυρθείς γιατί δεν θες να με κάνεις να νιώσω άσχημα.

Διαισθανόμασταν όμως και οι δυο πως τα πράγματα δυσκόλευαν.

* * *

—Αν ήμασταν σ' ένα έρημο νησί, στη μέση του πουθενά, εγώ κι εσύ, τι θα κάναμε; τη ρώτησα ένα βράδυ.

Με κοίταξε απορημένη.

—Θα 'μασταν μια χαρά, είπε. Όπως τώρα.

—Σύμφωνοι, αλλά θα ήμασταν *μόνοι μας*, επέμεινα. Κανένας πάνω από το κεφάλι μας, να μας ελέγξει και να μας κατευθύνει. Ούτε γονείς, ούτε δάσκαλοι, ούτε κοινωνικός περίγυρος.

—Τότε θα ήμασταν απλά πιο ξέγνοιαστοι, είπε. Δεν θα χρειαζόταν να προσέχουμε, μην τυχόν και παρεξηγηθούμε.

—Οπότε;

Έβαλε τα γέλια.

—Α, καλά!... Κατάλαβα πού το πας... Ναι... ονειρέψου!... Τίποτα δεν θα άλλαζε... Όπως είμαστε θα ήμασταν... Είπαμε, είναι ορισμένα πράγματα που δεν μπορούν να είναι αλλιώς.

—Ναι, αλλά δεν θα είχαμε να δώσουμε λόγο σε κανέναν, είπα.

—Και οι προσωπικοί ηθικοί κανόνες;

—Αυτοί επιβάλλονται από την κοινωνία, δεν βρίσκονται γραμμένοι στο DNA μας, παρατήρησα.

—Δεν θα άλλαζε τίποτα, επέμεινε πεισματικά.

—Για πόσον καιρό;

—Για όσο χρειαζόταν...

—Για πάντα;

Δίστασε.

—Κάποτε θα μας μάζευαν, είπε.

—Ας πούμε πως δεν θα μας έβρισκαν ποτέ, αντέτεινα.
Εσύ κι εγώ σ' ένα νησί, στη μέση του ωκεανού —για πάντα.

Το σκέφτηκε.

—Δεν ξέρω..., είπε μετά. Απλά δεν μπορώ να το φαντα-
στώ.

—Να σε βοηθήσω, προσφέρθηκα. Για να δούμε τα στοι-
χεία που έχουμε σ' αυτή την ιστορία... Δυο νέοι άνθρωποι,
που έτσι κι αλλιώς έχουν αισθήματα ο ένας για τον άλλο...
Που νιώθουν μια φυσική έλξη ο ένας για τον άλλο... Που
νιώθουν καλά μαζί...

—Άστο, φώναξε. Καταλάβαμε.

—Κι έχουν μόνο ένα πρόβλημα που τους χωρίζει, συ-
νέχισα. Την κοινωνική προκατάληψη. Αφαιρούμε το
πρόβλημα αυτό, μιας και δεν υπάρχει κοινωνία στον κόσμο
μας... τι μένει;

—Οι ασεβείς σου πόθοι, γέλασε η Κατερίνα. Αυτό
μένει.

Αναστέναξα θεατρικά.

—Ας ελπίσουμε πως δεν θα βρεθούμε στη δυσάρεστη
θέση να το διαπιστώσουμε οι ίδιοι αυτό, είπα.

—«Δυσάρεστη»; αναφώνησε. Μπα;! Δεν ήξερα πως θα
σου ήταν τόσο δυσάρεστο...

—Που λείει ο λόγος...

Με κοίταξε στραβά.

—Δεν ξέρω πώς τα μπουρδουκλώνεις έτσι και βγαίνεις πάντα λάδι και με την τελευταία λέξη δική σου, είπε.

—Μακροχρόνια εξάσκηση, γέλασα.

Με κοίταξε για κάμποσο σκεφτική.

—Αλήθεια, είπε ξαφνικά. Δεν σε ρώτησα ποτέ πώς με βρίσκεις... Δεν εννοώ συναισθηματικά... Σαν γυναίκα.

—Την αλήθεια;

—Ναι.

—Για μένα, Κατερίνα, είσαι το ομορφότερο κορίτσι στον κόσμο, είπα ήρεμα.

Με κοίταξε ξαφνιασμένη. Έψαχνε να δει αν αστειευόμουν.

—Αλήθεια; ρώτησε διστακτικά.

—Αλήθεια.

—Αυτό που έλεγε ο Όμηρος για την Ελένη;...

—Ακριβώς.

Έρθε κοντά μου και με αγκάλιασε.

—Βρε, Άρη, είπε χαμογελώντας. Εκεί που πάω να θυμώσω και να σου σπάσω κάτι στο κεφάλι, εκεί λες κάτι και με κάνεις λιώμα.

Φιληθήκαμε.

* * *

Το ότι θα βρισκόμασταν πολύ συντομότερα από το ποτέ στη θέση της υποθετικής μου κατάστασης –ή σχεδόν– δεν θα μπορούσαμε ποτέ να το φανταστούμε. Αλλά συνέβη.

Και συνέβη ακριβώς την εποχή που προσπαθούσαμε, τόσο αδέξια, να οριοθετήσουμε αυτή την τελείως αλλοπρόσαλλη και άκρως ασυνήθιστη σχέση μας.

Να τι έγινε.

Ο θεός Ευθύμιος –θεός των γονιών μας δηλαδή– ήταν ένας τσιφούτης σκατόγερος οχτακοσίων ετών και βάλε. Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήταν παλιοχαρακτήρας και καρμύρης πρώτης, αλλά κανείς δεν τολμούσε να το δείξει γιατί ο θεός Ευθύμιος δεν ήξερε τι είχε από περιουσία –και κανέναν να την αφήσει, πλην των συγγενών του, των γονιών μας δηλαδή.

Τώρα ο θεός Ευθύμιος βρέθηκε –επιτέλους– να πνέει τα λοίσθια και το μοιραίο αναμενόταν από στιγμή σε στιγμή. Και βέβαια, ο σκατόγερος, διάλεξε τη στιγμή να τα τινάξει... σχεδόν μεγαλοβδομαδιάτικα! Συγκλήθηκε έκτακτο οικογενειακό συμβούλιο κι αποφασίστηκε να σπεύσουν πάραυτα οι δικαιούχοι παρά το προσκέφαλο του, μην και γίνει καμιά στραβή την τελευταία στιγμή και παν τα όβολα σε καμιά εκκλησιαστική «φιланθρωπία». Η μάνα μου, ο θεός Μιλτιάδης και η θεία Ειρήνη έφτιαζαν τις βαλίτσες τους για την Καβάλα, όπου ο ετοιμοθάνατος σκατόψυχος. Η Κατερίνα κι εγώ, λόγω σχολείου, μέναμε αναγκαστικά πίσω.

Μας μάζεψαν, μας έδωσαν τις άπειρες συμβουλές και οδηγίες, μας έδωσαν και την ευχή τους και πήγαν στο καλό.

Δεν πιστεύαμε στην ανέλπιστα τύχη μας!

—Δηλαδή, εμείς τώρα αλωνίζουμε και δεν μας μιλάει κανείς, αναφώνησε ενθουσιασμένη η Κατερίνα.

—Τρώμε όποτε και ότι θέλουμε, κοιμόμαστε όταν θέλουμε, βγαίνουμε όποτε θέλουμε, επιστρέφουμε όποτε θέλουμε, επικρότησα. Μεγαλεία!

Οι γονείς έφυγαν μεσημέρι. Εμείς στρωθήκαμε αμέσως να καταστρώσουμε τα σχέδιά μας.

—Πόσες μέρες θα λείψουν; ρώτησα.

—Ε, δεν θα λείψουν τρεις, τέσσερις τουλάχιστον; απάντησε η Κατερίνα. Κι αν κάνει πως αργεί να τα τινάξει ο μπάρμπα... έχει ο θεός!

—Θαύμα!

—Να οργανωθούμε, πρότεινε η Κατερίνα. Και πρώτα απ' όλα εσύ μετακομίζεις εδώ πάραυτα. Εκτός κι αν...

—Εκτός κι αν τι;

—Εκτός κι αν σκοπεύεις να σπιτώσεις καμιά για τις μέρες αυτές..., γέλασε κλείνοντας μου το μάτι.

—Μπα, προτιμώ να με σπιτώσεις εσύ, είπα.

—Να σου πετάξω τώρα το βάζο στο κεφάλι... τι καταλαβαίνεις;

Καθίσαμε να σκεφτούμε. Θα μπορούσαμε να κάνουμε ένα πάρτυ βέβαια. Ναι, αλλά μετά θα μας έβγαινε η πίστη να καθαρίζουμε το σπίτι. Άσε που αν γινόταν καμιά ζημιά θα 'μασταν υπόλογοι. Εντάξει, όχι πάρτυ –για την ώρα. Κλάμπινγκ τότε; Μέχρι πρωίας; Ναι, αλλά αν τηλεφωνούσαν για να μας τσεκάρουν –που θα το 'καναν σίγουρα– και δεν μας βρίσκαν εδώ; Άστο καλύτερα γι' αργότερα... Σινεμά βέβαια θα μπορούσαμε, ε;...

—Γαμώτο, δεν έχουμε και τις άπειρες επιλογές τελικά, αναφώνησε η Κατερίνα.

—Λίγο σαν ναυαγοί μου κάνει..., μουρμούρισα.

Η Κατερίνα γέλασε.

—Στο νησί που λέγαμε;...

—Ναι... Τουλάχιστον δεν θα 'χουμε κανέναν πάνω από το κεφάλι μας...

—Και το σχολείο κλείνει σε δυο μέρες για τις διακοπές...

—Τέλεια αναρχία δηλαδή.

Το βράδυ οι γονείς πήραν να μας πουν πως έφτασαν καλά. Όσο για τον «καημένο τον θείο», δυστυχώς δεν τα είχε τινάξει ακόμα και οι γιατροί δεν ήξεραν να πουν με σιγουριά. Εμείς καλά; Άφσογα...

Υπήρχε μια κάποια νευρικήτητα ανάμεσά μας ή μας φαινόταν;

Φτιάξαμε μπιφτέκια και φάγαμε και μετά προσπαθήσαμε να δούμε ένα φιλμ στην τηλεόραση, αλλά σύντομα αρχίσαμε να κουτουλάμε.

—Δεν μπορώ να κρατήσω τα μάτια μου ανοιχτά, μουρμούρισε η Κατερίνα. Μ' αρέσει που σχεδιάζαμε και ολονύκτιο ξεπόρτισμα!

—Είναι που μας έπεσε το λαχείο ξαφνικά, είπα. Μας τσάκισε η υπερένταση.

Έκλεισε την τηλεόραση.

—Πώς θα κοιμηθούμε; ρώτησε.

Και μόλις εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησα το πρόβλημα. Δεν υπήρχε κανείς στο σπίτι για να λογοδοτήσουμε. Πράγμα που σήμαινε...

—Εγώ στον καναπέ..., μουρμούρισα.

Με κοίταξε συνοφρυωμένη.

—Γιατί, φοβάσαι μη σε βιάσω; με αποπήρε. Άσε μας, ρε Άρη! Είπαμε πώς να γλιτώσουμε από την επιτήρηση κι εσύ μου λες κουταμάρες για καναπέδες και τέτοια σάπια!...

—Μα...

—Εγώ μόνη μου δεν κοιμάμαι, μου το ξέκοψε.

Κι έτσι βρεθήκαμε στο δωμάτιό της.

Γδύθηκε, χωρίς συστολές και μένοντας με ένα φανελάκι και το σλιπ χώθηκε στο κρεβάτι.

—Μη μου πεις πως σκοπεύεις να πέσεις ντυμένος!... είπε γελώντας βλέποντάς με να κοντοστέκομαι αμήχανος.

—Γύρνα από χει...

—Ναι, σιγά! Όρεξη είχα...

Γδύθηκα και ξάπλωσα δίπλα της. Με αγκάλιασε αμέσως και κουλουριάστηκε πάνω μου.

—Ονειρεμένα! είπε.

Τα γυμνά της πόδια μπερδεμένα στα δικά μου, το στήθος της πάνω μου... το άρωμά της... η ζεστασιά του κορμιού που τόσο λαχταρούσα!... Ναι, ήταν ονειρεμένα! Κι εξαιρετικά άβολα.

Τη φίλησα απαλά και μου το ανταπέδωσε.

—Δεν είναι υπέροχη αυτή η ελευθερία; ψιθύρισε.

—Όσο δεν φαντάζεσαι!

Ακούμπησε το κεφάλι της στο στήθος μου.

—Μ' αγαπάς; μουρμούρισε με φωνή μισοκοιμισμένη.

—Το ξέρεις...

—Θέλω να το ακούω...

—Σ' αγαπώ, Κατερίνα.

—Ακούγεται αλλιώς απόψε..., είπε αχνά. Μ' αρέσει...

Κι αποκοιμήθηκε.

Νόμιζα πως θα ήταν αδύνατο να κλείσω μάτι αυτή τη νύχτα, αλλά σε λίγο βυθιζόμουν σ' ένα μισούπνι που όλο και βάθαινε... βάθαινε...

Μετά...

Ονειρεύτηκα πως τη φιλούσα... Κι εκείνη ανταποκρινόταν με μια θέρμη τελείως πρωτόγνωρη. Οι γλώσσες μας πάλευαν σαν άγρια θηρία, τα χέρια μας έτρεχαν πάνω στα κορμιά μας... Η κοιλιά της πιεζόταν απαιτητικά στη στύση μου... Είχαμε λαχανάσει από το πάθος... Τυφλό πάθος... Απερίγραπτο!...

Δεν ήταν όνειρο...

Ξαφνικά βρεθήκαμε να κοιταζόμαστε αλλοπαρμένοι, τελείως φρικαρισμένοι στο μισοσκόταδο.

—Τι κάνουμε!... την άκουσα να λέει. Τι κάνουμε!...

Τραβήχτηκα θορυβημένος... Τα κορμιά μας γυάλιζαν από τον ιδρώτα...

—Συγγνώμη, κατάφερα να μурμουρίσω. Ήταν μέσα στον ύπνο μας...

Τράβηξε την κουβέρτα πάνω της σε μια μηχανική κίνηση.

—Ίσως να μην ήταν και τόσο καλή ιδέα να κοιμηθούμε μαζί, ψιθύρισε.

—Ναι... Πάω στον καναπέ, είπα και βγήκα γρήγορα από το δωμάτιο.

Ένα τέταρτο αργότερα ερχόταν και η ίδια. Κάθισε στην άκρη.

—Δεν φταις εσύ, είπε μαλακά. Κι εγώ το έχασα για μια στιγμή... Δεν ήξερα πού βρισκόμουν!

Της χαϊδεψα το μάγουλο.

—Δεν έγινε τίποτα, είπα. Πήγαινε να κοιμηθείς.

Ήρθε και στριμώχτηκε δίπλα μου.

—Εννοώ στο κρεβάτι σου..., είπα.

—Καλά είμαι κι εδώ...

—Κι αν...;

—Κοίτα... Δεν πρόκειται να κοιμηθώ μόνη μου, μου το ξέκοψε. Φρόντισε να συγκρατήσεις τις ορμές σου.

Μ' έπιασαν τα γέλια.

—Ναι, ώρες είναι να με κατηγορήσεις τώρα και για σεξουαλική επίθεση, είπα.

Με αγκάλιασε.
—Γιατί, μήπως δεν μου επετέθη; είπε γελώντας.
—Στον ύπνο μου! διαμαρτυρήθηκα.
—Α, δεν ξέρω... Έτσι λες εσύ...
—Μάλιστα. Και τώρα εσύ τι κάνεις; Επιστρέφεις στον τόπο του εγκλήματος;
—Ως θύμα.
—Περίφημα! Κι εγώ ο φονιάς.
Γέλασε και με φίλησε στον λαιμό.
—Κοιμήσου, είπε.
—Το ευκολότερο πράγμα στον κόσμο!... γκρίνιαξα.
—Αύριο έχουμε σχολείο, μου θύμισε.
—Τώρα μάλιστα! Η ευτυχία μου είναι πλήρης!
—Έχεις όμως εμένα, είπε.
Στράφηκα και την κοίταξα.
—Αλήθεια; ψιθύρισα.
Έκανε «ναι» με το κεφάλι.
Φιληθήκαμε...

* * *

Στο σχολείο μας περίμενε άλλη μια έκπληξη. Η Βάσω μας κράτησε στο διάλειμμα.

—Έχω κάτι για σας, είπε χαμογελώντας.
Μας έδωσε ένα προσκλητήριο γάμου.
—Είναι για τη δεύτερη μέρα του Πάσχα, είπε. Θα χαρώ πολύ αν έρθετε.
Ο Μάχος την κατάφερε τελικά.
Η Κατερίνα τη φίλησε αυθόρμητα. Μετά στράφηκε σε μένα.

—Και στα δικά μας, είπε γελώντας.
—Εννοείς... μαζί;...
—Φυσικά.
Η Βάσω μας κοίταζε χαμογελώντας.
—Πάντα το ίδιο κοντά εσείς οι δυο; ρώτησε.
—Κι ακόμα πιο πολύ, γέλασε η Κατερίνα.
Η δασκάλα κούνησε το κεφάλι της.
—Σας ζηλεύω, είπε. Αυτό που έχετε είναι σπάνιο.
Βγαίνοντας η Κατερίνα μου πέταξε τη σπόντα.
—Πάει κι αυτή, είπε. Σου την έφαγε ο ξενέρωτος.
—Όχι ακόμα... Προφταίνω να την κλέψω.
Γέλασε και μου 'δωσε μια σκουντιά στα πλευρά.
—Άντε, βρε! είπε. Μπράβο! Κι εγώ κουμπάρα.
—Ο τέλειος συνδυασμός, γέλασα.
Μου 'δωσε μια σπρωξιά.
—Κοίτα πού πήγε το βρώμικο μυαλό σου! φώναξε.
—Ε, δεν μπορώ να πω πως δεν βοηθάς κι εσύ, γλυκιά μου!
—Καλά, περίμενε να πάμε σπίτι και θα σου δείξω εγώ!
—Α, ναι, ξέχασα τα της συμβίωσης, γέλασα.
—Εγώ πάλι όχι. Κι επειδή αυθαδίασες... μαγειρεύεις εσύ απόψε.

* * *

Το έκανα. Έφτιαξα ομελέτα και σαλάτα και μας σερβίρισα κανονικά στην τραπέζα. Με όλους τους τύπους... ακόμα και με κεριά! Μπροστά στο πιάτο της ένα τριαντάφυλλο. Η Κατερίνα ενθουσιάστηκε.

—Κοίτα που έχεις κρυφές χάρες! είπε γελώντας. Ποιος θα το πίστευε!

—Προσπαθώ να είμαι ο τέλειος σύζυγος, είπα.

Χαμογέλασε.

—Ναι, καλά... Περίμενε...

Φάγαμε κουβεντιάζοντας αμέριμνα, ενώ ο Φρανκ Σινάτρα μας κρατούσε διακριτικά συντροφιά.

—Μαγικά είναι! είπε σε μια στιγμή η Κατερίνα πίνοντας μια γουλιά κόκκινο κρασί. Γιατί να μην είναι πάντα έτσι;

—Γιατί τότε η ζωή θα ήταν πολύ ευχάριστη, είπα. Και στην κοινωνία δεν αρέσει να έχει ευτυχισμένους ανθρώπους.

—Γιατί το λες αυτό;

—Εμείς για παράδειγμα, είπα. Θα μπορούσαμε να ζήσουμε έτσι, όπως τώρα, χωρίς να ξεσηκώσουμε σούσουρο και γενική κατακραυγή;

Με κοίταξε σκεπτική.

—Μ' αγαπάς στ' αλήθεια, έτσι; ρώτησε ξαφνικά (αλλά ακούστηκε περισσότερο σαν διαπίστωση).

—Ναι, σ' αγαπώ στ' αλήθεια, είπα χαμογελώντας.

—Κι εγώ σ' αγαπώ, είπε για πρώτη φορά από τότε που τη θυμάμαι.

—«*There is love and love and love*», απάγγειλα.

—Τι είναι πάλι αυτό; Δικό σου απόφθεγμα;

— Του T.H.White. Από το «*The Once and Future King*».

Στραβομουτσούνιασε.

—Πάλι οι σαβούρες σου, είπε. Και τι θα πει αυτό;

—Ότι υπάρχουν αγάπες και αγάπες...

—Υπονοείς πως η δική σου είναι πιο αυθεντική από τη δική μου; είπε έτοιμη ν' αρπαχτεί.

—Αλλιώςτικη, εξήγησα. Ο καθένας έχει τον τρόπο του ν' αγαπάει.

Χαμογέλασε.

—Ωραία, είπε. Πες μου τώρα... Η Βάσω σου αρέσει... Μη μου πεις όχι, γιατί το ξέρω. Κι εκείνης της αρέσεις – βγάζει μάτι. Τώρα... αν τα πράγματα ήταν αλλιώς... θα μπορούσες να την ερωτευθείς; Πρόσεξε τι θ' απαντήσεις... Αυτό που σε ρωτάω κι όχι τίποτα τσιτάτα από βιβλία, ε;

—Φυσικά και θα μπορούσα, είπα.

—Και τι σ' εμποδίζει να το κάνεις τώρα; Είμαι σίγουρη πως, με λίγη προσπάθεια, αυτόν τον Μάχο θα τον έκανες σκόνη.

Την κοίταξα χαμογελώντας, αλλά δεν απάντησα.

—Εντάξει... Άσε τη Βάσω, η περίπτωση της οποίας παρουσιάζει ειδικές δυσκολίες... Πάρε τη Μυρτώ. Μια χαρά κορίτσι! Που επίσης σου αρέσει... Και η οποία σε λατρεύει, αν δεν το ξέρεις... Γιατί δεν την ερωτεύεσαι;

—Τώρα τι περιμένεις να σου πω, βρε Κατερίνα;

—Την αλήθεια.

—Κωλύομαι.

—Ε, άει στο διάολο!

Οι γονείς πήραν στις οχτώ. Ο θείος –δυστυχώς– ακόμα. Εμείς να τρώμε, να διαβάζουμε, να κοιμόμαστε, να μην γυρνάμε στους δρόμους...

Κοιμηθήκαμε και πάλι μαζί. Στο κρεβάτι της απόψε. Μετά φόβου θεού, ύστερα από το χθεσινό κάζο...

Ξαφνικά ξυπνάω στη μέση της νύχτας νιώθοντας περίεργα. Η Κατερίνα κοιμισμένη στον ώμο μου, του καλού

καιρού. Και όλως με μιας κατάλαβα γιατί ξύπνησα. Ο αριστέρος της μηρός είχε γλιστρήσει ανάμεσα στα σκέλη μου και πίεζε μια θηριώδη στύση που ήταν έτοιμη να εκραγεί. Η αίσθηση ήταν απίστευτη! Πώς είχε γίνει αυτό; Στον ύπνο της... Τελείως ασυναίσθητα...

Δεν τολμούσα να κινηθώ... να ανασάνω...

Το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να περιμένω ν' αλλάξει θέση... Κάτι που δεν γινόταν... Το μαρτύριο δεν έλεγε να τελειώσει...

Είχε αρχίσει να ξημερώνει όταν μισοξύπνησε. Βιάστηκα να προσποιηθώ τον βαθιά κοιμισμένο. Από τα μισόκλειστα βλέφαρά μου την είδα να κοιτάζει χαμηλά –μάλλον θα ένωσε και κείνη πως κάτι πήγαινε στραβά. Είδε τι συνέβαινε και τράβηξε το πόδι της... Έμεινε για λίγο έτσι... Μετά τραβήχτηκε από την αγκαλιά μου και γύρισε από την άλλη μεριά. Άφησε ένα βαθύ αναστεναγμό και ξανακοιμήθηκε.

Κανείς δεν είπε λέξη για το κάζο αυτό –το δεύτερο κατά σειρά– όταν σηκωθήκαμε.

Τελευταία μέρα στο σχολείο. Το μεσημέρι πήγαμε με τους άλλους στα Goody's, μετά σε μια καφετέρια... Επιστρέψαμε σπίτι κατά τις έξι.

—Home sweet home! γέλασε η Κατερίνα πετώντας παπούτσια και βιβλία. Από σήμερα τέλεια αναρχία.

—Εκτός κι αν ο θεός κάνει την ανάγκη φιλοτιμία, της υπενθύμισα.

Στραβομουτσούνιασε.

—Όχι, ρε γαμώτο! φώναξε. Θα 'ναι πολύ μεγάλη ατυχία! Τώρα που είμαστε τελείως ελεύθεροι από σχολεία και αηδίες!...

—Ναι, πάνω που θα πέφταμε στις κραιπάλες! γέλασα.

Γέλασε μαζί μου κι άνοιξε τα μπράτσα της.

—Και μιας και η κουβέντα..., είπε. Ξέρεις πόσες μέρες έχεις να με φιλήσεις της προκοπής;

Πήγα κοντά της, την αγκάλιασα και φιληθήκαμε. Όρα πολλή.

—Να οι κραιπάλες! χαμογέλασε όταν χωρίσαμε για να πάrouμε ανάσα.

—Να δούμε πώς θα προσαρμοστούμε μετά, μουρμούρισα.

—Άσε το μετά, έχουμε το τώρα, είπε φιλώντας με ξανά με πάθος ανανεωμένο.

Όταν χωρίσαμε με κοίταξε μ' ένα αμήχανο χαμόγελο.

—Έχεις δίκιο για τη λεπτή διαχωριστική γραμμή, είπε. Νομίζω πως τη διαβήκαμε.

—Εδώ και καιρό, Κατερίνα.

Κρεμάστηκε πάνω μου με προσποιητό νάζι.

—Θα μου μαγειρέψεις και πάλι απόψε; νιαούρισε. Όπως χθες;

—Μπορώ να σου αρνηθώ;

—Με κεριά κι απ' όλα;

—Θα κάνω ότι μπορώ, υποσχέθηκα.

—Τότε πάω να κάνω ένα μπάνιο για να 'μαι όμορφη, είπε γελώντας.

Επωφελούμενος της απουσίας της κατέβηκα γρήγορα κάτω, πρώτα στο κινέζικο της γωνίας, μετά στον ανθοπώλη και έχοντας φέρει αυτές τις σημαντικές αποστολές εις πέρας καταπιάστηκα να ετοιμάζω τραπέζι και ατμόσφαιρα. Φρέσκα λουλούδια στα βάζα, το τριαντάφυλλο μπροστά στο πιάτο της, κεριά παντού, Billie Holiday στο player... Ακόμα κι εγώ έμεινα έκθαμβος από την ατμόσφαιρα που

δημιούργησα. Μια γρήγορη επίσκεψη στο διπλανό σπίτι για ντους... Ντύθηκα με το σκούρο μπλε κοστούμι που είχα φορέσει στο πάρτυ της Βάσως, αλλά αντί για ζιβάγκο διάλεξα πουκάμισο τώρα και πίσω στις Κατερίνας.

Έκανε την εμφάνισή της λίγο αργότερα και ήταν εκθαμβωτική. Από διαβολική σύμπτωση (;) φορούσε κι εκείνη το υπέροχο βραδινό της φόρεμα με τις γόβες ν' αναδεικνύουν τις υπέροχες γάμπες της και είχε τραβήξει τα μαλλιά της πίσω.

Κοίταξε γύρω της έκπληκτη.

—Ω! ψιθύρισε. Μα είναι υπέροχα!

Το βλέμμα της έπεσε πάνω μου. Χαμογέλασε.

—Είχαμε βλέπω την ίδια ιδέα, είπε.

Έρθε κοντά μου και μ' αγκάλιασε.

—Είσαι τόσο καλός! είπε. Είναι αλήθεια τυχερή που σ' έχω.

Την οδήγησα στο τραπέζι.

—Και λουλούδια! αναφώνησε. Κι άλλο τριαντάφυλλο! Α, με κακομαθαίνεις!

Βρήκε την κάρτα κάτω από το λουλούδι. Τη διάβασε.

—«*Para siempre*».

Με κοίταξε και τα μάτια της είχαν βουρκώσει.

—Αλήθεια; ρώτησε.

Έκανα «ναι» με το κεφάλι και πήγα να σερβίρω.

—Δεν το πιστεύω! Φώναξε. Κινέζικο! Τι άλλο θα δουν τα μάτια μου με σένα;...

«*What a Little Moonlight Can Do*», τραγουδούσε η Billie Holiday.

Σήκωσε το ποτήρι της προς το μέρος μου.

—Για πάντα, είπε.

—Για πάντα, Κατερίνα.

Χτύπησε το τηλέφωνο.

Κοιταχτήκαμε πανικόβλητοι.

—Όχι γαμώτο..., μουρμούρισε η Κατερίνα. Μη μας το χαλάσουν...

Δεν μας το χάλασαν. Ο θείος —πίσσα στα κόκαλά του, όταν τα τινάζει— αποδεικνυόταν χαλκέντερος. Τον έπεισαν να συντάξει διαθήκη —για σιγουριά. Μερικές μέρες υπομονή ακόμη.

Η Κατερίνα σήκωσε τα μάτια ψηλά.

—Ευχαριστώ, θεέ, είπε. Ευχαριστώ.

Ήταν μια παραμυθένια βραδιά.

Καταλήξαμε να χορεύουμε στις μαγικές νότες του Glenn Miller... Και τα φιλιά μας... τόσο ζεστά, τόσο αλιώτικα απόψε!...

—Φοβάμαι, μου είπε σε μια στιγμή.

—Τι φοβάσαι; ρώτησα φιλώντας την.

—Μην χάσω όλα αυτά, ψιθύρισε.

Την έσφιξα πάνω μου.

—Δεν θα τα χάσεις, αγαπημένη μου, είπα. Δεν θα τα χάσεις.

—Είναι και κάτι άλλο...

Την κοίταξα...

—Δεν μπορώ πια να φανταστώ τη ζωή χωρίς εσένα, είπε με φωνή που μόλις ακουγόταν.

Τη φίλησα απαλά.

—Εγώ έμαθα να ζω μ' αυτό από τότε που σε αντίκρισα για πρώτη φορά, είπα.

Σβήσαμε τα χεριά και πήγαμε στο δωμάτιό της πιασμένοι από το χέρι.

Με κοίταξε στα μάτια.

—Είναι περιττό πια, έτσι δεν είναι; Ψιθύρισε.

Κατάλαβα τι έλεγε κι ανατρίχιασα.

—Ναι, είπα.

Γδυθήκαμε και πέσαμε στο κρεβάτι. Το αγκάλιασμα μας τη φορά αυτή ήταν κι αυτό αλλιώτικο. Πέρα από τα γήινα και τα κατανοητά. Πέρα από κάθε λογική.

Τα κορμιά μας έκαιγαν στο άγγιγμα. Ένα ηδονικό τρέμουλο μας διαπερνούσε σαν ηλεκτρικό ρεύμα. Δεν υπήρχε πια κόσμος, νόμος, περιορισμοί... δεν υπήρχε τίποτα απαγορευμένο, ταμπού, ανέφικτο... Δεν υπήρχαν όρια σ' αυτό το πάθος και σκέψη πέρα από την ένωση, την απόλυτη ένωση, σε μια μονάδα.

Ήταν σαν ένα κύμα να είχε σκάσει ξαφνικά πάνω μας και μας είχε παρασύρει στα βαθιά.

Μάθαινα το κορμί της με απληστία, με βουλιμία που γεννήθηκε από την μακρόχρονη παραμονή μου σε μια ονειροφαντασία. Το μυαλό μου είχε σταματήσει να λειτουργεί πια —μόνο οι αισθήσεις. Κι αυτές ήταν αδύνατον να τις χορτάσω. Τα χέρια μου, τα χείλη μου, έτρεχαν πάνω στο άγνωστο τοπίο της σάρκας της, εξερευνώντας κάθε γωνιά, κάθε λεπτομέρεια, πολλές φορές... άπειρες φορές και κάθε διαδρομή είχε κάτι καινούργιο να μου αποκαλύψει.

Τα πανέμορφα πόδια της, με τα γεμάτα μεριά και τις καλλίγραμμες γάμπες, οι στρογγυλοί σφιχτοί γλουτοί, η ίσια σκληρή κοιλιά και η πλούσια λόχμη της ήβης που έσβηνε σ' ένα απαλό χνούδι που ανέβαινε ως τον αφαλό, τα ελαστικά, γεμάτα της στήθη, με τις εφηβικές ρώγες που δεν χόρταινα να βυζαίνω, τον αγαλμάτινο λαιμό, τους στρογγυλούς ώμους, τη σμιλευμένη πλάτη... τα χείλη της... τα γλαρωμένα από το πάθος μάτια...

Ένωθα να τρελαίνομαι σιγά-σιγά...

Όταν η παλλόμενη στύση μου γλίστρησε ανάμεσα στα υγρά της σκέλια με σταμάτησε.

—Όχι μέσα μου, ψιθύρισε. Καταλαβαίνεις;... Δεν είμαι έτοιμη γι' αυτό...

Δεν μ' ένοιαζε. Είχα το κορμί της δικό μου... Στην αγκαλιά μου... Αν ο έρωτάς μας θα ήταν ολοκληρωμένος ή όχι δεν ήταν παρά μια ασήμαντη λεπτομέρεια.

Την ένωσα να τραντάζεται από κύματα ηδονής. Με μια κραυγή έμπηξε τα δόντια της στον ώμο μου, σπρώχνοντας την κοιλιά της πάνω μου σ' έναν παρατεταμένο σπασμό. Ανήμπορος να κρατηθώ άλλο άφησα τη λαγνεία μου να πλημμυρίσει τα σκέλη, την πυκνή λόχμη της ήβης, την σκληρή κοιλιά της σε μια έκρηξη που μου 'κοψε την ανάσα.

Απομείναμε έτσι, ξέπνοοι, λαχανιασμένοι, αγριεμένοι, παραζαλισμένοι, βουτηγμένοι στον ιδρώτα και το γλυκό μούδιασμα που ακολουθεί την ερωτική πράξη δυο ανθρώπων που αγαπιούνται.

Ένωσα το χέδι της στα μαλλιά μου.

—Δεν είχα ιδέα πως μπορεί να νιώσει κανείς έτσι, ψιθύρισε. Δεν είχα ιδέα!

Αναζήτησα τα χείλη της... Φιληθήκαμε λαίμαργα.

Το πάθος μας συνέπαιρνε και πάλι...

Κάναμε έρωτα, μ' αυτό τον ανορθόδοξο τρόπο ξανά και ξανά, χωρίς να χορταίνουμε... σαν σεληνιασμένοι.

Της έλεγα όσα έκρυβα μέσα μου όλα αυτά τα χρόνια, όλα όσα δεν τόλμαγα πριν να πω κι ο ήχος της φωνής μου ανακατεμένος με κείνον της δικής της, μας έκανε ακόμα πιο ξαναμμένους, ακόμα πιο ανεξέλεγκτους.

—Μίλα μου..., ψιθύριζε στο αυτί μου. Πες τα μου όλα, ξανά και ξανά... θέλω να σ' ακούω... θέλω τόσο πολύ να σε ακούω...

Κάποια στιγμή η κόπωση μας νίκησε. Αποκοιμηθήκαμε ο ένας στην αγκαλιά του άλλου, με τα κορμιά γεμάτα σημάδια, ιδρώτα, σπέρμα κι ερωτικές εκκρίσεις.

Ξυπνήσαμε αργά, κοντά μεσημέρι, σ' ένα κρεβάτι που έδειχνε βομβαρδισμένο.

Το φοβόμουν αυτό το ξύπνημα. Φοβόμουν την αντίδρασή της μόλις συνειδητοποιούσε τι συνέβη μέσα στο τυφλό μας πάθος της προηγούμενης βραδιάς.

Μου χαμογέλασε.

—Τώρα πια περάσαμε τη γραμμή για τα καλά, είπε.

—Κατερίνα...

Ακούμπησε τα δάχτυλά της στα χείλη μου.

—Ναι, ξέρω, είπε απαλά. Κι εγώ...

Σηκώθηκε και πήγε στο μπάνιο. Την άκουσα ν' αφήνει επιφωνήματα έκπληξης. Επέστρεψε και στάθηκε μπροστά μου, ολόγυμνη. Μου έδειξε το ταλαιπωρημένο της κορμί, γεμάτο μελανιές, εκχυμώσεις, δαγκωνιές και γδαρσίματα.

—Κοίτα, είπε φουριόζα. Καμάρωσε τα έργα σου!

—Γιατί, εγώ πάω πίσω; διαμαρτυρήθηκα.

Με κοίταξε κι έφερε το χέρι της στο στόμα βάζοντας τα γέλια.

—Πωπώ!... φώναξε. Εγώ στα έκανα όλα αυτά;

—Λες να αυτοτραυματίστηκα;

Ήρθε και κάθισε κοντά μου στο κρεβάτι. Άπλωσε το χέρι κι έτρεξε τα ακροδάχτυλα της πάνω στο στήθος μου.

—Χρειαζόμαστε και οι δυο ένα καλό μπάνιο, είπε. Γεμίζω τη μπανιέρα.

—Εννοείς;...

—Ναι, θ' αρχίσουμε τις ντροπές τώρα! γέλασε. Μετά απ' όλον αυτό τον χαμό!...

Σε λίγο βυθιζόμασταν στο αχνιστό νερό, αντιχριστά.
Μια αίσθηση θειϊκή!

—Δεν είναι απίστευτο; αναστέναξε η Κατερίνα αφήνοντας το κορμί της να βυθιστεί ηδονικά στο αφρόλουτρο. Εμείς οι δυο στην ίδια μπανιέρα!

Τα πόδια μας ακουμπούσαν σε όλο τους το μήκος στον περιορισμένο χώρο. Αυτή η επαφή, αλλά και η αίσθηση του ζεστού νερού στο δέρμα μου μ' έκαναν να ερεθιστώ στο έπακρο και πάλι.

—Υπάρχει βέβαια πάντα το ενδεχόμενο να ονειρευόμαστε, είπα.

Άνοιξε τα μάτια της και μου χαμογέλασε.

—Ζούμε ένα όνειρο, αλλά δεν ονειρευόμαστε, είπε. Και ξέρεις ποιο είναι το παράξενο; Δεν το σκέφτομαι καν. Απλά το απολαμβάνω.

—Ας ελπίσουμε πως ο ετοιμοθάνατος θείος θ' αντέξει λίγο ακόμα, είπα.

—Δεν είναι μόνο ο θείος, αναστέναξε η Κατερίνα. Έχουμε κι άλλο πρόβλημα, πολύ πιο άμεσο...

—Τι πρόβλημα; ρώτησα ανήσυχος.

—Τη Χριστίνα, είπε. Σήμερα, αύριο έρχεται για τις διακοπές του Πάσχα. Μέσα σ' όλα αυτά το ξέχασα.

—Ωχ!... έκανα ρίχνοντας ανήσυχες ματιές γύρω μου.

—Ηρέμησε, γέλασε η Κατερίνα. Δεν υπάρχει αεροπλάνο από Φλωρεντία πριν από το βράδυ. Αφού τη γλιτώσαμε το πρωί... όλα καλά!...

—Γιατί; Υπήρχε περίπτωση;...

Έκανε έναν απολογητικό μορφασμό.

—Μωρέ, το ξέχασα τελείως, είπε. Έχασα το μυαλό μου...

—Σκέψου να ερχόταν και να μας έβρισκε...

Με κοίταξε και χαμογέλασε.

—Εντάξει... Τη γλιτώσαμε... Αυτή τη φορά τουλάχιστον.

Αφέθηκα να βουλιάζω στο νερό.

—Μ' αγαπάς;...

Της χαμογέλασα.

—Όλη νύχτα τι σου έλεγα; είπα.

—Το ξέρεις πως μ' αρέσει να το ακούω...

—Σ' αγαπώ.

—Κι εγώ.

Σύρθηκε κοντά μου και μ' αγκάλιασε. Φιληθήκαμε... Με την κίνηση αυτή το υπογάστριο της ήρθε και πιέστηκε πάνω στον ερεθισμένο μου φαλλό. Ένωσα την κίνηση της λεκάνης της προς τα μπρος... Αναζητούσε την επαφή...

—Έχεις ερεθιστεί, ψιθύρισε ανάμεσα σε δυο φιλιά. Κι εγώ... Πάρα πολύ!

Σε λίγο το μπάνιο αντιλαλούσε από κραυγές ηδονής κι αγχομαχητά πάθους. Ήταν τελείως αλλιώς τώρα που δεν είχαμε την κάλυψη του σκοταδιού. Κατά έναν περίεργο τρόπο γινόταν ακόμα πιο ερεθιστικό.

Με κοίταξε κατάματα και το βλέμμα της ήταν αυτό του ναρκομανή που μόλις είχε πάρει πρέζα. Υπήρχε μια σπίθα παραλογισμού σ' αυτά τα υπέροχα μάτια.

—Αυτό είναι καθαρή τρέλα, ψιθύρισε με φωνή αλλοιωμένη. Δεν είχα ιδέα πως μπορεί να είναι έτσι... Τόσο έντονο!

Κάναμε έρωτα σαν να βρισκόμασταν για πρώτη φορά. Ο οργασμός μας βρήκε αγκαλιασμένους, ξέπνοους.

Με κοίταξε με βλέμμα αλλοπαρμένο.

—Τι κάνουμε; ψιθύρισε. Τι κάνουμε;...

Τη φίλησα.

Γύρισε και ήρθε να ξαπλώσει στην αγκαλιά μου.

—Δεν είναι δυνατόν να νιώθει κανείς τόσο καλά, είπε. Δεν είναι δυνατόν.

Της χαϊδεψα τα στήθη. Οι μικρές ρώγες είχαν σκληρύνει απ' το νερό και το πάθος.

—Δεν σε χορταίνω, είπα. Δεν μπορώ να πάρω τα χέρια μου από πάνω σου!

—Κι εγώ το ίδιο, είπε.

Έριξε πίσω το κεφάλι της και με κοίταξε χαμογελώντας.

—Σου αρέσω αλήθεια; ρώτησε. Εννοώ...

—Πέρα από κάθε περιγραφή, απάντησα αναστενάζοντας.

Ξάπλωσε πιο αναπαυτικά πάνω μου.

—Έχουμε ξεφύγει τελείως!... μουρμούρισε.

—Ευτυχώς! γέλασα.

—Ναι, αλλά μετά πώς θα προσαρμοστούμε πάλι, το σκέφτηκες;

—Θα 'ναι δύσκολο...

Το τηλέφωνο μας έκανε ν' αναπηδήσουμε.

—Ωχ!... είπε η Κατερίνα και πετάχτηκε έξω από τη μπανιέρα, να τρέξει να απαντήσει.

Όταν επέστρεψε στάζοντας νερά και σαπουνάδες στο πάτωμα το πρόσωπό της έλαμπε.

—Η Χριστίνα ήταν, είπε. Μάντεψε τι... Δεν θα 'ρθει γιατί κανόνισε, λέει, με μια παρέα να πάνε στην Αυστρία.

Αγκαλιαστήκαμε γελώντας ανακουφισμένοι.

Αδειάσαμε το νερό της μπανιέρας και μπήκαμε κάτω από το ντους. Η Κατερίνα κόλλησε πάνω μου... Φιληθήκαμε ξανά και ξανά... ώσπου διεγερθήκαμε και πάλι –αναπόφευκτα. Αδύνατον να συγκρατηθούμε.

Ξέπνοοι αργότερα, αλλά πανευτυχείς, σκουπιζόμασταν με τις μεγάλες, χνουδωτές πετσέτες.

—Είχα πάντα ένα απωθημένο, μου είπε η Κατερίνα γελώντας. Να γυρίζω στο σπίτι γυμνή. Αλλά βέβαια...

—Μπορούμε να το κάνουμε τώρα, πρότεινα.

—Αλήθεια; Δεν σε πειράζει;

—Ποιος στραβός δεν θέλει το φως του;

Κι έτσι έγινε.

Φτιάξαμε πρωινό και το καταβροχθίσαμε σαν λύκοι. Μετά, αλλάξαμε σεντόνια στο κρεβάτι και το στρώσαμε. Κοιταχτήκαμε... Γέλασε.

—Α, όχι..., είπε. Όχι πάλι... Θα πάθουμε τίποτα... Έλα να ξαπλώσουμε λίγο στον καναπέ.

—Εκεί δηλαδή θα είμαστε ασφαλείς;

—Όχι, γέλασε. Αλλά τουλάχιστον δεν θα πάμε γυρεύοντας.

Αγκαλιαστήκαμε κι αφεθήκαμε να βυθιστούμε σ' ένα ευεργετικό μισούπνι.

Μας ξύπνησε και πάλι το τηλέφωνο.

Και πάλι άριστα νέα. Ο θεός ακόμα «δεν».

Φτιάξαμε καφέ. Είχε αρχίσει να νυχτώνει.

—Έχεις ένα πολύ όμορφο κορμί, της είπα. Το ήξερα βέβαια, αλλά βλέποντάς σε γυμνή έχω πάθει!

Της άρεσε. Γέλασε.

—Κι εσύ δεν είσαι για τα μπάζα, απάντησε. Αλλά μ' αρέσει που σου αρέσω.

—Δεν μου αρέσεις απλά, Κατερίνα.

—Το ξέρω, είπε αγκαλιάζοντάς με. Κι εγώ το ίδιο...

Με φίλησε. Ερεθιζόμασταν και πάλι επικίνδυνα —η γύμνια δεν βοηθούσε στην εγκράτεια.

—Καταλαβαίνεις γιατί δεν θέλω να κάνουμε ολοκληρωμένο έρωτα; με ρώτησε ξαφνικά.

—Νομίζω πως ναι, αλλά πες μου..., απάντησα.

—Θέλω να είμαι σίγουρη πως αυτό... αυτό που μας συμβαίνει είναι στ' αλήθεια τόσο σημαντικό όσο πιστεύω πως είναι, είπε.

—Και μετά;...

Κοίταξε αλλού.

—Μετά... δεν ξέρω, ψιθύρισε. Δεν θέλω να το σκέφτομαι.

Τη φίλησα.

—Ότι και ν' αποφασίσεις, εγώ θα είμαι πάντα εδώ για σένα, είπα.

Με κοίταξε σκεπτική.

—Εσύ είσαι σίγουρος, είπε.

—Είχα όλο τον καιρό να σιγουρευτώ, απάντησα χαμογελώντας.

—Το 'χεις ξαναπεί αυτό, παρατήρησε. Αλήθεια, ένιωθες έτσι για μένα όλα αυτά τα χρόνια;

Αναστέναξα και κούνησα το κεφάλι καταφατικά.

—Δεν λέω πως δεν μου πέρασε ποτέ από το μυαλό, ιδίως τελευταία, όμως δεν μπορούσα να φανταστώ πως..., συνέχισε η Κατερίνα για ν' αφήσει τη φράση της ημιτελή.

—Πως ήμουν τρελός και παλαβός για σένα; τη βοήθησα.

Με κοίταξε λοξά και χαμογέλασε.

—Πάντως, ξέρεις να κρύβεσαι, είπε.

—Με πάγωνε η σκέψη πως αν ποτέ καταλάβαινες κάτι θα σ' έχανα...

Χαμογέλασε.

—Δηλαδή... μ' αγαπάς;

Τη φίλησα.

—Σ' αγαπώ, είπα.

Αναστέναξε και χώθηκε στην αγκαλιά μου.

—Σε καλό να μας βγει, είπε. Αλλά δεν το πιστεύω.

—Έχω κι εγώ μια ερώτηση, είπα.

—Πες μου...

—Εσύ, πότε... εννοώ, πότε κατάλαβες πως...;

Με κοίταξε χαμογελώντας.

—Πότε κατάλαβα πως τα αισθήματά μου για σένα δεν έχουν να κάνουν με συγγένειες και δεσμούς αίματος;

—Ναι.

Ανασήκωσε τους ώμους της.

—Δεν ξέρω, είπε. Θα έπρεπε να ήταν εκεί καιρό, στην πίσω μεριά του μυαλού μου... Η εκτυφλωτική διαπίστωση όμως ήρθε τη βραδιά στο σπίτι της Βάσως.

Την κοίταξα κατάπληκτος.

—Ναι, είπε χαμογελώντας. Μη σου κάνει εντύπωση. Έτσι κι αλλιώς η ιδέα ότι ίσως κάτι συνέβαινε ανάμεσα σε σένα και κείνη μου ήταν αφόρητη —γιατί διαισθανόμουν πως αν ήταν έτσι θα ήταν πολύ σοβαρό. Όταν όμως εκείνο

το βράδυ παίξαμε το παιχνίδι του ζευγαριού κατάλαβα κατάπληκτη πως ήθελα να είμαστε έτσι.

—Και να 'μαστε τώρα! είπα χαμογελώντας.

Έτρεξε το χέρι της πάνω στο γυμνό μου κορμί κάνοντάς με ν' ανατριχιάσω. Το πρόσεξε.

—Ερεθίζεσαι μόλις σ' αγγίζω, είπε χαμογελώντας.

—Σου είπα... Δεν σε χορταίνω.

—Κι εγώ το ίδιο, ψιθύρισε φιλώντας με.

Κυλιστήκαμε στο χαλί.

Η νύχτα ήταν το ίδιο μαγική με τη χθεσινή. Ήταν σαν να μην υπήρχε αύριο για μας —κι από μια άποψη δεν υπήρχε.

—Θυμάσαι για το ερημονήσι που μου έφερνες σαν παράδειγμα; μου είπε σε μια στιγμή χωμένη στην αγκαλιά μου. Αυτό εδώ είναι το νησί μας. Και φαίνεται πως είχες δίκιο... Συμπεριφερόμαστε χειρότερα κι από ζώα!

—Ευτυχώς για μας, χαμογέλασα.

—Ναι..., απάντησε με νυσταγμένη φωνή. Ευτυχώς.

9) Μια του Κλέφτη, Δυο του Κλέφτη...

Ήταν η πέμπτη μας μέρα μαζί. Η πέμπτη μέρα μιας ζωής παραμυθένιας.

—Έχεις πάρει είδηση πως βρισκόμαστε στη Μεγάλη Βδομάδα; μου είπε η Κατερίνα. Εκεί που όλοι έχουν καταληφθεί από θρησκευτική κατάνυξη και τρέχουν από εκκλησία σε εκκλησία, εμείς...

—Εμείς βγάζουμε τα μάτια μας, γέλασα.

Ήμασταν ξαπλωμένοι στο χαλί, το μάγουλό μου στην κοιλιά της, τα χείλη μου στο απαλό της δέρμα με το χνούδι του σβησίματος της ήβης.

—Αν υπάρχει θεός σίγουρα θα πάμε στην κόλαση, μουρμούρισε.

—Αν είμαι μαζί σου δεν με πειράζει καθόλου, είπα.

—Ο φίλος σου ο Καζαντζάκης λέει πως «εδώ είναι η κόλαση, εδώ κι ο παράδεισος», με πείραξε.

—Ο φίλος μου έχει απόλυτο δίκιο. Όσο για μας, τη στιγμή αυτή βρισκόμαστε ακριβώς στο κέντρο του Παράδεισου —πριν από το προπατορικό αμάρτημα.

Γέλασε.

—Εννοείς... επειδή ακόμη δεν έχουμε αμαρτήσει με τρόπο... εεε... ανεπανόρθωτο; ρώτησε.

—Αν νομίζεις πως αυτό θ' αποτελέσει ελαφρυντικό όταν ο Άγιος Πέτρος μας απαγγείλει τις κατηγορίες, σε γέλασαν, απάντησα.

—Η αλήθεια είναι πως τόσες μέρες δεν κάνουμε και τίποτ' άλλο, είπε.

Απόθεσα ένα μακρόσυρτο φιλί στην κοιλιά της κι ανατρίχιασε κάτω από τα χείλη μου. Σήκωσα το κεφάλι μου να την κοιτάξω.

—Η αλήθεια είναι ότι με έχεις εκπλήξει, είπα χαμογελώντας.

—Πώς αυτό;

—Εεμ... Νά... Δεν σε φανταζόμουν τόσο παθιασμένη... τόσο αισθησιακή...

Συνοφρυώθηκε.

—Σου έδινα την εντύπωση της κρύας δηλαδή; είπε.

—Όχι... Όμως, αυτό το ταμπεραμέντο δεν το περίμενα.

—Μήπως μου βγάζεις εσύ έξω πράγματα που βρίσκονταν σε χειμερία νάρκη;

Σύρθηκα πιο πάνω και τη φίλησα στον λαιμό, σαν βαμπίρ διψασμένο για αίμα.

—Ίσως να ταιριάζουμε πολύ περισσότερο απ' ότι θέλουμε να παραδεχτούμε, είπα.

—Αυτό δεν είναι καλό;

Την κοίταξα.

—Στην περίπτωση μας;

—Α!...

Την είδα να μελαγχολεί και την αγκάλιασα. Το κορμί της ήταν ζεστό κι όπως πάντα η επαφή του μ' αναστάτωνε.

—Αυτό που έχει σημασία είναι πως τη στιγμή αυτή είμαστε μαζί, ψιθύρισα χαϊδεύοντας την.

Ξαφνικά με κοίταξε και χαμογέλασε.

—Θυμάσαι εκείνη την απαίσια βραδιά στο πάρτυ της Μυρτώς; είπε. Τότε που... έγινα ρεζίλι με τον... απερίγραπτο;...

Χαμογέλασα.

—Αμυδρά..., είπα.

—Άσε τις βλακειές, με αποπήρε. Κείνο το βράδυ με κράταγες αγκαλιά και με παρηγορούσες. Όλη νύχτα δεν έφυγες από κοντά μου...

—Ήταν μια εμπειρία...

Με κοίταξε.

—Ξέρεις γιατί είχα αυτό το ξέσπασμα; είπε. Δεν μ'ένοιαζε για τους άλλους... δεν έδινα δεκάρα τσακιστή. Για σένα μ'ένοιαζε. Τι θα σκεφτόσουν εσύ. Και δεν καταλάβαινα γιατί αυτό να έχει τόση σημασία για μένα. Κι όσο δεν καταλάβαινα τόσο απελπιζόμουν.

—Θα 'πρεπε να 'χες καταλάβει πια πως ό,τι και να 'κανες δεν θα 'πεφτες ποτέ στα μάτια μου, είπα μαλακά.

Με φίλησε.

—Ναι, είπε. Το ξέρω αυτό τώρα... Πάντως —κι αυτό ήταν άλλο ένα αξιοπερίεργο— μου άρεσε στο βάθος που ήρθαν έτσι τα πράγματα, γιατί είχα την ευκαιρία να καταλάβω πόσο πολύ νοιαζόσουν για μένα... Κι επιπλέον... μια νύχτα ολόκληρη στην αγκαλιά σου...!

Με κοίταξε καλά-καλά.

—Είπες την επομένη του Μανώλη πως τον είχες φέρει εσύ, έτσι δεν είναι; ρώτησε.

—Πού να θυμάμαι τώρα...

Με φίλησε ξανά γελώντας.

—Νά γιατί μ' αρέσεις! είπε.

—Επειδή έχω αδύνατη μνήμη;

—Ακριβώς...

Κυλιστήκαμε στο χαλί γελώντας.

* * *

Ναι, είχαμε ξεφύγει τελείως. Όσο πέρναγαν οι μέρες το πάθος μας, αντί να καταλαγιαίνει, τόσο φούντωνε. Η συμβίωσή μας είχε εξελιχθεί σ' ένα συνεχές ερωτικό παραλήρημα που διέκοπταν μόνο μικρά διαστήματα για ύπνο και φαγητό.

—Κάπως έτσι δεν πρέπει να είναι ο μήνας του μέλιτος; αστειεύτηκε σε μια στιγμή η Κατερίνα. Μια αδιάκοπη συνουσία κι αυτή η διάθεση για παραπάνω, ακόμα κι όταν το κορμί εκλιπαρεί για έλεος.

—Δεν ξέρω για τον μήνα του μέλιτος, είπα. Εκείνο που ξέρω είναι πως δεν μπορώ να πάρω τα χέρια μου από πάνω σου.

—Κι όχι μόνο τα χέρια, γέλασε εκείνη. Και τα χείλη και τα δόντια σου και... ότι άλλο τέλος πάντων... Όχι πως εγώ πάω πίσω δηλαδή...

Έκανε μια στροφή γύρω από τον εαυτό της μπροστά μου.

—Κοίτα πώς με κατάντησες! αναφώνησε. Ούτε από μάχη να γύριζα!

—Γιατί, εγώ είμαι σε καλύτερη κατάσταση; διαμαρτυρήθηκα.

—Εσύ είσαι άντρας, αγάπη μου, γέλασε. Οι άντρες αντέχετε.

Την αγκάλιασα και την τράβηξα πάνω μου. Μου έδωσε

ένα ρουφηχτό φιλί στον λαιμό που άφησε ένα τεράστιο σημάδι.

—Νά, για να μάθεις, είπε.

Της το ανταπέδωσα, παρά τις ψεύτικες διαμαρτυρίες της.

—Κι αν βγούμε έξω τι θα κάνουμε; φώναξε. Θα τυλιχτούμε με φουλάρια;

—Και γιατί να βγούμε; γέλασα.

—Για να πάμε στην Ανάσταση, για παράδειγμα, είπε. Μην μου πεις όχι... Το θέλω πολύ... Θα 'ναι η πρώτη φορά που πηγαίνουμε σαν ζευγάρι.

Σαν ζευγάρι!

—Έτσι όπως το θέτεις μπορώ να πω όχι;

—Κι έχουμε και τον γάμο της «δικιά σου»... Μην ξεχνάς.

—Σοβαρολογείς τώρα; διαμαρτυρήθηκα.

—Μας κάλεσε, δεν μπορούμε να μην πάμε...

—Μα...

—Σουτ!... Θα πάμε.

Η βραδιά της Ανάστασης ήταν μια πανέμορφη εμπειρία. Γλυκιά βραδιά, στο γειτονικό εκκλησάκι, ανάμεσα σε ανθρώπους που σπάνια βλέπαμε, έτσι που κατάντησαν οι γειτονιές στην απαίσια τσιμεντούπολη, με τις λαμπάδες έτοιμες να λάβουν το «άγιο φως»... Αγκαλιασμένοι σφιχτά, ντυμένοι για πρώτη φορά μετά από μέρες, να περιμένουμε το σύνθημα για το «φιλί της αγάπης». Όταν αυτό δόθηκε με το «Χριστός Ανέστη» τα χείλη μας ενώθηκαν στο πρώτο μας δημόσιο φιλί σαν ζευγάρι.

—Σ' αγαπώ, της ψιθύρισα.

—Σ' αγαπώ, μου απάντησε.

Φιληθήκαμε και πάλι.

Μετά, πιασμένοι από το χέρι, γυρίσαμε στο σπίτι μας. Όχι... όχι στο «σπίτι μας»... στο σπίτι των γονιών.

—Ονειρεύομαι τη στιγμή που θα γυρίζουμε στο δικό μας σπίτι, μουρμούρισα σε μια στιγμή.

Στράφηκε και με κοίταξε.

—Αυτό θέλεις; ρώτησε μαλακά.

—Όσο τιποτ' άλλο στον κόσμο...

Κούνησε το κεφάλι της.

—Δεν θα 'ναι εύκολο, είπε σκεπτική. Δεν θα 'ναι καθόλου εύκολο.

—Ούτε όσο δύσκολο φαίνεται, είπα.

—Τι εννοείς;

—Μπορούμε να φύγουμε, εξήγησα. Τελειώνοντας το σχολείο φεύγουμε έξω για σπουδές... Μαζί. Δεν θα μας φέρουν αντιρρήσεις, απεναντίας...

—Τι σπουδές; ρώτησε χαμογελώντας.

—Θα βρούμε κάτι, είπα ανυπόμονα. Εδώ θα κολλήσουμε;

—Αν είναι να τους παρουσιάσουμε ένα σχέδιο αυτό πρέπει να είναι πειστικό, είπε. Αλλιώς, δεν θα μας πάρουν στα σοβαρά.

Είχε δίκιο.

—Πρέπει να ξέρουμε τι θέλουμε να κάνουμε, πού θα το κάνουμε και πώς, συνέχισε. Όλες οι λεπτομέρειες τσεκαρισμένες, ώστε να μην έχουν το παραμικρό πάτημα για να αρνηθούν.

—Δηλαδή... συμφωνείς; τη ρώτησα.

Χαμογέλασε και μου 'σφιξε το χέρι.

—Εσύ τι λες, δεν θα συμφωνούσα; είπε.

Η ιδέα μας είχε συνεπάρει. Επιστρέφοντας στο σπίτι ριχτήκαμε με τα μούτρα να καταστρώνουμε επιτελικά σχέδια. Μας πήρε λίγο χρόνο να βρούμε ένα αντικείμενο κοινού ενδιαφέροντος. Ξέραμε πως θα 'πρεπε να παρουσιάσουμε κάτι που οι γονείς δεν θα μπορούσαν ν' απορρίψουν με τη δικαιολογία του αόριστου ή του χωρίς επαγγελματικής διεξόδου. Αλλά συγχρόνως και κάτι που δεν θα μπορούσαμε να σπουδάσουμε εδώ.

—Επιχειρησιακό Δίκαιο, πρότεινε η Κατερίνα. Ακλόνητο ατού.

Στραβομουτσούνιασα.

—Παπαγαλία νόμων επί νόμων, είπε. Αν είναι δυνατόν!

—Βρε κουτέ, γέλασε η Κατερίνα. Παίρνουμε το οκέϋ από τους γονείς και μια φορά εκεί γραφόμαστε στη σχολή που θέλουμε. Ποιος θα μας εμποδίσει;

Απλό πλην μεγαλοφυές.

Το πού ήταν το δεύτερο ερωτηματικό. Εδώ οι επιλογές μας περιορίζονταν από τις γλώσσες που κατείχαμε. Και οι δυο χειριζόμασταν άριστα Γαλλικά κι Αγγλικά. Οπότε η χώρα έπρεπε να 'ναι γαλλόφωνη ή αγγλόφωνη.

—Δεν τους μπορώ τους Άγγλους, τους κρούκωλους, δήλωσε η Κατερίνα. Άλλωστε... σκέψου μας στο Παρίσι!... Την πόλη του έρωτα...

Πάει κι αυτό. Τακτοποιήθηκε.

Έμενε το οικονομικό. Το Παρίσι ήταν ακριβός προορισμός, αλλά όπως θα μοιραζόμασταν τα έξοδα θα τα καταφέρναμε μια χαρά με το φοιτητικό συνάλλαγμα. Οι σπουδές ήταν έτσι κι αλλιώς δωρεάν.

Το μόνο που χρειαζόταν τώρα να διερευνήσουμε ήταν το διαδικαστικό. Πώς θα γραφόμασταν, τι δικαιολογητικά

χρειάζονταν κλπ. Θα ασχολιόμασταν μ' αυτά αμέσως μόλις τελείωναν οι γιορτές. Πρώτη επίσκεψη στην Γαλλική πρεσβεία.

Ήμασταν τώρα στον έβδομο ουρανό! Είχαμε οριοθετήσει το κοινό μας μέλλον.

Κοιταχτήκαμε με δέος.

—Αν πετύχει θα 'μαστε μαζί —για πάντα, ψιθύρισε η Κατερίνα.

—Ναι... Και θα πετύχει, επειδή το θέλουμε πολύ, είπα.

Χαμογέλασε.

—Μ' αγαπάς;

—Σ' αγαπώ.

—Σαν γυναίκα σου;

Τρελάθηκα! Ήταν η πρώτη φορά που ξεστόμιζε κάτι τέτοιο! Την άρπαξα στην αγκαλιά μου και για απάντηση τη γέμισα φιλιά.

Βρεθήκαμε στο κρεβάτι να παλεύουμε σαν τα άγρια θηρία.

—Απόψε..., φώναξε σε μια στιγμή παροξυσμού η Κατερίνα. Απόψε κάνε με δική σου... Τελείως δική σου!...

Χαθήκαμε μέσα σ' έναν ανεμοστρόβιλο ανεπανάληπτου πάθους.

Ξυπνήσαμε νωρίς, με το ίδιο προαίσθημα.

—Οι γονείς! είπε η Κατερίνα. Δεν τηλεφώνησαν χθες και δεν ξέρω γιατί, αλλά νιώθω πως μπορεί να μας προκύψουν σήμερα. Τι ώρα είναι;

—Εφτά...

Πετάχτηχε όρθια.

—Γρήγορα, να συμμαζέψουμε το σπίτι, φώναξε.

Ένα γρήγορο ντους κι ανασκουμπωθήκαμε. Δυο ώρες αργότερα κανείς δεν θα μπορούσε να υποψιαστεί το όργιο που είχε λάβει χώρα εδώ μέσα. Ντυμένοι και σουλουπωμένοι, με ζιβάγκο που έκρυβαν τα σημάδια στον λαιμό, καθίσαμε σαν Παναγίες χαμηλοθωρούσες για πρωινό.

—Μπορεί και να μην έρθουν..., είπα με ελπίδα.

Κούνησε το κεφάλι της πέρα-δωθε.

—Έχω προαίσθημα, είπε. Γαμώτο! Σήμερα βρήκαν;...

—Εγώ λέω ότι αδίκως πανικοβαλλόμαστε...

Πριν τελειώσω τη φράση μου ακούσαμε το κλειδί στην πόρτα. Την είχαμε γλιτώσει πολύ φθηνά!

* * *

Ο θεός Μιλτιάδης, η θεία Ειρήνη και η μάνα μου είχαν κάτι μούτρα μέχρι κάτω. Τζάμπα ο κόπος, τζάμπα το ταξίδι —χρονιάρες μέρες— και τζάμπα τα έξοδα. Ο σκατόφυχος, όχι μόνο δεν τα τίναξε, αλλά σηκώθηκε να πάει και στην Ανάσταση! Αν είναι δυνατόν! Μα δεν υπάρχει θεία δικαιοσύνη; Εμείς (οι μικροί) πώς τα βγάλαμε πέρα; Καλά; Α, μπράβο! Και πώς το πάθαμε και δεν κάναμε το σπίτι αχούρι;... Τρώγαμε;... Μπα... Αδυνατισμένοι φαινόμασταν... Goody's κι έτσι να υποθέσω... Όλα τα ψευτοπράγματα! Τέλος πάντων... πέρασε κι αυτό. Τουλάχιστον θα κάναμε Πάσχα μαζί, όλη η οικογένεια!...

Το βλέμμα που μου έριξε η Κατερίνα ήταν εύγλωτο.

* * *

Ο γάμος της Βάσως έγινε στην ίδια εκκλησία που είχαμε πάει για Ανάσταση. Η νύφη εκθαμβωτική. Ο γαμπρός... άσε...

—Κι έτσι βγαίνει οριστικά από τη μέση μια από τις πιο επικίνδυνες ανταγωνίστριες, μου ψιθύρισε η Κατερίνα στο αυτί.

—Θα το υποστούμε κι αυτό, αναστέναξα.

Το ζεύγος είχε κανονίσει το γαμήλιο πάρτυ να γίνει σ' ένα αξιοπρεπές ξενοδοχείο. Με μπουφέ, με ορχήστρα και μ' όλον αυτό τον συρφετό των συγγενών και φίλων που δεν χάνουν κάτι τέτοιες ευκαιρίες για τζάμπα ξεφάντωμα.

Ο γαμπρός χόρεψε τη νύφη —που του έριχνε ένα κεφάλι— υπό τα χειροκροτήματα και τις ευχές των παρισταμένων. Έγιναν οι κοινότυπες προπόσεις, με τα αναπόφευκτα κρύα αστεία και τους ακόμη πιο αναπόφευκτους υπαινιγμούς για την «πρώτη νύχτα»... το στομάχι μου ήταν ήδη ένα χάλι.

—Και στα δικά σας, ήρθε μια φωνή από δίπλα.

Το ζευγάρι του караφλού και της χοντρούλας που είχαμε γνωρίσει στο δείπνο.

—Ευχαριστούμε, αλλά θ' αργήσουμε λίγο, απάντησε η Κατερίνα. Θέλουμε να χαρούμε πρώτα τον έρωτά μας.

Δεν έβλεπα την ώρα να ξεκουμπιστούμε από 'δώ.

Αλλά η Κατερίνα το διασκέδαζε.

Σε μια στιγμή βρέθηκα να χορεύω με τη Βάσω.

—Είσαι καλά εσύ; με ρώτησε χαμογελώντας.

—Όταν μας κλέβουν τις ωραιότερες γυναίκες πώς να 'ναι κανείς καλά; αστειεύτηκα.

Χαμογέλασε.

—Σας είδα, είπε ξαφνικά. Στην Ανάσταση... Και την άλλη βραδιά... στο παγκάκι.

Τώρα μάλιστα!

Έκανα πως δεν άκουσα.

—Καταλαβαίνεις ελπίζω πως αυτός ο δρόμος δεν σας βγάζει πουθενά, είπε χωρίς να χαμογελάει τώρα.

Προσπάθησα να τα μπαλώσω.

—Νομίζω πως παρανόησες..., άρχισα να λέω.

Με σταμάτησε.

—Όχι, μην το κάνεις, είπε. Θα μου πεις πως με την Κατερίνα έχετε μια οικειότητα που μπορεί εύκολα να παρεξηγηθεί από κάποιον που δεν ξέρει πρόσωπα και πράγματα. Κάνοντάς το θα υποτιμήσεις τη νοημοσύνη μου. Όχι, καταλαβαίνεις πολύ καλά για τι πράγμα μιλώ. Και μου είναι δύσκολο να σου κάνω κήρυγμα, αλλά τυχαίνει να σας συμπαθώ και τους δυο πάρα πολύ —πιστεύω πως είστε τελείως ξεχωριστά παιδιά— και δεν θα 'θελα να σας δω να δυστυχείτε.

Δεν είπα τίποτα.

—Όσο είναι καιρός συνέλθετε, είπε η δασκάλα. Είναι κρίμα.

Την κοίταξα σκεφτικός.

—Θυμάσαι το καφεενδάκι των απόμαχων; ρώτησα. Όταν συναντιόμασταν κάθε βράδυ;

Χαμογέλασε.

—Με νοσταλγία και αγάπη, είπε.

—Ήταν η προσπάθειά μου «να ξεφύγω», είπα. Και ίσως να τα κατάφερα... αν... Αλλά... δεν έγινε.

Με κοίταξε.

—Από το ένα δύσκολο στο άλλο, είπε. Μα πώς μπλέχεις έτσι;

—Εσύ δεν είπες πως είμαι «ξεχωριστός»; χαμογέλασα.

—Μα εδώ πρόκειται για τη ζωή σου...

—Που θα ζήσω με τρόπο ξεχωριστό...

Με κοίταξε για λίγο σιωπηλή.

—Δεν μένει παρά να σου ευχηθώ καλή τύχη, είπε.

Τη φίλησα αυθόρμητα στο μάγουλο.

—Δεν θα σε ξεχάσω ποτέ, Βάσω, είπα.

Δίστασε.

—Ούτε κι εγώ θα σε ξεχάσω, είπε μετά κοκκινίζοντας ελαφρά.

* * *

—Τι σου έλεγε η λεγάμενη όταν σε είχε ξεμοναχιάσει; ρώτησε η Κατερίνα στον δρόμο της επιστροφής.

—Τα ξέρει όλα, απάντησα. Μας είδε.

—Ω, γαμώτο! Στο παγκάκι;

—Και στην Ανάσταση. Μην ανησυχείς όμως, δεν πρόκειται να πει τίποτα.

—Πώς το ξέρεις; ρώτησε η Κατερίνα ανήσυχη.

—Το ξέρω, είπα. Και κάτι μου λέει πως θα 'θελε να ήταν στη θέση μας.

* * *

Η Γαλλική πρεσβεία μας έδωσε όλες τις πληροφορίες που χρειαζόμασταν. Μετάφραση απολυτηρίου και το χαρτί που βεβαίωνε πως ήμασταν γνώστες της γλώσσας, κάτι που θα μας χορηγούσε χωρίς πρόβλημα το Γαλλικό Ινστιτούτο. Μετά, μια αίτηση εγγραφής στο πανεπιστήμιο της επιλογής μας και ήμασταν έτοιμοι.

Απόμεινε να πειστούν οι γονείς, κάτι που δεν προμηνυόταν εύκολο.

Η μάνα μου έμεινε κατάπληκτη —ως συνήθως— αλλά θα πειθόταν αν ο θείος Μιλτιάδης έδινε την συγκατάθεσή του. Κι ο θείος Μιλτιάδης αποδείχτηκε σκληρό καρύδι.

—Γιατί δεν ξεκινάτε από εδώ, από τη Νομική; αντιπρότεινε. Κι όταν με το καλό τελειώσετε, τότε βλέπουμε για Παρίσι και μεταπτυχιακά.

—Γιατί με το σύστημα που επικρατεί εδώ, πρώτον δεν είναι καθόλου σίγουρο πως θα μπορούμε στο πανεπιστήμιο και δεύτερον καθόλου σίγουρο πως θα μπορούμε στη Νομική, εξήγησε ο Κατερίνα. Μπορεί να βρεθούμε στη Γεωπονική του Σουφλιού, για παράδειγμα.

—Γαμώ τα συστήματα των σοσιαλιστάδων! φώναξε ο θείος που δεν πήγαινε καθόλου το «πρασινάλογο καθεστώς» όπως το χαρακτήριζε δεικτικά. Ωστόσο, αν στρωνόσασταν να διαβάσετε...

—Και πάλι η επιτυχία δεν θα ήταν σίγουρη, αντέτεινε η Κατερίνα. Κι αν δεν μπορούμε, τι κάνουμε; Κοπροσκυλιάζουμε μέχρι του χρόνου; Άσε που τα λεφτά στα φροντιστήρια θα είναι περισσότερα απ' όσο τα έξοδα διαβίωσης στο Παρίσι.

—Ναι, αλλά...

—Κι εδώ που τα λέμε... άλλο κύρος το χαρτί της Σορβόνης κι άλλο της Σόλωνος...

—Δεν ξέρω... δεν ξέρω... Δυο παιδιά μόνα τους...

—Κι ο Κώστας; Η Χριστίνα; Μόνοι τους δεν ήταν;...

—Αλλά... στην άλλη άκρη του κόσμου... Παρίσι!...

—Έλα, βρε μπαμπά! Δυο ώρες δρόμο με το αεροπλάνο!...

Η θεία Ειρήνη αντίθετα ήταν ασυνήθιστα σιωπηλή και ήσυχη. Άφηνε τον άντρα της και τη μάνα μου να κάνουν τις διαπραγματεύσεις μαζί μας ενώ η ίδια τηρούσε στάση σφίγγας.

Κατάλαβα το γιατί μια μέρα που με πέτυχε μόνο μου.

—Είσαστε αποφασισμένοι, έτσι δεν είναι; με ρώτησε.

—Η αλήθεια είναι πως θα το θέλαμε πολύ, είπα.

Κούνησε το κεφάλι της κι αναστέναξε.

—Τότε να το κάνετε, είπε. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να βρείτε αυτό που πραγματικά θέλετε.

Δεν ήμουν καθόλου σίγουρος για τι πράγμα μιλούσε. Να «ήξερε» άραγε; Να διαισθανόταν;

—Καλά, είπα προσπαθώντας να φανώ συμβιβαστικός. Μια ιδέα ήταν... Αν δεν γίνεται, δεν χάλασε ο κόσμος... Δοκιμάζουμε εδώ κι ότι γίνει...

Με κοίταξε και χαμογέλασε —λίγο μελαγχολικά.

—Και να περάσετε ολόκληρη ζωή ν' αναρωτιέστε «πώς θα ήταν αν...»; είπε. Όχι, αγόρι μου. Πίστεψέ με, δεν είναι λύση.

—Θεία, δεν ξέρω τι να πω...!

Έρθε κοντά μου και μου ανακάτεψε τα μαλλιά.

—Να μου υποσχεθείς πως θα την προσέχεις σαν τα μάτια σου, είπε. Αυτό μόνο.

* * *

Η πτήση μας είχε μισή ώρα καθυστέρηση. Χαζεύαμε την κίνηση περιμένοντας την αναγγελία —στους γονείς είχαμε απαγορεύσει τα κατευόδια στο αεροδρόμιο— που θα σηματοδοτούσε την αρχή της καινούργιας μας ζωής.

Έρθε να καθίσει δίπλα μας και δεν πιστεύαμε στα μάτια μας!

—Κυρία Βάσω!... αναφώνησε η Κατερίνα.

—Ελπίζω να μη σας πειράζει που ήρθα να σας αποχαιρετήσω, είπε χαμογελώντας.

Την αγκαλιάσαμε και τη βάλαμε ανάμεσά μας.

—Τελικά... το κάνετε, είπε.

—Ναι, είπε η Κατερίνα ανταλλάσσοντας ένα βλέμμα μαζί μου. Τελικά τα καταφέραμε.

—Οπότε, υποθέτω, κάθε νουθεσία από μέρους μου θα πάει χαμένη, είπε η δασκάλα.

Η Κατερίνα της χαμογέλασε.

—Έτσι είναι, είπε.

—Όμως... Επιχειρησιακό Δίκαιο!... Για τ' όνομα του θεού!

Έβαλα τα γέλια.

—Προπέτασμα καπνού, είπα. Γραφήκαμε και οι δυο στη Faculté des Lettres – Γαλλική Φιλολογία.

—Α, τώρα μάλιστα!...

Η Κατερίνα πήρε το χέρι της στο δικό της.

—Είναι πολύ γλυκό που ήρθατε, είπε. Δεν θα μπορούσα να φανταστώ καλύτερο κατευόδιο.

Η Βάσω αναστέναξε.

—Ήθελα να σας δω πριν φύγετε, είπε. Να σας ευχηθώ καλή τύχη και να σας πω πως θα μου λείψετε.

—Γιατί δεν έρχεστε να μας επισκεφθείτε; πρότεινε η Κατερίνα.

Η Βάσω χαμογέλασε.

—Ίσως το κάνω μια μέρα, είπε.

Το μεγάφωνο ανάγγειλε την αναχώρησή μας.

Η Βάσω μας φίλησε και μετά, φανερά συγκινημένη, απομακρύνθηκε χωρίς να κοιτάξει πίσω της.

* * *

Πήρα το χέρι της Κατερίνας στο δικό μου.

—*You know, Louie, είπα. I think this is the beginning of a beautiful friendship.*

Τ Ε Λ Ο Σ

;

Άρχισε να γράφεται στην Ύδρα στις
17 Ιουνίου 2011 και τελείωσε στον
ίδιο τόπο στις 3 Ιουλίου 2011.

Η δακτυλογράφηση τελείωσε την 1η
Σεπτεμβρίου.